

Jiří Palka



**KAKO DOŽIVETI
BOGA**
BREZ DROG

DOŽIVETJA NEVERUJOČIH

Jiří Palka

**KAKO DOŽIVETI BOGA
BREZ DROG**

**DOŽIVETJA
NEVERUJOČIH**

Naslov izvirnika:
Kako doživeti Boga brez drog – doživetja neverujočih
Jiří Palka

Prevod dela: Jak zažít Boha bez drog – zážitky nevěřících

Prevedel Janez Lavrenčič
Oblikovanje naslovnice: Matej Lavrenčič

Brez pisnega dovoljenja prevajalca je prepovedano kopiranje, razmnoževanje, prepisovanje in vsakršno drugo razširjanje celotne e-knjige ali njenih posameznih delov v komercialne namene.

VSEBINA

Uvod k slovenski izdaji	5
Duhovno doživetje na robu fizične in psihične izčrpanosti	6
<i>Pobeg na Slovaško</i>	6
<i>Križ v vasi Ďáblice</i>	7
<i>Človek, ki se je ponovno rodil</i>	8
Ovire, ki preprečujejo duhovno doživetje	10
<i>Zamislite se nad svojim mišljenjem</i>	10
<i>Kako življenje jemati z lažje plati</i>	11
Kaj je svetloba in kaj je sij?	12
Kako so si posamezne vere v marsičem podobne	13
Doživeti Boga je bolje kot verjeti	14
Duhovno doživetje z oddajanjem ljubezni, ki ničesar ne zahteva v povračilo	15
Pomen duhovnega doživljanja pri ločitvi od telesa	16
<i>Kratkotrajna ločitev od telesa</i>	17
<i>Ločitev od telesa med spanjem</i>	17
<i>Ločitev od telesa pri začasni klinični smrti</i>	17
<i>Dolgotrajna ločitev od telesa</i>	20
<i>Trajna ločitev od telesa</i>	20
<i>Ločitev od telesa poteka pri vsakem drugače</i>	21
<i>Ločitev od telesa pri nenadni smrti</i>	23
<i>Namerna ločitev od telesa</i>	24
Duhovno doživetje pri omedlevici	25
Duhovno doživetje pri meditaciji	26
Zarodek Boga je v nas	28
Čakra in Božji zarodek v nas	30
Dovolite, da Bog reši probleme za vas	31
Brez ponižnosti v srcu ne morete doživeti Boga	33
Odpustiti sebi in drugim – pogoj za duhovno doživetje	35
Duhovna doživljanja, izzvana s holotropnim dihanjem	39
Duhovno doživetje ob združitvi z vsem ustvarjenim	40
<i>Pregled vibracij</i>	40
Duhovno doživetje na priprošnje	44
Molitve in avtosugestija	45
<i>Vrhunski kardiolog svetuje: molite trikrat na dan</i>	45
<i>Kako z avtosugestijo najti primernega moža</i>	47
<i>Najbolje je, da od Boga ne zahtevamo ničesar</i>	48
<i>Tvoja vera te je pozdravila, tvoja nevera skoraj ubila</i>	50
<i>Kako najti izgubljeno stvar</i>	51
<i>Kako z molitvijo do stanovanja</i>	52
<i>Kako vas podzavest lahko obvaruje pred sleparskim poročnim mešetarjem</i>	52
Duhovno doživetje, ki ga povzroči molitev	54
Duhovno doživetje, ki ga povzročijo zunanji vplivi	57
<i>Duhovna žarišča na Zemlji</i>	57
<i>Udeležba na duhovnih shodih</i>	57

<i>Bivanje v samostanu</i>	59
<i>Srečanje z duhovnim učiteljem</i>	60
Vpliv prepričanja, da nismo telo, pri smrtni nevarnosti	62
<i>Kako preživeti v koncentracijskem taborišču</i>	62
<i>Kako se je rabelj odrekel svojega poklica</i>	62
<i>Kako preživeti lastno usmrnitev</i>	63
Duhovna doživetja z Jezusom in drugimi	64
<i>Od kristala do Kristusa</i>	65
<i>Kako se znebiti obsedenosti</i>	66
<i>Vstajenje od mrtvih</i>	66
<i>Jezusova spremenitev</i>	67
<i>Lebdenje</i>	68
<i>Materializacija predmetov</i>	68
<i>Zdravljenje z molitvijo in polaganjem rok</i>	69
<i>Materializacija in dematerializacija lastnega telesa</i>	70
<i>Vnebohod</i>	71
<i>Vloga razuma in posluha znotraj vere</i>	72
<i>Skoraj sveti Judež</i>	72
Literatura	73
Beseda o avtorju	76

UVOD K SLOVENSKI IZDAJI

Druga knjiga češkega avtorja J. Palke nam predstavlja doživetja Boga pri različnih ljudeh. Opisuje več situacij, v katerih lahko pride do duhovnega doživetja, ne glede na to ali smo verni ali ne, ter stanja, v katerih se lahko znajdemo pri polni zavesti izven fizičnega telesa, ko vidimo, slišimo, lahko gremo, kamor hočemo, imamo svoj spomin, lahko se odločamo; ne moremo pa komunicirati s fizičnim svetom, vendar lahko za krajši ali daljši čas zapustimo svoje telo. Poudarek je na doživetjih neverujočih, kar pove že naslov knjige. Besedo Bog je uporabil avtor zato, ker je menil, da je ljudem najbližja. Dejansko gre za najvišjo univerzalno inteligenco, izvor vsega stvarstva, prasilo ali kakorkoli že to imenujemo, skratka Boga, ki ga piše z veliko začetnico. Meni, da je bolje doživeti Boga, kakor samo verjeti vanj. Pomembnejša je duhovna izkušnja, ki pa ni dana vsakomur. Piše o zarodku Boga, o Njegovem zametku, ki je v vsakem človeku. Med drugimi doživetji obravnava tudi duhovno doživetje, ki ga povzroči molitev in poda svoje mnenje v zvezi z najobičajnejšo krščansko molitvijo ter svoj odnos do vere in do religij nasploh. V zadnjem poglavju obravnava duhovna doživetja z Jezusom in drugimi, za svoje navedbe v zvezi z Jezusom se vernikom opravičuje. Meni, naj tega rajši ne berejo verniki krščanskih skupnosti, ker bi lahko prizadel njihova verska čustva.

Ljudje, ki verjamejo samo to, kar lahko vidijo, slišijo in otipajo, verjetno ne bodo med bralci te knjige; taka literatura jim ne bo pritegnila pozornosti, ali pa bodo hitro prenehali z branjem. Kdor je rad prebral avtorjevo prvo knjigo – Dokazi o obstoju reinkarnacije in karme – bo verjetno z zanimanjem bral tudi njegovo drugo. Jaz menim, da je vsebina zanimiva, še toliko bolj za tiste bralce, ki so imeli v življenju že kakšno duhovno izkušnjo. Brez dvoma so tudi med nami ljudje, ki so imeli take izkušnje, vendar jih drugim večinoma niso želeli zaupati. Zavedali so se, da bo lahko odziv ljudi odklonilen in da bodo naleteli na odpor in nerazumevanje.

Morda bo komu prav ta knjiga pomagala poiskati pot iz težav, mu vsaj nekoliko omiliti njegov položaj, še posebej danes, ko se svet sooča s situacijo, ki nam je vsem spremenila življenje.

Avtor nam tudi v tej drugi knjigi postreže s seznamom literature. Pri čeških prevodih (izdajah) sem ponekod v oklepaju dodal naslov izvirnika ali slovenski prevod naslova. Nekaj od navedenih del imamo prevedenih v slovenščino, kar lahko bralec preveri v bazah slovenskih knjižnic, v kolikor si želi prebrati tudi ta dela v slovenščini.

Janez Lavrenčič

V Ljubljani, 10. novembra 2020

DUHOVNO DOŽIVETJE NA ROBU FIZIČNE IN PSIHIČNE IZČRPNOSTI

Pobeg na Slovaško

Moj znanec Čeněk R. je pred vojno študiral na univerzi v Brnu in je stanoval v Kounicovih študentskih domovih. Študenti so se začeli upirati nemški okupaciji in tako je nemška policija zasedla 17. novembra 1939 vse visokošolske študentske domove, internate in nastanitve ter odpeljala študente v koncentracijska taborišča. Tiste noči Čeněk ni bil v študentskem domu, bil je pri svojih starših na deželi. Dolgo se ni veselil, da se je izognil aretaciji. Čez nekaj dni se je razvedelo, da ima nemška policija naslove vseh študentov in da po preostalih poizveduje ter jih zapira. Lahko je domneval, da bo tudi on aretirán čez nekaj dni, morda že čez nekaj ur. Drugega mu ni preostajalo, kakor zbežati. Njegova družina je imela na srečo vikend hišo v Visokih Tatrah. Tam so preživljali počitnice in dopuste. Posrečilo se jim je poiskati človeka, ki je na črno prevažal ljudi preko slovaške meje, in tako so Čeněka poslali k njemu. S seboj je imel kovček z najnujnejšo prtljago. Kovček je pustil na določenem naslovu, kjer so mu obljubili in zagotovili, da ga bo dobil nazaj na slovaški strani. Uspešno je prečkal mejo, kovčka pa ni videl nikoli več. Drugače pa je v redu prispel do vikend hiše v kraju Vyšné Hány z malo gotovine v žepu.

Po nekaj začetnih dneh, ko je počival in se umirjal po vsem tem, kar je doživel, je začel premišljati o svojem položaju. Ljudje v okolici so ga poznali in so v tistem času imeli dober odnos do Čehov. Po enem in po dveh tednih je ugotavljal, da je njegov položaj precej žalosten. Vseskozi ni mogel ostati v vikendu. Ljudje bi se vprašali, kaj dela tam, pa tudi denarja mu je primanjkovalo. V okolici ni bilo možnosti za zaposlitev, poleg tega pa ni imel dokumentov. Njegovih čeških dokumentov ne bi nihče priznal. Ni mogel iti na krajevni urad in reči, da je pobegnil pred aretacijo. V tistem času so Slovaki simpatizirali z Nemci zato, ker so jim omogočili ustanoviti svojo lastno neodvisno državo. Moral je računati na to, da bi lahko naletel na kakšnega nacionalista, ki bi ga dal zapreti in izročiti Nemcem. Po tej poti ni mogel kreniti. Toda kakšna druga možnost je sploh obstajala? Dneve in noči je premišljeval o tem in ničesar se ni mogel domisliti. Začetno olajšanje, da se je izognil aretaciji, se je spreminjalo v vse večjo in globljo depresijo. Nikjer ni bilo videti rešitve. Prizadevanje rešiti to, kar je nerešljivo, ga je izčrpavalo in vse bolj so mu popuščali živci.

Nekega dne se je vračal potr t z nakupa in je šel okrog podeželske cerkvice. Prišlo mu je na misel, ali mu morda ne bi mogel pomagati Bog. Ni vedel, če Bog obstaja ali ne, toda mislil si je, da v kolikor bi obstajal, bi bil res edini, od kogar bi lahko pričakoval pomoč.

Vstopil je v cerkvico. Bilo je odprto, takrat še niso kradli v cerkvah. Notri ni bilo nikogar in ko je sedel na klop, je bilo povsem tiho. Le zunaj je bilo slišati petje ptic. Poglobil se je v poslušanje tišine, in ker je bil zelo čustveno dovzeten, je čez trenutek začutil vzdušje svetosti, ki so ga tam ustvarile generacije verujočih. Čutil je, kako deluje blagodejno, ko se je v njegovi glavi upočasnili vrtiljak v obup naravnanih misli, in se skoraj ustavil, ter da se je v globoki spokojnosti sam v sebi in z vsem okrog sebe lahko pogreznil v odrešilno harmonijo, ki ga je izpolnjevala. Pogreznjen v tišino je izgubil občutek za čas.

Kakor blisk se je na lepem nanj spustilo od stropa temačne cerkve nekaj žarkov, ki so mu prinašali uteho in gotovost, da se bo vse ugodno razrešilo, prinašali so mu nejasno predstavo, kaj bi moral storiti. Izgledalo je tako, kakor da bi nanj nekdo nenadoma posvetil z žarometom. Vendar ni šlo za zunanji, ampak notranji sij.

Čez kratek čas je odšel iz cerkve, opomogel si je in dobil občutek samozaupanja. Nekaj je bilo jasno. Tukaj ne more ostati. Svoje srce lahko odpre le tistemu, ki mu lahko zaupa. Torej komu? V

Bratislavi je bilo mnogo podružnic čeških podjetij, kjer so bili nedvomno Čehi. Tako se je odpeljal v Bratislavo. Po naključju je tam leto nazaj nekaj časa stanoval in je bil tam celo prijavljen. Tam je imel tudi nekaj znancev. Tako je pri neki družini prosil za dovoljenje, da pri njih nekajkrat prespi, dokler si ne najde službe in stalno podnajemniško stanovanje.

V mestnem središču je bila veleblagovnica ASO. ASO je bila prva blagovnica v Pragi v ulici Národní třída. Kratica je pomenila Andrs in sinovi. V Bratislavi je bila podružnica. Ni bilo težko stopiti do tja in prositi za pogovor z enim od vodilnih Čehov. Pojasnil je, v kakšnem položaju se nahaja. Direktor je takoj pokazal interes za pomoč. Ni ga mogel sprejeti v delovno razmerje, zato ker ni imel veljavnih dokumentov, toda lahko ga je zaenkrat zaposlil kot zunanjšega sodelavca, ki zjutraj pride, dobi delo, zvečer pa plačilo. Poleg tega ga je povabil, da pride v enem od naslednjih dni, da bi poskusili rešiti njegov problem.

Pri nas, pa tudi v večini zahodnoevropskih dežel, imajo na krajevnih uradih tri kartoteke: kartoteko ljudi, ki so se prijaviли za bivanje, kartoteko tistih, ki so tu stanovali in so se odselili, in kartoteko umrlih. Če se kdo odjavlja, na uradu izločijo njegovo prijavnico, jo pridružijo k odjavnici in uvrstijo v ustrezno kartoteko.

Čeněk je zanesljivo potrdil, da se je v Bratislavi za bivanje redno prijavil in ob odhodu spet odjavil. Vodstvo podjetja je našlo človeka, ki je delal v kartoteki, in mu takrat ponudilo visok znesek 10.000 Sk (deset tisoč slovaških kron – op. prev.), da bi izločil njegovo prijavnico in odjavnico iz kartoteke odjavljenih, uvrstil prijavnico v kartoteko prisotnih, in jim prinesel odjavnico. Ta človek je to resnično storil. Čeněk se je potem zglašil na uradu in prijavil izgubo dokumentov, rekel, da stanuje na tem in tem naslovu in da prosi za nove dokumente. Dobil jih je brez problemov in tako zdrav preživel vojno v Bratislavi.

Ko mi je čez leta pripovedoval svojo zgodbo, sem ga vprašal, kaj misli o tistih žarkih, ki so se spustili nanj v cerkvi. Rekel je, da pravzaprav ne ve, toda po tem, kar pravi vera, so bili to verjetno žarki svetega Duha, ki jih je nanj poslal Bog. Vprašal je, ali bi moral dati župniku kaj denarja za to pomoč. Poskušal sem mu pojasniti, da je ta sveti Duh, ali kako bi to že imenovali, stalno okrog nas, vendar se mu večina ljudi ne zna notranje odpreti. Pogoji za to je, da se umirimo, upočasnimo tok misli in ga skoraj ustavimo v vzdušju svetosti, katerega nastanek je v tem primeru povzročila cerkev. Toda tako vzdušje lahko prav tako ustvari meditativna glasba, branje kakšnega svetega pisma, na katerega se globoko odzovemo, ni pomembno za kakšno vero gre. Tudi molitev ali pa meditacija. Obstaja več poti. Sami moramo odkriti, na kaj najbolj reagira naša notranjost.

Večina ljudi meni, da bi bili mrtvi ali v nezavesti, če bi se ustavilo njihovo mišljenje. Nikoli niso tega doživeli. Ravno obratno je. Smo povsem čuječi in popolnoma zbrani ter intenzivno dojemamo vse v svoji okolici. Eno samo tako doživetje zmore spremeniti naše življenje.

Križ v vasi Ďáblice

Spominjam se pripovedovanja, ki sem ga slišal kot otrok. Šlo je za praškega podjetnika, ki je stanoval v vasi Ďáblice (nekdaj vas, sedaj del Prage – op. prev.). Vse svoje premoženje je vložil v podjetje, tudi doto svoje žene, in še zadolžil se je. Delal je štirinajst ur na dan in na začetku je dobro uspeval. Potem pa je prišlo leto 1929, svetovna gospodarska kriza, val brezposelnosti je zajel ves svet. V kratkem času je obubožalo ogromno ljudi.

Tudi on je prišel ob vse. Tako na hitro in pogubno je bilo, da ni videl drugega izhoda, kot storiti samomor. Ostali so mu samo dolgovi. Doma je poiskal vrv in stekel iz mesta. Ďáblice so bile takrat drugačne kakor danes. Tam so bila polja in travniki ter malo višje gozd. Napotil se je vanj. Šel je po poti okrog železnega križa s pločevinastim križanim Jezusom, kakršne smo tedaj lahko pogosto videvali na podeželju. Ustavil se je. Pogledal je na križ in prišlo mu je na misel: „Obesil se bom, toda kaj se bo zgodilo potem?“ Veliko vznemirjenje, obup in nemoč je nenadoma zamenjal popoln mir. Neodgovorjeno vprašanje je povzročilo, da so se njegove misli za trenutek povsem ustavile.

Kakor da bi poslušal v praznino. Tedaj je v njem nekaj vzplamtelo. Iz notranjosti sta ga preplavila uteha in zadovoljstvo, tako močno, da bi zadostovala za vse leto.

Nekaj časa je vztrajal v tem stanju. Potem je odvrgel vrv in se vračal proti domu. „Imam dve zdravi roki. So ljudje, ki niti tega nimajo. Saj ne bomo umrli od lakote.“

Še enkrat se je ozrl, da bi si vcepil v zavest tisti križ s Križanim. Ta ga je obvaroval. Resnično je bil prepričan, da je to, kar se je z njim zgodilo, povzročila oseba, naslikana na popokani pločevini. Postal je veren katolik.

Človek, ki se je ponovno rodil

Moj znanec Jaroslav P. je poskusil po nemški okupaciji naše dežele leta 1939 ilegalno prečkati mejo z Romunijo in so ga ujeli. Nemci so ga obsodili na tri leta zapor, od tega na leto samice. Kazen je prestajal v mestecu Stein an der Donau nedaleč od Linza.

Tedne dolgo ni mogel z nikomer spregovoriti besede, ničesar ni dobil za branje in razen šumenja listja pod okni, ni slišal ničesar. Opazil je, da je avstrijski paznik, ki mu je prinašal hrano, pravzaprav dobričina, zato ga je zaprosil za kakšen slovar. In res, čez teden dni je dobil star žepni češko–angleški slovar. Angleščino je obvladal le površno iz šole, nekaj izgovarjave, nekaj slovnice. Slovar je odprl pri črki A. Dolgo je zrl na to stran. Svoje prazne misli, po dolgih tednih stradanja, je usmeril neposredno na besedilo. Ni lovil le besed, ampak tudi pike in vejice ter vrinjene stavke in sklice ter je v kratkem času znal na pamet vso stran. Vtisnila se je v njegovo zavest prav tako, kakor da bi jo fotografiral. Tako je nadaljeval naprej in ob koncu samice je obvladal slovar na pamet.

Potem so ga premestili v normalno celico z nekaj obsojenimi. Imeli so nalogo voziti se po okolici in izkopavati neeksplozirane letalske bombe. Rekli so jim Blindgänger (neeksplozirani izstrelki – op. prev.). Linz z okolico so velikokrat napadali, zato so imeli nenehno kaj za početi.

Po treh letih ga je poklical direktor zaporov in ga obvestil o odločitvi Ministrstva za pravosodje na Dunaju: vsi zaporniki, ki so že odslužili kazen, ostajajo v zaporu do konca vojne. Vsi Nemci in Avstrijci so bili namreč na fronti, zato ni bilo nikogar, ki bi izkopaval bombe.

Spomladi leta 1945 je zasedla Rdeča armada Dunaj in minister za pravosodje je telefoniral direktorju kaznilnice, da se vojna končuje in naj izpusti vse zapornike, ker so že vsi odslužili kazen. Zato je dal direktor odpreti celice in izpustiti zapornike na dvorišče, kjer so jim pazniki izročali civilna oblačila.

Zgodilo pa se je, da je neki avstrijski nacist iz vrst paznikov odhitel na poveljstvo SS in jih obvestil, da je v jetnišnici izbruhnil upor. Kmalu za tem je pripeljal do kaznilnice tovornjak poln esesovcev, ki so obkolili zapornike. Poiskali so direktorja, ki jim je pojasnjeval, zakaj želi izpustiti obsojence. Poveljnik SS mu je rekel, da je dal vodja Adolf Hitler vsakemu navadnemu vojaku pravico ustreliti vsakogar, tudi če gre za poveljnika, ki bi trdil, da je vojna končana in da morajo odložiti orožje. Direktorja kaznilnice je dal ustreliti. Potem so esesovci odprli ogenj na zbrane zapornike in jih postrelili. Streljali so z avtomatskimi pištolami (Maschinenpistole), ki so imele šaržerje za dvajset nabojev, kar velja danes za povsem zastarelo orožje. Potem so odšli v kantino, kjer so zasegli zalogo žganih pijač in razigrani peli vojaške pesmi.

Jaroslava je ena krogla samo oprasnila na vratu, da je zakravel. Naslednjih šest je obtičalo v telesu. Ploha krogel ga je spodnesla. Skoraj ni čutil bolečin. Pri tem je imel občutek, kakor da bi se pogrezal v bleščeč sij ob zvoku gonga, uglašenega na visoko frekvenco. Šlo je za nedvomno prijeten občutek.

Kasneje se je izkazalo, da niti ena krogla ni prizadela pomembnih organov, arterij, žil ali živčnih vlaken. Obtičale so v mesu, se ustavile na kosteh. Ležal je poleg kupa trupel in ni izgubil zavesti. Vsaj tako je sprva mislil. Potem je pa nastopil trenutek, ko se mu je zdelo, kakor da bi vstal in sam sebe opazoval, gledal rane, okoli katerih se je strjevala kri in ki so nazadnje prenehale krvaveti. Tako je ležal nekaj ur.

Nato se je z dela v mestu vrnila skupina grških zapornikov. Esesovci so jim ukazali izkopati skupinske grobove in trupla zmetati vanje. Ko je prišel na vrsto Jaroslav, so ugotovili, da ni mrzel. Vprašali so ga v angleščini, ker so se zaporniki v njej sporazumevali, da če je pri zavesti, naj stisne pesti, da ga bodo položili gor na vrh kupa. Ko so zaključili z delom, so jih esesovci prav tako postrelili in vrgli k ostalim truplom.

Minevale so ure in stemnilo se je. Eden izmed avstrijskih paznikov je zapustil zgradbo, da bi kadil. Iz nekega kupa se je zaslišal glas in ga prosil, da bi mu pomagal, ker še živi. Paznik se je začel prestrašeno ozirati, toda glas mu je zagotavljal, da ni tu res nikogar. Potem se se je zaslišalo iz kupov še pet drugih glasov. Izmed štiristo petdeset usmrčenih je preživel šest ljudi.

Paznik se je vrnil v zgradbo in se kmalu vrnil še z enim paznikom. Ranjence sta odnesla v bolniško sobo. Pregledovala sta rane in nista vedela, kaj bi storila. Nazadnje sta jih prelepila z obliži. Svetovala sta jim, kaj naj rečejo, če bi prišel v sobo kakšen esesovec. Rekli naj bi, da jih je zadel šrapnel, ko je pri izkopavanju eksplodirala bomba. Šlo je za dvomljiv nasvet. Če bi kdo odstranil obliž, bi takoj videl, da gre za kroglo in ne šrapnel. Vendar prišel ni nihče, in tako je naš Jaroslav naposled preživel vojno ter se v redu vrnil domov.

Ko mi je čez nekaj let pripovedoval to zgodbo, sem ga vprašal, kaj misli o tem, da se je pogrezal v bleščeč sij. Tega si ni znal pojasniti. Rekel pa je, da je šlo za povsem nenavadno doživetje, ki ga ne bo nikoli pozabil. V njem je bilo nekaj odrešilnega. Tudi tega si ni znal pojasniti, da je z višine opazoval sam sebe. Šele mnogo pozneje, po letu 1989, je prišla sem literatura o obsmrtnih doživetjih, kjer opisujejo nekakšen sij, ki je celo govoril s človekom. Pri nas je najbolj znana knjiga dr. Raymonda Moodyja *Življenje po življenju* [19], na zahodu obstaja še mnogo drugih knjig s tako tematiko.

OVIRE, KI PREPREČUJEJO DUHOVNO DOŽIVETJE

Zamislite se nad svojim mišljenjem

Sam sem doma in pišem pismo. Že precej dolgo pišem. Čez nekaj časa se nenadoma zavem, da sem prenehal pisati in mislim na nekaj drugega. Mislim na svoje prvo bivanje v samostanu v pogorju Santa Monice v Kaliforniji leta 1984, kjer sem študiral mantra jogo. Spominjam se, kako sem zapustil predavalnico in iz daljave zaslišal glasbo. Posvetno glasbo. Vsak dan smo poslušali evropsko in ameriško duhovno glasbo, tudi indijske kirtane in bhadžane. Peli smo nabožne pesmi. To pa je bila posvetna glasba. Zvenelo je tako, kot bi igral orkester. Za zvokom sem šel čez samostanski vrt in prišel do teniških igrišč. Tam je na klopci sedel neki človek s harmoniko, ki je imela velik zvočnik. Take harmonike še nisem videl. Imela je veliko registrov in je igrala kot orkester. Igral je nek dunajski valček. Pozneje sem izvedel, da so dunajski valčki po mnenju naše Guru-Ma (matere prednice) najčistejša posvetna glasba.

K meni je prišla neka študentka, Američanka, ime ji je bilo Carolin, da bi šla plesat z menoj. Bil sem v zadregi. V samostanu je bilo prepovedano medsebojno dotikanje. Samo zdravnik se je lahko dotaknil človeka. Rekel sem, da ne znam plesati, vendar je odgovorila, da je to lahko. Tako sem se z njo pobliže seznanil. Izkazalo se je, da se uči rusko, tako da sva se tudi malo drugače dogovorila, ne le angleško.

Prekinil sem ta tok spominov in iščem, kako sem prišel do njih. Čez nekaj časa ugotavljam, da imam vklopljen radio. Ravnokar igrajo nek dunajski valček.

Grem po temni ulici. Vračam se z nakupovanja. Povsod je tiho in prazno. Nenadoma se zavem, da mislim na mestece Kutno zahodno od Varšave. Tam sem bil med vojno. V Berlinu sem dobil naslov nekega volinijskega¹ Nemca, sorodnika mladeniča, s katerim sem stanoval. Izvedel sem, da tam nimajo živilskih nakaznic in se da preskrbeti nekaj jedače. V Berlinu je bila lakota in ni bilo črnega trga.

Vso noč sem se vozil z brzovlakom in dopoldne našel njegovo hišico nekaj kilometrov stran od mesteca Kutno. Pritlične hišice so imele steptano ilovico namesto poda. Gospodinja je kuhala na odprtem ognju, pod stropom je imela razobešeno posodo. Tam je imela tudi lep kos slanine, snela ga je, odrezala del in ga začela razrezovati. Pomislil sem, da bodo moški prišli z dela in da jim pripravlja kosilo. Slanina se je cvrla v ponvi, razbila je osem jajc in jih vmešala vanjo. Nazadnje mi je to prinesla z ogromnim kosom kruha. Ni vedela, da dobivamo v Berlinu tako malo maščobe, da ni vredno izgubljeni besed, in eno jajce na teden. Pojedel sem dve žlički in stekel na plan ter izbruhal vsebino.

Prekinil sem tok spominov. Kako sem se jih sploh domislil? Nekaj časa premišljuje o tem. V daljavi vidim, kako pelje voz s konji, ki je malo prej peljal mimo. Vozil je gnoj iz svinjaka. Močno zaudarja. Da, tudi tam je tako smrdelo, pri volinijskih Nemcih, ki jih je Hitler po zavzetju Ukrajine preselil bližje k nemški domovini.

Zamislimo se nad tem, kako misli naš um. Zaslišimo kakšno melodijo ali del stavka, naš pogled pade na naslov v časopisu, zaznamo kakšen vonj ali se pojavi tu kakršenkoli drug povod zunaj nas ali v nas in mi se tega niti ne zavedamo.

Ta povod priključuje iz naše podzavesti spomin na nekaj, kar se je zgodilo prejšnji teden ali pred petdesetimi leti, začne nam ga predvajati ravno tako, kakor če bi vključili televizor. Teh spominov imamo nedvomno v spominu vsaj milijon. Toda niti ne zavedamo se, da je prišlo do tega. Šele naknadno prekinemo tok misli in jim damo drugo pomensko smer.

¹ **Volinija** je ukrajinska pokrajina – opomba prevajalca (vse nadaljnje opombe v drobnem tisku na koncu strani ali poglavij so opombe prevajalca; kadar so v samem besedilu, so označene v nadaljevanju kot op. prev.)

Naša misel je torej vir nenehnega nemira. Če bi raziskovali, na kaj mislimo od trenutka, ko se zbudimo, pa do tedaj, ko zaspimo, bi ugotovili, da predstavljajo reakcije 90%, le 10% je racionalnega mišljenja. S tem nam uhaja ogromna množina mentalne energije. Toda poleg tega je misel v svojem lastnem bistvu ovira, ki preprečuje duhovno doživetje. Pogoj zanj je ustavitev vrtiljaka v naši glavi.

Kako življenje jemati z lažje plati

Samostan, v katerem sem živel pol leta, je bil na obrobju Los Angelesa, sredi narave v gorah. Dvakrat pa se je zgodilo, da sem moral dol v mesto. Dolgo sem odlašal. To mesto ima več prebivalcev kot naša država (republika Češka – op. prev.), moj cilj je bil zelo daleč in že od doma sem vedel, da tam napadajo ljudi na ulici tudi podnevi. Preprosto sem se bal odpraviti tja. Sostanovalci so mi opisali, kaj in kako. Na hrupni ulici vas obstopi nekaj fantalinov in vas hočejo potegniti v kakšno uličico ali prazno trgovino. Ne morete pričakovati, da vam bo kdorkoli pomagal. Mimoidoči so posamezniki, nihče izmed njih ne more biti kos skupini fantalinov. Če bi omahovali, vas zabodejo in odidejo. Vprašanje je, ali bi potem kdo za vas poklical rešilni avto. V kolikor namreč ne bi bili zavarovani, bi tvegali, da bo moral sam plačati ta prevoz. Edini nasvet je torej, ne se upirati, pustiti se odpeljati in imeti pri sebi vsaj petdeset dolarjev. Vzeli vam jih bodo in vas izpustili. V kolikor bi bili brez denarja in bi vas napadli ter bi od tega ničesar ne imeli, bi vas pretepli.

Prizadeval sem si, da bi to dojel. Toda nazadnje so mi dali s seboj vodič, da se jim ne bi izgubil.

Zakaj vam to pripovedujem? Napade so smatrali za del vsakdanjega življenja. Zaradi tega se niso vznemirjali, zato ker živijo v takem okolju vse življenje.

Bi ne bilo mogoče, da se ne bi vznemirjali, naj se srečamo s čemerkoli? Da bi preprosto računali na vse? Ljudje se pogosto pritožujejo, da jih je nekdo razočaral. Zakaj jih je razočaral? Pričakovali so, da bo ravnal tako in tako, on pa je ravnal drugače. Zakaj ste pričakovali, da bo ravnal tako in ne drugače? Kako ste prišli do take ugotovitve? Kaj ni bila to vaša napaka, da ste pričakovali nekaj, kar ne obstaja? Zakaj se torej pritožujete? Itd. Pameten človek je pripravljen na vse, na dobro in tudi na slabo. Vse življenje je kot igra s kartami ali kakšna druga igra. Včasih preprosto ne dobite prave karte in le začetnik bi se jezil zaradi tega. Ne bodite začetnik v svojem lastnem življenju. Prezrite to in igrajte dalje.

Če bi vedeli, da obstaja zakon, ki zagotavlja popolno pravičnost, zakon nagrade in kazni (v nadaljevanju zakon vzroka in posledice – op. prev.) v obliki nebes, pekla ali vic po smrti, ali zakon karme, zaradi delovanja tega zakona se bo k vam vrnilo vse, kar ste storili, v prihodnjih življenjih, bi lažje sprejemali udarce usode. Podrobneje je to razčlenjeno v knjižici *Důkazy o existenci převtělování a karmy* (Dokazi o obstoju reinkarnacije in karme) [25].

Če se ne boste naučili, da se je potrebno sprijazniti s senčnimi stranmi življenja in živeti v miru z okolico, kako želite doseči mir in spokojnost v sebi? Toda brez tega notranjega miru boste težko zadržali v sebi tihi glas Boga, njegovega zarodka, ki je v vas.

KAJ JE SVETLOBA IN KAJ JE SIJ?

V tej knjižici se boste pogosto srečali s pripovedovanjem o nekakšni svetlobi ali siju. O siju, ki govori. O siju, ki je velikanski naboj ljubezni, ki nič ne zahteva, samo daje se. Gre za nekaj, česar verjetno niste nikoli doživeli.

Kdor je imel tako doživetje, ga lahko opisuje kot veliko Milost, ki se je spustila nanj, kakor žarek Svetega Duha, ki ga je zadel. Ali kot žarek zarodka Boga v njem. Nekateri smeri izražajo to z besedami, da so „spoznali Jezusa“. V samostanu, kjer sem živel nekaj časa, so to imenovali Christ Self oziroma Kristusov Jaz. Dr. Brunton je uporabljal termin Nadjaz (Overself). Budisti in hindujci govorijo o nirvani. Muslimani pravijo, da so „od zgoraj pogledali v Mohamedov raj“. Nekateri verujoči pravijo, da so „naredili osebno izkušnjo z Bogom“. Apostol Pavel je to izrazil v svojem prvem pismu Korinčanom (3,16) z besedami: „Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da božji Duh prebiva v vas?“ Jezus pa je rekel (Luka 17,21): „Božje kraljestvo je v vas!“ (obstajajo različni prevodi Biblije, v Dalmatinovi Bibliji piše: „Božje kraljestvo je znotraj v vas!“ - op. prev.).

Ne vem, kateri izmed omenjenih izrazov je najbolj primeren. Mislim, da ni odvisno od tega za kakšen izraz gre. Bolj je pomembno to, da imamo to izkušnjo. Težko je kaj takega razložiti nekemu, ki ni imel nikoli tega doživetja. Lahko bi naštel sto doživetij, ki nimajo zveze z Bogom, toda niti enega, kjer gre za Boga. To pa zato, ker v pojavnem svetu ni ničesar, ki bi Ga vsaj malo lahko izrazilo na primeren način.

V omenjenem samostanu so živeli pretežno kristjani. Bili so pa tam tudi budisti; hindujci, ki so priznavali Krišno; Kitajci, ki so se klanjali boginji Quan-Yin; Iranci, ki so priznavali Zaratustra. Tam smo se učili sodobne mantre, ki so bile velika duhovna izkušnja. Zanimivo je bilo, da so bila doživetja študentov iz različnih delov sveta povsem enaka. Ne glede na to, kakšna je bila njihova veroizpoved. Za sprejem v samostan ni bilo pomembno, kakšne veroizpovedi je kdo, ampak kakšen je njegov duhovni nivo. Ta nivo je bila Guru-Ma zmožna razbrati iz kandidatove avre.

Izven zidov tega samostana pa ni tako enostavno. Poskusite kaj takega razlagati nekemu pri nas. Mnogo ljudi vas bo zavrnilo in vas opozorilo na domnevne Jezusove besede: „Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.“ Nihče ne opazi, da ta stavek ne spada k veri, ampak k politiki. Tudi druge vere imajo take izreke. Mohamed je npr. izjavil: „Ni drugega Boga razen Alaha!“

Tako večina ljudi dejansko verjame, da je samo njihova vera tista prava in da vse ostale vere čaka večno pogubljenje.

Od nekdanj se zaradi tega medsebojno pobijajo.

KAKO SO SI POSAMEZNE VERE V MARSIČEM PODOBNE

Helena Petrovna Blavatska (v slovenskih prevodih njenih del tudi Blavatsky – op. prev.) je ustanovila leta 1875 v New Yorku Teozofsko družbo. Naloga družbe je bila razložiti javnosti, da vse velike religije na svetu prihajajo iz enega izvora - iz človeške notranjosti. Izhaja iz spoznanja, da je samo en Bog, toda ljudje v različnih delih sveta in v različnih stoletjih so mu dali različna imena ter opisali pot k njemu na zelo podoben način. Tako je nastala nova smer religijske filozofije, ti. primerjalna religija.

Vzemite npr. krščansko mistiko [52], mistiko islamskih sufistov [46], hindujsko Ashtavakra-Gito [1]; taoizem, nauk, ki ga je osnoval kitajski modrec Lao-tse [13]. V kolikor ste imeli vsaj eno duhovno doživetje, boste ugotovili, da gre za eno in isto izkušnjo, izraženo na različne načine.

Presodite o tem, kako se nekatera načela posameznih religij sploh ne razlikujejo.

Hebrejska religija	Kar tebi ni ljubo, ne stori svojemu bližnjemu. Talmud, Šabat 31
Konfucianizem	Ne stori drugemu, česar ne želiš, da bi bilo storjeno tebi. Analekta 15,23
Zoroastrizem	Le tisti značaj je dober, ki ne stori drugemu ničesar takega, kar ne bi bilo dobro tudi zanj.
Sikhizem	Presojaj druge tako, kot presojaš sebe. Le tako prideš v nebesa.
Džainizem	V sreči in trpljenju, v veselju in žalosti bi morali zreti na vsa bitja tako, kakor gledamo nase.
Islam	Nihče izmed vas ni vernik, dokler ne želi svojemu bratu, kar želi sam sebi. Sunan.
Taoizem	Na uspeh svojega soseda glej tako kot na svoj lasten uspeh in na njegov neuspeh kot na svoj lasten.
Budizem	Ne ravnaj z drugimi na način, ki bi prizadel tebe. Udanavarga.
Hinduizem	Ne stori drugim, kar bi te bolelo, če bi bilo storjeno tebi. Mahabharata 5,1517
Kršćanstvo	In kakor hočete, da bi ljudje storili vam, storite vi njim. Luka 6,31

DOŽIVETI BOGA JE BOLJE KOT VERJETI

Tako kot sto tisoči Čehov sem tudi jaz delal med vojno več kot tri leta v Nemčiji. Po naključju sem stanoval v samostanu, ki so ga preuredili v nastanitveni dom. Zraven je bila cerkev sv. Jožefa, preurejena v skladišče. Nekaj časa sem delal v hotelu z nazivom „krščanski hospic“. S tem želim reči, da sem živel sredi Nemcev, med katerimi je bilo mnogo verujočih.

V času silovitih letalskih napadov sem lahko videl skoraj vsak dan, kako se je na tisoče ljudi vrnilo z dela domov, pričakal pa jih je le kup ožganih razvalin. Njihovo trenutno premoženje se je zmanjšalo na to, kar so imeli na sebi in kar so imeli v žepih. Včasih so izgubili tudi koga izmed svojih bližnjih.

Ljudje so na to različno reagirali. Nekateri so rekli: „Zdaj pa naj zame poskrbi država.“ Drugi so bili obupani. Nekateri so zaradi tega tudi zblazneli. Kje je bil zdaj njihov Bog, da bi jim pomagal. Izkazalo se je, da je bila njihova vera šibka, plitka, da je šlo za nekakšno teorijo. V resni situaciji je bila neuporabna.

Nekoliko boljše bi bilo, če bi kdaj doživeli Boga. Da ne bi šlo za vero, ampak za gotovost. To bi jim dalo moč, da bi prenesli udarce usode. Vsaj lažje bi prenašali nenaklonjenost okoliščin, lažje bi našli rešitev. Pomagalo bi jim, da ne bi izgubili svojega notranjega ravnovesja in se sprijaznili s tem, kar je neizogibno.

V tem primeru je predstavljala veliko oviro navezanost na premoženje. Vse na tem svetu je podvrženo propadu. Dejansko ni ničesar našega. Vse smo dobili le na posodo. Tudi naše družinske člane, tudi naše lastno telo. Ničesar ni, do česar bi imeli pravico. V naravi termin „pravica“ sploh ne obstaja.

DUHOVNO DOŽIVETJE Z ODDAJANJEM LJUBEZNI, KI NIČESAR NE ZAHTEVA V POVRAČILO

V kolikor bi torej želeli doživeti Boga, ali nekaj, kar je temu zelo podobno, poskusite z naslednjo meditacijo*:

Ko boste sami doma, v miru in tišini zaprite oči in si predstavljate, da sedite nekje visoko na vrhu gore in gledate na pokrajino pod seboj. Tam so polja in gozdovi, vasi in mesta, reke, ljudje, živali, ptice. Poskusite to zaobseči s svojo dobroto, s svojo prijaznostjo. Poskusite razviti v sebi vsaj šibek žarek prijaznosti, usmerjen k vsemu temu, ne da bi se ozirali na to, da so tam v tej pokrajini, ki sega vse do obzorja, stvari dobre in manj dobre, poštene in nepoštene, ljudje simpatični in nesimpatični. Če se tega lotite dobrosrčno, s čisto namero, boste čez trenutek občutili, kako vas zagrinja velik val prijaznosti. Kakor da bi se ta droben žarek vaše prijaznosti odbil od obzorja in se večkrat ojačen vrnil k vam. Ko boste to nekajkrat napravili, boste ugotovili, da v vas narašča sposobnost razvijanja prijaznosti do vsega vesoljnega.

Nekega dne ne bo težko namesto prijaznosti oddajati svojo ljubezen, ki ne zahteva ničesar. Čim bolje se vam to posreči, tem večji odziv bo to imelo. Vendar to ne bo ljubezen, kakršno pozna večina ljudi.

To bo ljubezen, ki noče ničesar. Ne pričakuje nobenega povračila. Pa celo nobenega odziva ne pričakuje. Gre za ljubezen, ki se jo le daje. Gre za ljubezen zaradi ljubezni same. Samo ta ljubezen ima to lastnost, da se bo vračala k vam samodejno in neposredno.

Ko je gospa Ljudmila J. iz našega unitarskega krožka ugotovila, da je oddajanje ljubezni veliko doživetje, je razširila svoj predmet čaščenja na vse vesolje. Nato si je sestavila tako molitev:

VESOLJNA LJUBEZEN, LJUBIM TE,
HVALA TI
ZA VSE IN ZA VSAKOGAR.

Znova in znova jo je ponavljala. Čim večje zaupanje, spoštovanje in ljubezen je obogatilo njen glas, tem močnejši je bil val ljubezni, ki jo je povratno preplaval.

*(Tako rekoč identična meditacija je opisana v poglavju *Pridite in zajemite žive vode zastoj* v prvi avtorjevi knjigi *Dokazi o obstoju reinkarnacije in karme* – op. prev.)

POMEN DUHOVNEGA DOŽIVETJA PRI LOČITVI OD TELESA

Zagotovo vas je močno presenetil izraz „ločitev od telesa“. Saj krščanstvo pravi, da na koncu življenja umremo, nastopi smrt. In po smrti ni ničesar (v materialnem, fizičnem smislu – op. prev.). Toda enkrat v prihodnosti bo menda Sodni dan, ko „bomo stali pred Božjim sodnim stolom“ in se bo odločilo o naši nadaljnji usodi. Iz tega izhaja, da bomo pred tem sodiščem pri polni zavesti, imeli bomo svoj spomin, sposobni se bomo spomniti, kaj smo storili v preteklosti, imeli bomo svoj značaj, zato ker iz njega izvirajo naša dobra in slaba dejanja. Iz tega izhaja, da po „smrti“ ne bomo popolnoma izginili, ne bomo torej mrtvi, le fizičnega telesa ne bomo imeli in naša duša bo očitno spala. Tibetanska knjiga mrtvih resnično trdi, da nekateri ljudje po zapustitvi telesa spijo ali so v nezavesti, in to tri dni, največ tri dni in pol. Drugi odhajajo pri polni zavesti in trdijo, da gre izrecno za prijetno doživetje. V sodobni literaturi zaenkrat nisem našel poročila, da bi raziskovali dolžino tega spanja. Ne bi smeli torej govoriti, da bomo umrli in da potem ne bo ničesar, ko pa vendar bo. Bolj primerno bi bilo torej reči, da se ločimo od telesa, toda naša duša bo obstajala dalje.

V kolikor menite, da obstaja ponovno utelešenje duše umrlega (reinkarnacija), potem se tem bolj ne moremo izogniti izrazu ločitev od telesa. Če se utelešamo, se moramo tudi ločevati od telesa. To odgovarja angleškemu izrazom „to incarnate, to reincarnate, to discarnate“.

V kolikor bi vas zanimalo, kako je pravzaprav s tem ponovnim utelešanjem, si preberite knjižico *Dokazi o obstoju reinkarnacije in karme*, ki jo boste našli v seznamu literature [25]. V kolikor pa menite, da bi to omajalo vašo vero v Jezusa Kristusa ali v krščanstvo, je ne berite.

Okoliščina, da nekdo verjame v eno življenje v človeškem telesu in v eno življenje po vstajenju od mrtvih – kakor so sklenili krščanski očetje na svojem prvem koncilu v mestu Nikeja leta 325, ali da verjame v reinkarnacijo, nima sploh nobenega vpliva na dejstvo, ali boste kdaj v sebi začutili Božjo Prisotnost ali ne.

V kolikor verjamete v reinkarnacijo in prebivate sredi pravovernih kristjanov, bi morali svoje nazore zadržati zase, da ne bi imeli nevšečnosti. Že leta 385 so sklenili na drugem koncilu, da „kdor verjame, da je duša obstajala pred spočetjem, naj bo preklet“ [8].

Če naj se ukvarjamo s pomenom duhovnega doživetja pri ločitvi od telesa in če dopuščamo možnost, da se utelešamo večkrat, bi morali vsaj na kratko povedati, da japonski učenjak Michio Kushi ocenjuje, da znaša število reinkarnacij okoli 300. Največja zahodnonemška zdravilka Ingrid Vallieres [38] meni, da jih je več kot 1000. Nekaj drugih avtorjev navaja, da je število nekje vmes med prej navedenima. Pri nas (na Češkem – op. prev.) je najbolj znan avtor Peter Richelieu, ki navaja v svoji knjigi *A Soul's Journey (Potovanje duše)* [28], da gre za 500 do 600 življenj. Prvih dvesto življenj menda večinoma škodujemo drugim, dokler se ne razvije sočutje in vest, nadaljnjih 300 življenj popravljamo to, kar smo povzročili pred tem in vedno manj škodimo drugim. Zadnjih 50 življenj gremo po duhovni poti. Najprej iščemo Boga zunaj sebe in po tem v sebi. Odkrivamo tisti zarodek Boga v nas, ki je skrit v mislih in čustvih vsakodnevnega življenja.

Guru-Ma*, predstojnica samostana, v katerem sem živel, je trdila, da se ponovno uteleša pol milijona let. To odgovarja petsto življenjem z intervalom tisoč let. Buda je menda povedal, da se je reinkarniral šeststokrat.

Če se torej več stokrat ločujemo od telesa in se spet utelešamo, bi se morali potruditi, da bi se to posrečilo čim boljše, kaj pravite? Najprej si oglejmo, kakšne vrste ločitev od telesa obstajajo.

*Guru-Ma je bila gospa Elizabeth Clare Prophet

Kratkotrajna ločitev od telesa

Moj znanec je bil med vojno letalec. Pri nekem zračnem dvoboju je bilo letalo večkrat zadeto, tako da je bil pristanek nekoliko trd. Pri tem si je poškodoval hrbtenico. Vse življenje je imel potem zdravstvene težave.

Ko je spet enkrat prišel v bolnišnico v Jablonec, da bi mu s tem kaj napravili, je dobil injekcijo v hrbtenjačo in potem so ga vrnil v sobo ter v posteljo. Čez čas je prišel k sebi. Razgledoval se je naokrog in potem se je domislil, da bi stopil k oknu in pogledal ven. Torej je vstal in šel k oknu. Zdelo se mu je nekoliko nenavadno, da hodi tako lahko, da tako rekoč lebdi, ampak temu ni posvečal pozornosti. Nekaj časa je gledal ven, potem se je hotel vrniti v posteljo. Osupnil je, ko je ugotovil, da leži v postelji in spi. Namreč njegovo telo. On sam je stal ob postelji in je videl ter slišal in lahko se je gibal, imel je svoj spomin in je lahko šel, kamor je hotel. Zdelo se mu je zelo smešno. Stopil je k vratom in spet k oknu ter se pri tem na vso moč smejal. Kakšno uro se je kratkočasil s tekanjem po sobi, dokler se ni odločil vrniti spet v telo in se delati, da spi.

Ko mi je to pripovedoval, sem ga vprašal, zakaj tega ni izkoristil in stopil domov pogledat, kaj pripravlja žena za večerjo. Saj je lahko prišel skozi okno ali vrata, tudi če bi bila zaprta, in doma bi bil kot bi mignil. Vendar nikoli ni slišal, da bi bilo to mogoče. Opozoril sem ga, da o tem obstaja literatura. Pri nas je najbolj znana knjiga *Življenje po življenju*, ki jo je napisal dr. Moody [19]. Opisuje približno tisoč takih primerov. Obljubil je, da jo bo čim prej prebral.

Ta prigoda ni osamljen primer. S tako kratkotrajno ločitvijo duše ali astrala od fizičnega telesa, ki lahko traja manj od minute, se srečujemo prav tako pri naglem padcu, omedlevici, udarcu v glavo, če se ustrašimo ali pa npr. pri ljudeh, ki so si izdelali piramido, da bi v njej meditirali. Bill Schul opisuje v svoji knjigi [31] prigodo človeka, ki se je naglo zavedel, da stoji na vrtu in gleda naokrog. Pogledal je prav tako proti piramidi in videl skozi odprta vrata, kako sedi tam. To ga je tako prestrašilo, da se je pri priči vrnil v telo.

Ločitev od telesa med spanjem

Leta 1970 je izšla v New Yorku knjiga *Projection of the Astral Body* (Potovanje astralnega telesa med spanjem) – avtorja H. Carrington in S. J. Muldoon [4, 5]. Oba avtorja sta imela naravno sposobnost, da sta si med spanjem ohranila zavest, kar zmorejo tudi nekateri otroci. V knjigi opisujeta, kako se v večini primerov človeška duša ali astralno telo med spanjem dvigne iz telesa in vztraja vso noč v vodoravni legi približno meter in pol nad fizičnim telesom. Lahko se pa zgodi, da se astralno telo dvigne in potuje po okolici. Opisujeta način, kako se lahko zbudimo v astralnem telesu, medtem ko fizično telo spi, in odidemo. Se gremo učit, gremo ali bolje letimo nekam pogledat, brat ipd. Ta knjiga zaenkrat ni bila prevedena v češčino (tudi ne v slovenščino – op. prev.).

Ločitev od telesa pri začasni klinični smrti

Minilo je približno štirideset let, odkar sem bral v časopisu, kako je na operacijski mizi umrl pacient. Ustavilo se mu je srce in prenehal je dihati. Kirurg je s skalpelom odprl prsni koš, vtaknil roko pod rebra in z rahlo masažo dosegel, da je pričelo srce čez čas spet delovati. Vzpostavilo se je tudi dihanje.

Kmalu se je izkazalo, da prsnega koša ni potrebno odpirati, zato ker so konci reber tako prožni, da omogočajo masažo brez kirurškega posega.

Kmalu so tudi iznašli aparat, ki je dihal namesto pacienta. Potem so začeli uporabljati električne

šoke. Odkrili so, da je dihanje mogoče vzpostaviti z dihanjem usta na usta ter vzpostaviti krvni obtok tako, da masirajo pacientu roke in noge.

V vseh bolnišnicah so odprli oddelke za oživljanje in ponovno oživljanje pacientov po klinični smrti je postalo vsesplošno znano. Prav tako so ugotovili, da je potrebno izvesti ponovno oživitev v času do treh, največ petih minut, sicer začnejo kot prve odmirati možganske celice, ki ne morejo biti dlje brez kisika. Pojavilo se je več primerov, ko je bil pacient sicer ponovno oživljen, toda zato ker se je to zgodilo prepozno, so se ohranile njegove biološke funkcije, to pomeni, da je živel, ampak z njim ni bilo mogoče govoriti. Bilo je vprašanje, ali bo zmožen jesti, če bomo predenj postavili krožnik s hrano, in ali bo lahko povedal, ko bo hotel na stran.

Pojavili pa so se primeri, ko je bil pacient klinično mrtev deset, dvajset in več minut in kljub temu je bil potem fizično in duševno v redu. Nihče ne ve, kako je to mogoče. Deset odstotkov ponovno oživljenih je imelo v času klinične smrti vrsto zanimivih doživetij. Vendar so si jih zadržali zase, da okolica ne bi mislila, da se jim je zmešalo.

Nek moj kolega je imel avtomobilsko nesrečo, po kateri je bil tri dni v komi. Trajalo je nekaj tednov, dokler se je lahko spet vrnil domov. Po nekaj mesecih se je nato vračal s prijateljem s praznovanja nekega rojstnega dne, bil je nekoliko vinjen. Začel je pripovedovati, kako se je sprehajal po bolnišnici, medtem ko je bilo njegovo telo v nezavesti, in kako se je srečal z nekim čudovitim sijem, ki se je z njim celo pogovarjal. Prijatelja je prosil in moledoval, da si ne bi mislil, da je nor, ampak da je to resnično doživel. Do zdaj ni o tem nikomur pripovedoval, da ne bi ljudje kazali nanj, da nima v glavi vse v redu. Prijatelj se je začel smejati in je rekel, da ne gre vendar za nobeno novost, da obstaja o tem dovolj literature, ki so jo napisali zdravniki in psihologi. Svetoval mu je, da si o tem kaj prebere.

Omenil sem že knjigo dr. Moodyja, ki je izšla v ZDA leta 1976. Vendar ta ni bila prva. V tem času je bilo osem drugih avtorjev, pretežno zdravnikov, ki so objavili svoje izkušnje v strokovnih časopisih. Najstarejše in verjetno najzanimivejše pričevanje o takih doživetjih je knjiga *The Return from Tomorrow* (Vrnitev z jutrišnjega dne) [29], ki je izšla v ZDA leta 1963. Zdravnik in psihiater Ritchie v njej opisuje svojo lastno klinično smrt, ki je trajala približno deset minut, ko je dobil obojestransko vnetje pljuč med služenjem vojaščine.

Toda njegova knjiga ni naletela na poseben odziv. Ta tema se do zdaj ni nikoli pojavila in del bralcev jo je smatral za znanstveno fantastiko, drugi pa so menili, da gospod doktor nima vse v redu v glavi. Kakšna doživetja vendar, ko je človek mrtev. To je nesmiselno.

Dr. Moody je prebil led nezaupanja javnosti s tem, da je zbral sto petdeset takih pričevanj, v svoji nadaljnji knjigi *The Light Beyond* [20] pa tisoč. Dr. Elisabeth Kübler-Ross trdi, da je v času svojega celotnega življenja zbrala dva tisoč podobnih pričevanj. In še in še. Seveda so na začetku zdravniki domnevali, da gre za halucinacije. Ko pa je bilo teh „halucinacij“ na tisoče in so si bile med seboj podobne, so začeli ta pojav sistematično raziskovati. Ta raziskava traja že petindvajset let. Profesorica psihologije, filozofije in religije na Northern Illinois University dr. Miluše Soudková, ki se dolgoročno ukvarja s to temo, navaja v svoji knjigi *Světlo a naděje* (Luč in upanje) stosedemnajst virov, ki se nanašajo na obsmrtna doživetja ob klinični smrti [35].

Raziskave, ki so jih delali posamezniki pred sto in več leti ter so jih zaradi tega napadali, so vedno obstajale. Ustanovitelj slavnega Britanskega združenja za psihična raziskovanja dr. Frederic Myers, profesor na univerzi v Cambridgeu, je npr. knjigo *Human Personality and Its Survival of Bodily Death* (Človeška osebnost in njeno preživetje telesne smrti). Izšla je leta 1903 [23]. Leta 1857 je izšla v Lyonu (Francija) knjiga *Le livre des esprits*. Češki prevod *Knihá Duchů* (Knjiga duhov) je izšel leta 1992 [11].

Zato ker razen knjig dr. Moodyja ni bilo prevedeno v češčino skoraj ničesar, dovolite, da citiram še en ali dva vira. V časopisu Omega je leta 1976 objavil profesor psihiatrije na univerzi v državi Iowa, dr. Russel Noyes, pripoved pacientke, ki je umrla za posledicami mraza in podhladitve [24]:

Dvajsetletna ženska se je sama peljala z avtom ponoči po zapuščeni cesti sredi snežnega meteža in snežna odeja je tako hitro naraščala, da nenadoma ni mogla niti nadaljevati poti niti se vrniti.

Zapustila je vozilo in si prizadevala priti do kakšne hiše ali zatočišča. Toda vidljivost je bila slaba, pokrajina je bila povsem zapuščena in snežni metež je onemogočal razgled. Bil je hud mraz in ženska se je bila prisiljena vrniti v avto. Pozneje je pripovedovala:

„Mrz je počasi prodiral v moje telo in hlad je polagoma prehajal v neznosno bolečino po vsem telesu. Bolečina je bila tako intenzivna, da so odpadle prav vse misli. Nenadoma pa se je spremenila v toplo žarenje, ki me je mehko zagrinjalo. Prešlo je v nepopisen občutek ugodja in toplote, ki se je naselila vame. Slišala sem prekrasno glasbo, ki ni bila zemeljska. Kakor da bi prihajala iz zvezd in njena harmonija je bila polna očarljive lepote, kot da me povzdiguje na veličastnejšo stopnjo bivanja. Istočasno se je začela pojavljati na obzorju nežna zarja. Za trenutek sem čutila, kakor da sem del vsemirja, kjer so se čas, prostor in jaz sama zlili v enost. Prevzela me je lepota vsemirja. Izginil je pojem ločenosti od prostora. Čas je miroval.“

Ko se je zavedela, da je v bolnišnici, se je upirala vsem, ki so si prizadevali, da bi jo vrnil v življenje. Ni želela nazaj. Začelo jo je spet boleče ščemeti po telesu in ponovno se je morala boriti za svoje življenje, ki se ji ga je že posrečilo tako uspešno zapustiti. Zmrznjenje je bilo boleče doživetje, boleče do otopelosti, proti temu je bila smrt nekaj tako blagodejnega in odrešujočega, da tega ni mogoče niti približno opisati.

Leta 1961 je izšla v Londonu knjiga dr. Roberta Crookalla z naslovom *The Supreme Adventure* (Največja pustolovščina), v kateri avtor našteva trinajst pojavov, ki so se pogosto ponavljali v izpovedih ponovno oživiljenih pacientov [6]:

1. Videnje lastnega telesa in okolice.
2. Negotovost, kaj se je zgodilo z njimi, kaj se bo zgodilo z njimi.
3. Nezmožnost pritegniti nase pozornost živih.
4. Srečanje s sorodniki in znanci, ki so že mrtvi.
5. Prehod skozi tunel. Depresivno počutje do trenutka, ko se je na koncu tunela pojavila svetloba.
6. Opazovanje svetlobe.
7. Srečanje z duhovnimi bitji ali vodnikom.
8. Gledanje filma svojega dosedanjega življenja.
9. Ugotovitev, da vidijo, slišijo, razmišljajo, spoznavajo osebe in kraje, imajo svoj spomin, se odločajo; lahko gredo, kamor hočejo, čeprav so izven telesa.
10. Ugotovitev, da je smrt povsem pozitivna izkušnja.
11. Bivanje v rajsko lepi pokrajini, slišati je nebeško glasbo.
12. Odpor do tega, da bi zapustili svoje zunajtelesno stanje in se vrnil v telo.
13. Presenečenje nad tem, da smrt ni taka, kakršno so si predstavljali.

Kakor lahko vidite, omenjajo pacienti vedno znova nekakšno svetlobo ali duhovno bitje. Prislunhimo opisu tega sija, ki nam ga je zapustil že omenjeni dr. George Ritchie. Najprej opisuje, kako je zapustil svoje telo, kako je ugotovil, da ga ne zaznava nihče, ki je živ. Obupan se je zgrudil na stol. Sploh si ni znal pomagati. Kako naprej?

„Tedaj se je začelo dogajati nekaj neverjetnega. Spočetka je imel občutek, da se je nekje prižgala luč. Toda svetloba je bila vse močnejša in ni izhajala iz določene točke. Ves prostor je neverjetno žarel, tako da mu je prišlo na misel – dobro, da nimam fizičnih oči, tole bi me oslepilo. Postopoma se je začel zavedati, da to ni bila le svetloba. Šlo je za nekakšno bitje, ki je bilo sestavljeno iz velikanskega sija. Iz tega sija je hkrati kipela neznanska energija in ta energija je bila ljubezen. Bila je drugačna vrsta ljubezni, kakršno poznamo mi. V prvi vrsti je predstavljala mir in spokojnost, ljubezen, ki ne zahteva ničesar, vseobsegajočo ljubezen. Predstavljala je neskončno vedenje in neskončno razumevanje vsega, kar je bilo. Bitje je očitno poznalo vse njegove slabe nagibe od trenutka, ko je prišel na svet, muke, ki jih je povzročil svoji mačehi, njegov eksploziven temperament, seksualne misli, ki jih ni zmožal obvladati, vse sebične nagibe in kako jih je počel. Ta ljubezen, ki je gledala vse to, je brez najmanjšega oklevanja sijala dalje, vse je razumela, vse

odpuščala. Bilo je nekaj, kar ga je povsem razorožilo. Osupnilo in zelo presenetilo ga je to, da ga je to bitje tako neskončno ljubilo kljub njegovim pomanjkljivostim, notranje mu je bilo tako blizu, kakor nič drugega, s čemer se je srečal do sedaj. Prešinilo ga je: Si v prisotnosti Božjega Sina.“

Prav gotovo boste vprašali, kaj ima vse to skupnega z osebno izkušnjo z Bogom. Do določene mere vendarle nekaj. Devetindevetdeset odstotkov ponovno oživiljenih pacientov, ki so se srečali s to svetlobo in se pogovarjali z njo, govori o „Svetlobnem Bitju.“ To Bitje (znano tudi kot Bitje Luči – op. prev.) opisujejo na splošno enako. En odstotek pacientov je prepričanih, da je bil to angel ali Jezus Kristus, kakor smo pravkar opazili. Otroci so enotni, prepričani so, da je bil to Bog.

Smešno je, da se naši otroci, v kolikor hodijo k verouku, učijo o nebesih, peklu in vicah. Kako je s tem v resnici, očitno skoraj nikogar ne zanima.

Dolgotrajna ločitev od telesa

Ameriška zdravnica dr. Helen Wambach je naredila v letih od 1965 do 1979 raziskavo o tem, kaj se dogaja pred našim spočetjem in med razvojem zarodka v maternici. To je ugotavljala s pomočjo hipnoze. V trinajstih letih je uspavala 1085 ljudi in objavila rezultate svojega raziskovanja v knjigi *Life Before Life* (Življenje pred življenjem) [40]. Preučevala je tudi vprašanje, kakšni so intervali med posameznimi življenji. Izidi so pokazali, da je v letih, ko je raziskovala, znašala matematična srednja vrednost tega intervala 52 let, pri čemer je znašal najkrajši interval 4 tedne in najdaljši 200 let.

Podobne raziskave so delali že pred vojno in izkazalo se je, da je dolžina intervala med dvema življenjema odvisna od števila ljudi, ki živijo na zemlji. Okrog našega planeta se giblje menda okoli deset milijard človeških bitij, od tega jih je sedaj (v času, ko je avtor pisal to knjigo – op. prev.) približno šest milijard utelešenih, štiri milijarde je ločenih od telesa ter čakajo na utelesitev. Če gremo s časom še veliko bolj nazaj v pretekla stoletja, se ta interval podaljšuje na 1000, 1500 in več let.

Trajna ločitev od telesa

Krščanska vera pravi, da bo napočil nekoč v prihodnosti Sodni dan, ko bo prišlo pri nekaterih ljudeh do vstajenja in večnega življenja ter pri drugih do večnega prekletstva. Z vstajenjem je mišljeno, da bomo tako kot Jezus vstali od mrtvih, naše telo bo oživelilo in potem bomo v nebo vzeti. Če sem pravilno razumel, fizično telo ne bo vzeto v nebo, ker tam ne bi moglo obstajati, ampak bo to neko drugačno nefizično telo ali pa duša, ki se je predramila iz spanja. Prav tako Božje sodišče ne bo zasedalo na zemlji, ampak v nebesih. Naj je že bilo torej naše fizično telo bodisi pokopano v zemljo bodisi sežgano, bo za krajši čas materializirano in potem dematerializirano, v takem stanju bo ostalo za vedno.

Zaenkrat nisem slišal, da bi bil kdo od Kristusovih časov dalje vzet v nebo. Očitno še ni napočil Sodni dan. Ni znano, kdaj se bo to zgodilo.

V skladu z naukom o reinkarnaciji nenehno poteka Sodni dan. Po zakonu vzroka in posledice oziroma po zakonu karme se nam vrača vse dobro in slabo, kar smo kdaj storili. S tem procesom se učimo, izboljšujemo svoj značaj in nazadnje napredujemo do popolnosti, kakršno je imel Jezus, Buda in drugi veliki učitelji. Nato končamo reinkarnacijske cikle oziroma smo v nebo vzeti in naš razvoj se bo nadaljeval naprej zunaj fizičnega sveta.

Vsak dan kdo izmed ljudi na tem planetu končuje svoje reinkarnacijske cikle in odhaja za stalno oziroma se trajno loči od telesa. Ni nobenega večnega prekletstva. Naš planet obstaja 4,6 milijarde let in ne bi bilo pravično, da bi koga obsodili zaradi enega samega človeškega življenja na večno prekletstvo ali na večno blaženost.

Če je kdo karkoli zagrešil in škodoval drugim in da tega do sedaj ni niti popravil niti mu za to ni bilo odpuščeno, se bo moral znova in znova roditi na Zemlji. To pa zato, ker je ta planet eden izmed vic. Tako kot pravi evangelij po Mateju 5,26: „Ne boste zapustili tega planeta, dokler ne poplačate zadnjega novčiča.“

Ločitev od telesa poteka pri vsakem drugače

Ni pomembno, če zapuščamo telo med spanjem ali pri enem izmed načinov ločitve od telesa, vedno je važno to, v kakšnem duševnem stanju prihaja do tega. Če zaspimo razburjeni, deprimirani, prestrašeni, če nas kaj muči, če smo se pred tem skregali ali gledali televizijo, ko so predvajali programske vsebine s krutimi prizori nasilja, prevzame naša duša ali astral s seboj te grobe vibracije izven telesa in vznemirjajo nas vso noč. Zjutraj se potem zbudimo nenaspani, kakor bi nas kdo premlatil, smo razdraženi in agresivni. Če uporabimo za pot v službo javni prevoz, čutimo zamorjeno avro ostalih potnikov. Šele v službi se čez eno ali dve uri znebimo morečega razpoloženja.

Če se to zgodi pri dolgotrajni ločitvi od telesa, je situacija še hujša. Potem se lahko desetletja gibljemo v teh uničujočih vibracijah. Če smo prepričani, da je eno samo življenje in da se s smrtjo vse konča, bomo umirali obupani, v brezupu in prestrašeni. Imeli bomo občutek, da je bilo vse zaman, kar smo napravili v življenju, za kar smo delali ali se celo žrtvovali. Če boste kdaj v bolnišnici, opazujte bolnike, ki umirajo, ali mislijo, da bodo umrli. Kako poskušajo premagati navale žalosti, kako zadržujejo solze, z zavestjo, da če jokajo ali ne, se s tem na stvari nič ne spremeni. Vse življenje so najbrž samozavestno izjavljali, da ne verjamejo v ničesar, česar ne morejo otipati. Niso se zavedali, da jih bo na smrtni postelji prav to prepričanje pognalo v slepo ulico. Znova in znova jih pretresajo navali obupa, dokler jih docela ne izčrpajo, tako fizično kot živčno, in pogosto ne umirajo za kakšno konkretno boleznijo, ampak zaradi popolne izčrpanosti tako, da jim v možganih počasi kakšna žilica ali tako, da v sebi uničijo poslednje sledove imunosti in zmožnosti regeneracije.

Med obema vojnama je živel v Londonu zdravnik dr. Carl Wickland. Ukvarjal se je s stanji po klinični smrti in s stanji, ki jih povzročajo razne obsesije. Obsežne raziskave mu je omogočala njegova žena, ki je bila medij. Z njeno pomočjo je raziskal usode tisočerih ljudi, ki so se ločili od telesa, o tem je izdal knjigo *Thirty Years Among the Dead* (Trideset let med mrtvimi). O tem, kaj doživljajo ljudje, ki se bojijo smrti v prepričanju, da je življenje samo eno, piše takole [43]:

„Ti ljudje vstopajo v drug svet obdani s temo, v depresiji, agoniji, obupu. Včasih za daljši čas padajo v nezavest ali se opotekajo, kakor bi bili v megli, gledajo v tla, tavajo, kot da so v stanju psihične neuravnovešenosti, ne zaznavajo ničesar iz okolice. Gre za mučno, bridko stanje brez kančka kakršnegakoli upanja.“

Pacienti dr. Moodyja so pogosto govorili o tem, da so po svoji klinični smrti videli taka bitja, ki so se gibala v mračni atmosferi, otopela in brezvoljna, kot bi bila v omedlevici ali v polsnu. Bil je očitno, da so ti mrtvi navezani na fizični svet, medtem ko so ti, o katerih pripoveduje dr. Moody, takoj po odhodu s tega sveta pogledali navzgor, se dvigali do stropa ali proti nebu v oslepujoč sij; tako da bi lahko to okolje, polno svetlobe, imenovali nebesa in tisto drugo vice.

Pacienti, ki so bili klinično mrtvi in znova oživiljeni, pripovedujejo o teh nesrečnih posameznikih, da se gibljejo sem in tja z globoko sklonjeno glavo, njihov obraz kaže žalost in obup. Opotekajo se, kakor da bi šlo za skupino kaznjencev s težkimi verigami na rokah in nogah. Delujejo shujšano, otopelo, brezbržno. Izgledalo je, kakor da naj bi tako tavalili večno, ne da bi vedeli, kam naj gredo, koga naj poiščejo, za čim naj se ozirajo. Nihče izmed njih niti glave ni dvignil, da bi se razgledal naokrog, da bi si ogledal okolico, da bi iskal kakšno rešitev iz svojega stanja. Vsemu njihovem vedenju je gospodovalo to absolutno deprimirajoče brezupje. Zdelo se je, da so stalno v gibanju, da se niti ne usedejo, da se niso sposobni sprostiti ali odločiti. Nekaj časa so šli v določeno

smer, potem so se obrnili drugam, odšli nekaj korakov naprej in se vrnili, ne da bi si znali pomagati, kakor da bi nekaj iskali in ne bi vedeli kaj.

Kako se izogniti takemu stanju? Leta 749 n. št. je prišel v Tibet indijski jogi Padma Sambhava s svojo ženo, ki je bila tudi jogi. Tibetanci so ga imenovali Rinpoče. Tja je prinesel budizem, ki se je v Tibetu razvijal ločeno od indijskega budizma in je znan kot lamaizem. Uvedel je tudi indijski jezik s pisavo pali, vanj je prevedel nekatere stare tibetanske spise in nauke, ki so se ohranili le z ustnim izročilom.

Najbolj znano delo v pisni obliki je Tibetanska knjiga mrtvih (obstaja tudi slovenski prevod – op. prev.) [37]. Vsebuje navodilo, kako se po zapustitvi telesa lahko izognemo tistemu mučnemu stanju, ki ga v krščanstvu imenujemo očiščevališče (vice). Originalni naziv knjige je Bardo Thödol. Bardo pomeni posmrtno življenje, torej življenje med smrtjo in novo utelesitvijo. Bardo Thödol pomeni dobesedno: Osvoboditev s slišanjem v posmrtnem stanju. Tibetanci namreč trdijo, da človek po smrti sliši vse, kar mu govorimo, skozi vseh devetinštirideset dni, in da dojemamo mnogo bolje kot takrat, ko je živel v telesu. Bardo Thödol je namenjen umirajočim in umrlim, ki iz določenih razlogov niso dosegli oslepujoče omamne svetlobe, ki bi jih zagnila z uteho in simpatijo. Gre za tiste, ki so prišli v temačen tunel, po katerem prestrašeni tavajo v negotovosti glede prihodnosti, kjer jih „napadajo razjarjena božanstva in se prikazujejo grozeča peklenska bitja.“ Vse te prikazni niso resnične, so le utelesitev njihovega lastnega strahu, njihovih lastnih občutkov krivde.

Bardo Thödol zatrjuje, da zapadajo nekateri ljudje v to stanje zahvaljujoč svojemu napuhu, ki jih je obvladoval vse življenje, zahvaljujoč nagli jezi, strahu, odsotnosti vsakršne duhovnosti, navezanosti na posvetne stvari, nevoščljivosti, veliki ravnodušnosti, življenju z zmotnimi predstavami, nepoznavanju resnice o življenju, lenobi, strasti, delomrznosti, želji po posvetnih užitkih, verolomnosti, nedržanju besede, raztresenosti, nezbranosti, pohotnosti, nezanimanju za duhovne poti, navezanosti na premoženje.

Gre torej za ljudi z zavestjo, skozi katero so prehajale večino njihovega življenja bolj grobe vibracije treh najspodnejših čakler, kjer se ni pojavila niti iskrica kakšne duhovnosti. To še ne pomeni, da bi ti ljudje ne mogli biti privrženci kakšne veroizpovedi. Obstajajo ljudje, ki trdijo o sebi, da ne verujejo, vendar imajo kljub temu izoblikovano ljubezen do narave, do rož, do živali, do ljudi. Ali so na primer ljubitelji duhovne glasbe, ali pa so si izbrali zaposlitev, kjer lahko pomagajo ljudem. Po drugi strani obstajajo drugi, ki so vneti privrženci kakšnega verskega nauka in z veliko vnemo širijo ta nauk, ne da bi resnično dojeli bistvo tega, kar oznanjajo.

Kaj nam torej svetuje ta knjiga? Pri umirajočem bi moral sedeti duhovnik, prijatelj ali družinski član, ki ima ustrezen odnos do Boga, in bi ga moral spodbujati, da bi se spomnil kakršnegakoli duhovnega doživetja, ki ga je imel v času življenja. Lahko ga je imel pri obisku svetišča, ko se je klanjal božanstvom, ko je bral ali slišal kakšno sveto besedilo, ali ko se je srečal z nekom, ki je izžareval svetost. Doživetje je imel lahko tudi pri opazovanju naravnih lepot, v kolikor je dojemljiv zanje, ali med molitvijo ali meditacijo. Veliko priložnost imamo za to, da bi začutili Božjo prisotnost, če obiščemo romarski kraj, kjer veliko verujočih ustvari vzdušje svetosti. Spomin na tak dogodek povzroči, da v sebi spet začutimo tisto Milost, kar nam omogoči, da se izognemo "razjarjenim božanstvom" in pridemo v svetlobo, ki prinaša odrešenje.

Kaj storiti, če v življenju niste imeli nobenega duhovnega doživetja? Niste molili ali niste imeli ničesar od molitve? Potem vsaj mislite na kakšno dobro dejanje – ko hočete zaspati ali ko zapuščate telo – na dejanje, ki vam je dalo občutek zadovoljstva. Mislite na prijaznost, ki vam jo je kdo izkazal in ste jo vi vračali. Mislite na človeško prizadevanje po medsebojnem razumevanju, na svojo pripravljenost komu kaj dobrega storiti, na dobroto, ki je bila razlog za vaše ravnanje, pa naj bo s komerkoli. Mislite na občutek pripadnosti z vsem ustvarjenim, v kolikor ste ga kdaj imeli.

Zaradi tega lahko predpostavljamo, da je potrebno biti pri ločitvi od telesa jasnih misli. Pri velikih bolečinah to ni mogoče. V tem primeru je potrebno, da dobite zdravila za pomiritev.

Zaradi vsega opisanega bi lahko dobili vtis, da ni večje nesreče, kot umreti nenadno, ko nimate možnosti, da bi umirili svoje misli in se spravili sami s seboj in s svetom. Kristjani vendar molijo takole: „Nagle smrti nas varuj, o Gospod!“

Vendar ljudje, ki so jih ponovno oživili, pravijo nekaj drugega. Prisluhnite enemu izmed poročil o takem primeru, ki nam jih je zapustil Dr. David Wheeler v svoji knjigi *The Way to the Other Shore* (Pot na drugo stran) [42].

Bolniku je na poti domov odpovedalo srce in se je zgrudil na ulici. Ko so ga pripeljali v bolnišnico, je bil v nezavesti. Na oddelku za intenzivno terapijo so ga spravili k zavesti in zdelo se je, da se počuti dobro. Zato so ga odpeljali na običajen bolniški oddelek. Sestra ga je kontrolirala ob pol enajstih ponoči, bil je v redu, toda čez deset minut kasneje so ga našli mrtvega na tleh. Na njegovem telesu so bile temne lise, zato ker je kri prenehala cirkulirati. Začela se je strjevati v spodnjih delih telesa. Zdravnik je pozneje pripovedoval, da ne bi začeli s poskusi oživljanja, če ne bi bila prisotna njegova hči, ki je vztrajala pri svoji zahtevi.

Na presenečenje zdravnikov je bil bolnik ponovno oživljen. Vendar se tega sploh ni veselil. Odločno je prosil vse prisotne, da če bi spet odšel, naj ga lepo pustijo pri miru. Pozneje, ko je okreval, je pripovedoval o svoji smrti takole:

„Nahajal sem se na najosupljivejšem kraju, ki si ga lahko sploh predstavljamo. Bil je velik in lepši od tistega, ki sem ga videl kdajkoli v življenju. Kakor da bi imel padalo, sem pristal na bujno cvetočem zelenem travniku, v daljavi so bili gozdovi, pokrajina in barve so bile tako mikavne, da se tega ne da primerjati z ničemer na zemlji. Slišal sem šibek glas, ki me je klical. Bil je moj oče, ki je umrl pred desetimi leti. Prišel je k meni in rekel, naj se ne bojim in naj si ne delam nobenih skrbi, da je prišel zato, da bi mi pomagal na tej poti.

Nenadoma sem zaslišal nekakšen smeh. Ko sem poizvedoval v tej smeri, sem zagledal med grički lepo ravnino, kjer se je igralo veliko otrok. Otroci so se mi zdeli nekako znani. Šel sem bližje in ugotovil, da je ta kraj presenetljivo podoben parku, ki smo mu rekli Steeplechase Park v Coney Islandu (polotok v jugozahodnem Brooklynu, New York – op. prev.), kjer sem odraščal. Otroci so bili moji prijatelji, s katerimi sem se nekoč igral. Od tega je minilo že šestdeset let. In zagledal sem sam sebe kot fantiča... Spomin na to je najlepši spomin, ki sem ga imel do zdaj v življenju.“

Še izrazitejši primer nagle smrti opisuje profesor antropologije in sociologije na univerzi v Torontu Dr. Ian Currie v svoji knjigi *You Cannot Die* (Ne moreš umreti) [7]. Družba lovcev se je spuščala k farmi, od koder bi morali kreniti. Nenadoma je bilo slišati strel in enega izmed lovcev je zadelo iz šibrovke z razdalje dveh metrov. Kljub vsesplošni zgroženosti so ga njegovi prijatelji takoj naložili v avto in se odpeljali v bližnjo bolnišnico. Nekdo drug je tja telefoniral, tako da ko so prispeli na cilj, so zdravnik in sestre že stali pri vhodu. Pri pregledu ranjenca je zdravnik ugotovil smrt. Vendar so ga prisotni vneto prosili, naj ga poskusi oživiti, ker je od strela preteklo le malo časa. Bolnika so torej odpeljali v operacijsko dvorano in na presenečenje vseh je srce čez čas začelo biti ter je začel tudi ponovno dihati.

Sledila je operacija, ki je trajala pet ur, med tem časom je bolnika spet doletela klinična smrt in ponovno so ga oživili. Ko je okreval, je pripovedoval o svojih doživetjih, ki so mu omogočila pokukati v drugi svet.

„Nikoli v življenju nisem občutil tolikšne sreče. Ko sem umrl, sem imel doživetje, ki je popolnoma spremenilo moje življenje. Čutil sem, kako se iz svojega telesa dvigujem navzgor. Očitno sem bil nekje na prostem, zunaj sredi narave, ki je bila neverjetno lepa in se je iskrla v zlati svetlobi. Nad menoj se je bočilo sinje modro nebo. Zdelo se je, kakor da me vodi nekakšen svetlikajoči se oblaček ali megla, ki se je gibala v moji bližini. Čutil sem radost in lahkost, kakršne pred tem nisem poznal. Občutek globoke sreče me ni zapuščal niti za trenutek. Gre za nekaj, v kar sem povsem prepričan in kar bi rad posredoval vsem, ki mi želijo prisluhnuti. Nikoli več me ne bo strah smrti. Po tej izkušnji je žalovanje žalujočih povsem napačno ravnanje. Bilo je preprosto

neverjetno, kar sem doživljal, spremenilo je ves moj način mišljenja. Nehote sem se spomnil psalma 23:

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.
Na zelenih pašnikih mi daje ležišče,
k vodam počitka me vodi.
Mojo dušo poživlja,
vodi me po pravih stezah
zaradi svojega imena.
Tudi če bi hodil po globeli smrtne sence,
se ne bojim hudega, ker si Ti z menoj.

Ni se treba bati, da bi se zgodila kakršnakoli nesreča. Kraj, kamor bomo prišli, je boljši od tega sveta. Gre za tako prekrasen kraj, da si boljšega sploh ni mogoče predstavljati.“

Namerna ločitev od telesa

Imel sem precej kruto otroštvo in mladost. Leto po maturi sem se znašel v bombardiranem Berlinu in se pol leta ukvarjal s samomorom kot edino rešitvijo iz razmer, v katerih sem se nahajal.

Zato ker v zunanjem svetu ni bilo rešitve, sem jo poskušal najti znotraj – z meditacijo. Nagnjenje k poglobitvi vase sem si očitno prinesel s seboj že pri rojstvu.

Pri eni izmed globokih meditacij sem dosegel mesto, od koder zavest odhaja iz telesa, in podal sem se po tej poti. Ni me bilo strah, prej bi lahko rekel, da sem bil radoveden. Vendar me je ustavil glas, ki je prihajal od znotraj. Rekel je: „Ne delaj tega.“ In tako sem se vrnil. Dvajset let kasneje sem z branjem izvedel, da je Swami Vivekananda poznal to jogijsko metodo in jo uporabil na koncu svojega življenja. Tako se je očitno zgodilo ob soglasju notranjega glasu [55].

V kolikor bi kdaj imeli samomorilske namere, se rajši premislite. Na sto tisoče od telesa ločenih ljudi čaka na človeški zarodek in nekdo ga potem uniči. To ne more biti brez posledic. Izpovedi znova oživljenih samomorilcev so grozne. Tak človek se menda rodi nekaj življenj v pohabljenosti ali kako drugače zaznamovano telo, da bi se naučil ceniti, ko bo dobil telo v razmeroma dobrem stanju. Dr. Moody [19, 20], Gabriele Wittek [58], dr. F. Lenz [53] in drugi so zabeležili vrsto takih primerov. Izjem je malo [54]. Mednje spadajo samomori majhnih otrok [53].

DUHOVNO DOŽIVETJE PRI OMEDLEVICI

Pri kratkotrajni ločitvi od telesa smo videli, da je ta pri pilotu povzročila izredno veselje, pri človeku v piramidi pa grozo. Kaj je vzrok za tako razliko? Tako kot tisti v piramidi, tako tudi pilot tega očitno nista prej nikoli doživela, niti nista o tem brala niti slišala. Kljub temu je izgledalo, kakor da bi bil pilot na to vendarle notranje pripravljen. Očitno zato, ker se mu je tak pripetljaj zgodil v nekem preteklem življenju in ima v podzavesti (nadzavesti) zakodirano, da lahko brez problemov obstaja tudi izven telesa. Že ko se je rodil, je imel to tam zakodirano.

Pred mnogimi leti sem se po napadu žolča znašel v bolnišnici. Šel sem na stranišče. Pred njim je bila najprej predsoba s polnimi policami posod z urinom. Izvajali so nekakšne poskuse. Potem sem zagledal straniščno školjko in ob straneh so bili na steni pritrjeni ročaji, da bi se lahko od boleznih oslabele ljudi prijeli z rokami, se usedel in spet vstal.

Vročje je bilo in iz posod se je širil močan smrad. Postajalo mi je slabo, toda rekel sem si, ne bodi vendar šleva, nekaj časa boš že zdržal. Stal sem pri školjki in nenadoma se je zdelo, kot da je stena pred menoj začela valovati. Počutil sem se zelo lahkega, kot da bi rasel. Pogledal sem nadse, kjer je bil neznanski sij povsem na dosegu roke. Sij je bil poln blaženosti in utehe. Zagrnil me je z blagodejno energijo. Prišlo mi je na misel, da bi pogledal navzdol. Malo pod seboj sem zagledal svoje telo, oprto na steno, kako se počasi pomika proti tlom. Če ga pustim pasti, si bom razbil ob školjki glavo. Hitro sem se vrnil.

Od tedaj naprej se veselim trenutka, ko bom za vedno odhajal iz svojega telesa. Sij bo zagotovo čakal name.

(Ta pričakovani trenutek je napočil 12. junija 2011 ob dvanajsti uri in trideset minut – op. prev.)

DUHOVNO DOŽIVETJE PRI MEDITACIJI

Ko sem imel okoli sedem let, sem bil nekoč sam doma. Tiho je bilo in temnilo se je. Prišlo mi je na misel, kje je morda lahko moja zavest. Prišel sem do zaključka, da nekje za očmi. Zavest sem potiskal v smeri navzdol, pri izdihu, pri vdihu, znova in znova. Šlo je za določen napor. Čez čas sem imel občutek, da je bilo dovolj naprezanja in sem se sprostil. Nekako tako, kakor če ste na morju, se na vodi uležete vznak, in voda vas nese, na valovih gor in dol. Fizično in duševno sem se popolnoma sprostil. Tu nekje se je pojavil presvetljen in topel val, ki me je vsega zagrnil, objel, nesel. V tem je bil počitek, globoka harmonija, mir, uteha, blaženost, odrešitev. Do danes se tega spominjam.

Štirideset let kasneje mi je prišla v roke knjiga dr. Paula Bruntona z naslovom *Iskanje Nadjaza* [2]. V njej je bilo opisano, kako lahko svoje misli odtegnemo od zunanega sveta in jih preusmerimo v lastno notranjost, globlje in globlje. Dr. Brunton to primerja s potapljačem, ki dospe z ladjico na kraj, kjer se želi potapljati. Potem se potopi v vodo in si prizadeva potopiti se globlje in globlje, dokler ne doseže dna. Tam nekaj časa išče, dokler končno ne najde školjke in v njej biser, ki obsije ves podmorski svet.

Minilo je nekaj nadaljnjih desetletij in v knjigarnah se je pojavila knjiga o Silvini metodi [32]. Ko štejemo od sto nazaj do ničle, 99, 98, 97 ..., in kakor da bi se pri vsakem številu pogrezali globlje in globlje v naši zavesti, dokler ne prispemo na tih kraj, stran od ponorelega sveta, tam doživimo odrešilni sij, ki nam da neskončno uteho in blaženost.

Kakor vidite, obstajajo različni načini, kako lahko opišemo eno in isto izkušnjo.

Pogosto se podam z mislimi v tišino, zato sem sposoben prestreči misli drugih, še posebno kadar se tičejo mene. Nekoč sem dal npr. popraviti sesalnik, čez teden dni sem prišel ponj in ga plačal. Doma sem opazil, da je na njem prilepljen listič s številko popravila in ga hotel raztrgati. Ko sem pogledal na to mesto, sem čutil, da se je popravljavec smejal. Smeh je bil zakodiran v pločevini. Kaj je tukaj smešnega, sem pomislil. Pokrov je bil pritrjen z nekaj vijaki. Ko sem ga snel, sem našel pod njim kabske izvode in kontakte električnega tokokroga za sesalnik. Izvodi so bili spet pritrjeni z vijaki. Dojel sem, da je en vijak popustil, faza ni imela kontakta s sesalnikom in zato ta ni deloval. Popravljavec torej za popravilo ni porabil niti minute.

Ta sposobnost mi je pogosto prišla prav. Prejemem npr. pošto, nekaj kuvert je še neodprtih, in ko jih pregledujem, čutim, da je v eni neka zlobnost, ali pa da ta človek namerno piše nekaj, kar ni res.

Ta sposobnost ima tudi svoje slabe strani. Grem recimo nekam na obisk, kjer moram prespati. Dodelijo mi posteljo. Ko se uležem vanjo, čutim duševno razpoloženje človeka, ki je tam spal pred menoj. Lahko je šlo za nemir, skrbi, depresijo, lahko so tudi kakšne seksualne potrebe. Obstajajo mantre, s katerimi lahko očistimo posteljo. Toda predpogoj za mantre je koncentracija in spočit um, česar zvečer običajno nimam več. Pred leti mi je kupila hči lahek komplet posteljnine, ki jo vozim s seboj. Prepojena je z dobrim počutjem našega doma in z vonjem po milih, ki jih uporablja žena. To mi vsaj malo pomaga.

Pred leti sem dobil žolčni napad in sem moral v bolnišnico. Dodelili so mi posteljo. Težko mi je opisati občutke, ki sem jih imel v tej postelji nekaj ur. Nekaj tako obupnega, apatičnega, mučnega in absolutno negativnega nisem nikoli doživel. Šlo je za absolutno mrakobo. Naslednji dan mi je rekel sosed, da je tri ure pred mojim prihodom umrl na tej postelji alkoholik.

Jaz in moja žena se vse življenje ukvarjava z duhovnimi vprašanji in sva imela mnogo doživetij. Včasih nas obišče kakšen prijatelj, da bi si izmenjali nove izkušnje, obiskovalce nastanimo v sobici v prvem nadstropju. Nekoč so se spet odpeljali proč in iz nekega razloga eno noč nisem mogel spati v svoji postelji, ampak sem moral prespati v sobi za obiskovalce. Nisem zmožen opisati, kaj se je te noči dogajalo z menoj. Nisem bil pokrit s pernico, ampak z oblačkom, ki ga je sestavljalo nešteto sijočih zvezdic. Zdelo se mi je, kakor da bi se v tej svetosti kopal vso noč. Zjutraj sem ugotovil, da imam povsem drugačen glas in da gledam na svet drugače kot prej.

Ko sem med vojno delal v Berlinu, sem se hodil kopat v mestno kopaljšče. Tam sem lahko videl, kako so si nekateri za nekaj deset pfenigov sposojali nekakšno preprogo za v kad. Narejena je bila iz cevi z velikim številom odprtih in se je priključila na pipo v zidu. Pod zmernim tlakom je vanjo prodiral zrak, izhajal pa je skozi odprtine. Predstavljala je poceni nadomestilo za mineralno kopel z ogljikovim dioksidom. Mehurčki so žgečkali človeka po telesu, tako da se je avtomatično osredotočil nanje in se pomiril. Rešil se je mučnih misli in občutkov. Sposojali so si jo vojaki, ki so se vračali s fronte na dopust in Berlinčani, ki so bili zaradi letalskih napadov na koncu z živci.

Zakaj nas osveži bivanje ob morju? Pokrajina je drugačna kot pri nas, prav tako rastlinstvo in oblačila ljudi, kar nas pritegne. Ravno tako vonj neznanih cvetov in novih jedi. Našo pozornost pritegne drugačen jezik in drugačne pesmi. Vse to vzbudi našo pozornost in se tako rešimo problemov, ki smo jih pustili doma.

Sami lahko uganete, kaj nas pritegne v cerkvi. Orgelska glasba nas umiri, pri bogoslužju nas prevzame vzneseno razpoloženje, med duhovnikovim nagovorom se zberemo. Gre vedno za enak princip delovanja.

Hatha joga nam umiri um s telesnimi položaji ali asanami. Najenostavnejši položaj je položaj mrtvaka. Ulezite se in se namestite čim udobneje. Sprostite mišice nog, najprej desne, nato leve, potem mišice rok, najprej desne, nato leve, potem trebušne mišice in še mišice trupa in vratu. Nazadnje sprostite mišice na temenu glave in obrazne mišice ter nato še mišice okrog oči in ust. Pazljivo nadzorujete, ali so vse mišice res sproščene. Telo leži kot bi bilo mrtvo. Deluje samo dihanje in srčni utrip. Ne posegajte v dihanje, le pasivno ga opazujte. Če se v vaši zavesti pojavi kakšna misel, ji ne posvečajte pozornosti. Ne razvijajte je. Ne dovolite, da bi vas karkoli pritegnilo. Prav tako je na silo ne potlačite. V sebi bi namreč ustvarili krč, in to je ravno nasprotno, kar je potrebno doseči. Če vam pade na um kakršnakoli misel, jo ravnodušno odvrnite. To delate tako dolgo, dokler misli same od sebe ne odpadejo in vi prisluhnete le tišini. Najbolje je, če imate pri tem zaprte oči. Če pa jih imate odprte, ne reagirajte na ničesar iz vašega okolja. Ne posvečajte temu pozornosti. Poslušajte navznoter, ravnodušni, vendar pazljivi.

Pripeljemo se v stanje, ko tako rekoč zaustavimo svoje misli. Vendar je to le polovica, kar želimo doseči. Če to naredite le mehanično, se boste začeli kmalu dolgočasiti in vaše misli bodo spet privrele na plan ter se razdivjale na vso moč. Pri tem je potrebno še vzdušje svetosti, ki vam omogoči dolgo vztrajati v tem stanju, da bi bilo vzneseno in da vam daje moč, ter da vas izpolni tako, da ne boste imeli nobenih želja. To stanje lahko izzovemo tako, da pred meditacijo poslušamo meditacijsko glasbo, se obdamo s podobami, na katere se globoko odzovemo, si kaj preberemo iz svetih spisov, ki nam prinašajo globoko zadovoljstvo.

So ljudje, ki ne potrebujejo take svetosti. Samo s tem, da se umirijo, avtomatično zaznavajo žarek iz Nadjaza, Svetega Duha.

Slovaški evangeličanski duhovnik Ján Maliarik to opisuje z besedami [14]:

„Mir je najvišje, najsvetejše, najbolj božansko stanje duše. Zato je pomembno pridobiti predvsem mir, in potem ta neskončni mir polniti s Čistostjo, Resnico, Ljubeznijo, Svetostjo in Blaženostjo.

Pot do miru je absolutna brezželjnost, absolutna ponižnost, absolutna potrpežljivost.

Iz središča mojega bitja mora biti ves prostor izpolnjen z ljubeznivo zavestjo. Neskončni prostor mora biti izpolnjen z mojo ljubeznijo. Moja ljubezen mora večno in vsemogočno izpolnjevati ves prostor. Prav tako moja čistost, moja resnica, moja ljubezen, moja svetost, moja blaženost. Moja zavest mora biti čista, resnicoljubna, ljubezniva, sveta, blažena in mirna.“

ZARODEK BOGA JE V NAS

V sedemnajstem stoletju je živel v Španiji duhovnik Miguel de Molinos. Duhovna doživetja je imel že v otroštvu in se vse življenje ukvarjal z duhovno potjo. V Boga mu ni bilo potrebno verjeti. Vedel je, da JE. Ne gre le za to, da je to vedel, ampak kadarkoli je odmaknil pozornost od zunanjega sveta in se usmeril v notranjost, je čutil v sebi Božjo Prisotnost. O svojih duhovnih izkušnjah je napisal knjigo *Guía espiritual* (Duhovni vodnik, avtor navaja dejansko naziv češkega prevoda *Duchovní vůdce* – op. prev.). Prvič je izšla v Rimu leta 1675. Postala je tako priljubljena, da se je razširila po vsem Sredozemlju in so jo uvedli v šole in samostane.

Čez nekaj časa so začeli jezuiti napadati knjigo, čeprav so jo neposredno pred prvo izdajo odobrili. Zamerili so avtorju, da opisuje pot k Bogu in pri tem ne upošteva verskega nauka (dogmatike – op. prev.), ki so ga oznanjevali. Niso se zavzemali za to, da bi kdo doživel Boga neodvisno od cerkve. Po njihovem se je bilo mogoče približati Bogu le s posredništvom katoliškega duhovnika. Niso dopuščali, da bi bil lahko kdo posvečen v duhovnika, četudi je kdaj resnično doživel Boga. Z leti so ugotovili, da knjiga spodkopava njihov oblastniški položaj, kvari versko disciplino in ubogljivost vernikov (poslušnost in pokorščino – op. prev.) do predstavnikov cerkve. Zato so ga leta 1685 v Rimu zaprli in dve leti sestavljali obtožnico, da bi ga lahko obsodili. Tedanji papež Innocent XI. je bil Molinosov prijatelj in je zelo odobral njegovo knjigo. Ko je podal ugovor proti aretaciji, so predstavniki jezuitov odgovorili, da razumejo njegovo nesoglasje kot nesoglasje navadnega kristjana, toda nikakor ne kot papeža.

Ko je prišlo končno do obravnave na cerkvenem sodišču, so v obtožnici predlagali smrtno kazen. Pri glasovanju so razen enega vsi soglašali s kaznijo. Ta ji je nasprotoval in trdil, da je Molinos tako znan in priljubljen, da bo njegova smrtna obsodba vrgla slabo luč na vso cerkev. Kazen je bila nazadnje spremenjena na dosmrtni zapor. Miguel de Molinos je umrl v zaporu leta 1696, torej čez naslednjih devet let. Bilo mu je osemindeset let.

Če verjamete v reinkarnacijo in ste slišali za avtorja z imenom dr. Paul Brunton, ki je napisal trideset knjig z duhovno tematiko in obiskal našo deželo (tj. Češko – op. prev.) leta 1937 in 1948, vas bo zanimalo, da je bil Molinos njegova predhodna utelesitev. Zadostuje, da primerjamo učenje Molinosa s knjigami dr. Bruntona.

Knjiga *Duchovní vůdce...* je bila prevedena v češčino že pred vojno [18]. (Slovenski prevod zaenkrat ne obstaja, pač pa med prevodi v druge jezike tudi angleški z naslovom *The Spiritual Guide* – op. prev.)

V pričujočih poglavjih skuša avtor razložiti, da Bog ni samo v nebesih, ampak tudi v nas, prekrit z mislimi in emocijami vsakdanjega življenja. Trdi, da obstaja način, kako odkriti plamenček v sebi in ga raznetiti. To lahko storimo z molitvijo, meditacijo, meditacijsko glasbo in branjem svetih spisov. Ne čakajte do svoje smrtne postelje, da bi se „spravili z Bogom“. Vsak dan je dobro priti na čisto z Njim, ko greste spat.

Nikakor vas ne odvracam od udeležbe pri bogoslužjih. Udeležil sem se svetih maš, ki so bile pravi blagoslov in so vernikom zagotovo pomagale pri doseganju višjega življenja. Ne odvracam vas od katere koli duhovne smeri. Bog vam je dal razum, uporabljajte ga. Če se pojavi navzkrižje med razumom in vero, potem nekaj ni v redu.

Tako kot se sonce in oblaki ne morejo zrcaliti na gladini jezera, če je razburkano, tako se tudi Bog ne more zrcaliti v vašem umu, dokler se v njem podijo misli in emocije.

Veliki indijski svetnik Ramakrišna (Ramakrishna) je sledil Bogu s čaščenjem boginje Kali. V določeni fazi svoje poti pa je moral vzeti fiktivni meč in Kali razsekati, ker je stala med njim in Bogom. Prav tako vas pripelje bližje k Bogu molitev, mantre, učenje, misel na Jezusa Kristusa. Vendar dokler trajajo, se ne morete nikoli popolnoma spojiti z Bogom.

Veliki učitelj dr. Rudolf Steiner je rekel [36]: vse to predstavlja le smerokaze. V končni fazi se morate odreči boginji Kali, Jezusu Kristusu ali opustiti karkoli drugega, da se boste lahko poistovetili z Bogom, postali eno z Bogom. V takem stanju je potem kakršna koli misel ali predstava, četudi še tako sveta, motilna in ima pregrobo vibracijo ter bi razvrednotila to, kar je treba doseči.

Stanje uma, ki ga je potrebno doseči, dobro izraža kratki japonski verz haiku:

OSUPLO, ONEMELO OD ZAČUDENJA,
ZRE DETE NA LIST,
KI PADEL JE NA TLA.
TO DETE JE BUDA.

Poskusimo opisati stanje zavesti tega deteta:

- je povsem budno (čuječe, prebujeno – op. prev.)
- posveča listu vso pozornost
- je brez misli, ker je onemelo od začudenja.

Beseda Buda ne označuje samo ustanovitelja budizma, ampak tudi stanje naše zavesti. Uporabljamo prav tako izraz „zavest Bude“ ali „Kristusova zavest.“ Nastane lahko tudi npr. tako, da poskusimo s sluhom zaznati kakšen oddaljen zvok.

Gre za stanje, v katerem se odpiramo duhovnemu doživetju.

ČAKRA IN BOŽJI ZARODEK V NAS

Morda ste slišali, da imamo po različnih ezoteričnih naukih vzdolž hrbtenice sedem energetskih centrov – čakrer. Že stari Indijci so te čakre upodabljali kot lotosov cvet z različnim številom listov cvetnega odevala.

Najnižjo korenisko čakro so ponazarjali s štirimi, spolno s šestimi, čakro sončnega pleteža z desetimi, srčno z dvanajstimi, grleno s šestnajstimi, čelno oziroma tretje oko s šestindevetdesetimi in najvišjo kronsko čakro, malo za temenom glave z devetsto dvainsedemdesetimi cvetnimi listi.

Čakre so povezane z nekakšnim kablom, ki se imenuje kristalna vrstica. Vsaka čakra ima torej drugačno vibracijo, njihov stolpec predstavlja pravzaprav transformator energije.

Korenska čakra zaniha pri besu, naglih navalih jeze, sovraštvu, ljubosumju, maščevalnosti. Take emocije predstavljajo skupek negativnih destruktivnih emocij.

Spolna čakra zaniha pri nejevolji, dvomih, strahu, negotovosti, žalosti, depresiji, občutku nesreče, zapuščenosti idr. Gre za skupek negativnih nedestruktivnih emocij.

Čakra sončnega pleteža zaniha pri občutkih samozavesti in pomanjkanju samozavesti, pri samozaupanju, pri hrepenenju, ko nekaj želimo ali hočemo.

Opisane tri čakre predstavljajo naš nižji človeški jaz, naš ego. Dokler vibrira katera od teh treh čakrer, ne moremo imeti duhovnega doživetja.

Po nekem mojem predavanju se je javila gospa srednjih let. Ni izgledala ravno srečna. Povedala je, da je imela prej vrsto duhovnih doživetij, posvetila se je duhovni poti. Vendar se njeno življenje ni odvijalo prav srečno. Ostala je sama. Vedno znova in znova se spominja prejšnjih doživetij in stalno zelo hrepeni po Bogu. Dnevno hrepeni po Njem in moli vsak dan. Toda izgleda, kakor da je Bog ne sliši.

Poskusil sem ji razložiti, da je prav njeno hrepenenje ovira, zaradi katere ne more doživeti Boga. Vsaj med meditacijo ali molitvijo se je potrebno odreči vsemu, tudi hrepenenju, željam, odreči se vsemu hotenju. Res je, da če tako stopimo pred Boga, se počutimo kot berač, zato ker se vsaj za ta trenutek odrekamo vsemu, kar nam veliko pomeni. Vendar ne za dolgo. Ko nas bo zagrnil veličasten sij, nam bo vse stokrat povrnjeno. Tako kot pravi biblija: „Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo.“ (Matej 6,33)

DOVOLITE, DA BOG REŠI PROBLEME ZA VAS

Star češki pregovor pravi: kadar je stiska najhujša, je pomoč najbližja.

Vivekananda, najpomembnejši učenec Ramakrišne, je rekel, da pride v človeškem življenju do prvega duhovnega doživetja praviloma takrat, ko smo na robu fizične in psihične izčrpanosti, na koncu svojih moči.

Zakaj? Dokler smo v redu, se borimo, smo podjetni in prizadevni. V takem duševnem razpoloženju komajda zaslišimo Božji glas znotraj nas. Prav tako ga ne zaslišimo, ko se razburjamo, smo ljubosumni, se utapljam v solzah, smo zavistni in pohlepni. Zaznamo ga tedaj, ko vse to opustimo. Ko po tednih, mesecih ali celo po letih ugotovimo, da smo ukrenili vse, kar se je dalo, in je bilo vse skupaj brezuspešno, si prenehamo prizadevati, se prenehamo truditi. Lahko rečemo, da smo se vdali v usodo. Če vsaj malo poznamo biblijo, rečemo: "Ne moja volja, ampak Tvoja naj se zgodi." Napoči trenutek miru, popolne sprostitev, in šele tedaj se lahko pokaže Bog. Lahko ste prepričani, da se prav v takem trenutku dogajajo čudeži.

Nek avtomehanic je služil vojsko v času, ko nas (tj. Češkoslovaško republiko – op. prev.) je okupirala Nemčija, zato se je odločil zbežati. Prek Poljske je prišel v Francijo, kjer so ga prešolali v letalskega mehanika. Zamenjal je več letališč, dokler ni moral zbežati tudi iz Francije, ko se je bližala fronta. Uspelo mu je priti na ladjo, s katero se je odpeljal v Anglijo. Kmalu za tem se je začela bitka za Anglijo, tako da je imel kot letalski mehanik stalno polne roke dela.

Čeprav je služil tako dolgo časa, čeprav je bil skrben, discipliniran in priljubljen pri prijateljih, je bil zaradi svojega jecljanja še vedno samo navaden vojak. Jecljal je od otroštva. S težavo je povedal, kaj hoče.

Najprej mu je bilo vseeno, zato ker se je tako veliko dogajalo, da za kakšno pretirano obremenjevanje v zvezi s tem ni bilo časa. Toda sčasoma ga je to začelo moriti. Nekaj prostih ur, ki jih je tedensko dobilo letališko zemeljsko osebje, je kot vsi ostali tudi on preživljal v bližnji plesni dvorani. Bila je velika, na eni strani so bile mizice za moške, na nasprotni pa mizice za ženske. Ženske so bile pretežno „wrenke“ (angleško the Wrens, The Women's Royal Naval Service /WRNS/ - op. prev.), tj. žensko pomožno osebje iz pisarn in bolnišnice, telefonistke, operaterke ipd. V sredini so plesali. On ni plesal. Sam je sedel za mizo in srkal pivo, poslušal glasbo in gledal ostale. Nobeno dekletu ni šlo plesati z njim, pa ne zaradi neznanja angleščine, ampak zato, ker je strašno jecljal. Tako je bil samo gledalec. Gledalec je bil tudi takrat, ko se je kdo izmed njegovih tovarišev oženil s kakšno Angležinjo in so imeli na letališču svatbo. Na takih svatbah je bil pogosto kot priča tudi tedanji zunanji minister Jan Masaryk (sin prvega češkoslovaškega predsednika T. G. Masaryka – op. prev.).

Stanje se je poslabšalo do te mere, da je naš mehanik začel piti. Sprva le zato, da bi si izboljšal razpoloženje, toda kasneje tako, da se je nekoliko opotekal tudi v službi. Njegove tovariše je obšla groza, ko je moral popravljati letalski motor, zato so mu dopovedovali, da tako ne bo šlo. Vendar ni nič pomagalo. Prišlo je tako daleč, da so to opazili tudi nadrejeni in mu zagrozili, da ga bodo odstranili iz letališča.

To ga je pretreslo. V vsej Angliji ni poznal nikogar, le češko osebje na letališču, nekaj pilotov in poveljnikov. Če bi moral oditi drugam, bi bil popolnoma izgubljen. Poleg tega, da tako rekoč ni znal angleško, pravzaprav ni znal niti češko.

Hote in nehote se je poglobil vase. Zavedel se je, da je vse to povzročilo njegovo samopomilovanje. Kaj bi se dalo napraviti? Kako doseči, da ne bi jecljal? Že si je predstavljal, kako tekoče govori, kako dobiva vedno višji čin, drugega za drugim, kako z njim plešejo dekleta. Nekakšen notranji glas je imel pomisleke. Napredoval boš, ker si dober mehanik. Kaj se bo zgodilo potem? Te bodo kot mehanika premestili v kakšen bombnik? Te bodo izšolali za pilota? Bo to življenjska zmaga? Ne bo! Zato ker je samo med bitko za Anglijo umrlo petdeset odstotkov pilotov lovskih letal in petindevetdeset odstotkov posadk bombnikov. Napredovanje je predstavljalo prost

vstop na pokopališče, k večnemu počitku. Toda če bi ostal med osebjem na zemlji, bi skoraj zagotovo zdrav preživel vojno in se vrnil domov. Bilo bi neznansko naključje, da bi se mu lahko kaj zgodilo na letališču.

Sprijaznil se je s svojo usodo. Ni bil veren in si ni rekel: "Ne moja volja, ampak Tvoja naj se zgodi." Toda zavzel je notranje stališče, ki je bilo identično z biblijskim izrekom. Prenehal se je žalostiti, spet je šel v plesno dvorano, srkal pivo in poslušal glasbo. Se je zgodil kakšen čudež?

Ko je tam sedel drugič ali tretjič, je opazil, da sedi na nasprotni strani dvorane neka wrenka in ne pleše. Kaj takega se ni nikoli zgodilo. Vedno je bilo več fantov kot deklet. Tisti, ki so ostali brez plesalke, so sedeli pri šanku in srkali iz svojih kozarcev, dokler se spet s kom ne zamenjajo.

Menil je, da je wrenka pozno prišla in torej čaka na naslednji ples. Toda ples se je končal, začel se je nov, toda ona je še zmeraj sedela. Belil si je glavo, kaj je na stvari. Nazadnje je prišel do zaključka, da najbrž šepa ali kaj podobnega in da je prišla sem le malo pogledat. Zato se ni več menil zanjo.

Čez uro so začeli vsi vstajati, da bi bili pravočasno nazaj v kasarnah. Opazil je, da je wrenka vzela torbico in da odhaja z ostalimi dekleti. Šla je povsem normalno. Od zadaj sploh ni izgledala slabo. Ostrmel je od začudenja, toda ni bilo časa za preudarjanje. Vračal se je na letališče.

Naslednje dni je imel polne roke dela. Povsod naokoli so divjali boji, nekatera letala so bila sestreljena, nekateri piloti so umrli, druge posadke so bile pogrešane. Na wrenko je povsem pozabil.

Teden dni kasneje je spet sedel v plesni dvorani in opazoval plesne pare. Pojavila se je tudi „njegova“ wrenka. Obesila je plašč, torbico je dala na mizo in sedla. Zaslišala se je glasba in vsi so šli plesat. Le ona ne. Ples se je končal, začel se je drug, in ona je še vedno sedela.

Odločil se je, da pride stvari do dna. Sprehodil se je po dvorani in šel mimo njene mize. Pogledal jo je. Bila je tako grda, da so se mu začela tresti kolena. Imela je konjske zobe in konjski obraz ter je bila degenerirana. Naša današnja generacija sploh ne ve več, kaj pomeni biti degeneriran. Člani plemiških rodbin so se stoletja poročali med seboj, kar je povzročilo, da so imeli njihovi otroci fizične in psihične posledice. Anglije (Velike Britanije – op. prev.) niso nikdar zavzele tuje sile, če ne upoštevamo bitke pri Hastingsu leta 1066, ko so jo osvojili Normani. Angleška kri se skoraj nikoli ni mogla mešati z drugo krvjo in posledično ima večina Angležev pri tridesetih letih tretje zobe ter jih muči naglušnost.

Mehanik se je vrnil k svoji mizi in srknil pivo, da bi prišel k sebi. Potem se je zamislil. Kakšen lepotec sem pa jaz! Koliko deklet hrepeni po meni! Ni lepa. No, pa kaj? Saj je mogoče pridno in dobro dekle. Odločno je vstal in jo šel prosit za ples. Stalno sta plesala skupaj in vsi so navijali zanju.

Kadarkoli sta bila prosta, sta se dobila v plesni dvorani. Tako je minilo nekaj mesecev. Potem ga je nadrejeni obvestil, da bo dobil teden dni dopusta. Tudi njej se je posrečilo dobiti dopust v istem tednu. Povabila ga je k staršem. Zmenek sta imela zjutraj pri plesni dvorani. Čakala je nanj. Za vogalom je stal avto, Rolls Royce s šoferjem. Previjugali so mnoge ulice, zapeljali na avtocesto in z veliko hitrostjo drveli proti severu. Vprašal je, kam se peljejo, toda zamahnila je z roko, da bo že videl. Glavno je, da imajo s seboj sendviče in čaj. Proti večeru so nekje na Škotskem zapeljali skozi velika okrasna ograjna vrata v park in se kmalu ustavili pri dvorcu ob krožnih stopnicah. Butler je šel navzdol k njima, da bi pomagal gospodični, toda ta je že planila noter in odšla v prvo nadstropje. Butler se je spoštljivo približal mehaniku, zato ker je imel na našivkih napisano Czechoslovakia, in proti njemu iztegnil roko. Mehanik ni razumel, kaj bi lahko hotel. Butler je prišel še bližje in mu vzel iz roke čepico s ščitkom. Mehanik mu jo je iztrgal iz rok, ker je mislil, da mu jo želi ukrasti. Za veliko deklet je bila to trofeja. Stekel je za Angležinjo v hišo.

Preskočimo nekaj let. Vojna se je končala. Vzela sta se. Stanovala sta v dvorcu, ona je vzgajala dva otroka, tokrat nista bila več degenerirana. On je popravljaval avtomobile na dvorcu, vzdrževal električne in vodovodne instalacije v hiši. Ko ni imel kaj početi, je vzel puško in odšel v gozd in k jezerom streljat race. Včasih so ga obiskali prijatelji, ki so se prav tako nastanili v Angliji. Klicali so ga lord Pepík (slovensko Pepe oz. Pepček – op. prev.).

BREZ PONIŽNOSTI V SRCU NE MORETE DOŽIVETI BOGA

Leta 1951 je v New Yorku izšla knjiga *A Man Called Peter* (Mož z imenom Peter) [15]. Gre za zgodbo najslavnejšega župnika Združenih držav. Napisala jo je njegova žena. Peter je bil župnik v cerkvi poleg ameriškega senata. Senat vedno začena svoje zasedanje z molitvijo in poleg tega lahko vsakdo pred zasedanjem odide v cerkev. Senatorji imajo celo vrsto drugih skrbi, zato je bila cerkev običajno prazna, vse dokler ni nastopil Peter, s polnim imenom Peter Marshall. Njegovi nagovori so bili tako zanimivi in impresivni, da so jih prišli poslušat mnogi senatorji, kasneje so jih oddajali tudi po radiu.

Zgodilo se je, da je njegova žena zbolela. Bila je privezana na posteljo in gospodinjstvo je vodila gospodinja, ki so jo na hitro preskrbeli. Toda žena je ležala že mesece, leto, dve leti. Gospodinjstvo je propadalo, polovica posode je bila razbita, otroci so odraščali brez zadostnega nadzora. Njen mož si je prizadeval najti najboljšega možnega zdravnika. Nekateri strokovnjaki so se celo sami prijavi, ko je postalo znano, da je žena najpopularnejšega župnika bolna. Vendar ji ni nobeno zdravljenje pomagalo, njeno stanje se ni izboljševalo.

Nekdo ji je poslal izrezek iz časopisa. Tam je pisalo, kako neka medicinska sestra v Nemčiji ni bila zadovoljna s svojo usodo. Pri delu ji je šlo dobro. Bila je zelo sposobna in na delovnem mestu so jo ljudje spoštovali. Hujše je bilo v privatnem življenju. Partnerja se ji ni posrečilo najti. Morda zato, ker ni bila preveč lepa.

Leta je oklevala, nakar se je odločila oditi v Afriko, kjer bo negovala črnce. Tega ni nameravala početi v kakšni bolnišnici ali sredi kolonije, ampak v džungli sredi črncev. To je tudi storila. Več mesecev je negovala ranjene in bolne, črneci so jo cenili. S svojim življenjem je bila povsem zadovoljna, navsezadnje je bila to velika dogodivščina.

Toda potem se je zgodilo, da je tudi sama zbolela. Ni zmogla opredeliti svoje bolezni in najti primerne zdravljenja. Tako rekoč onemogla je ležala na ležišču v koči iz bambusa in črneci so ji nosili banane ter drugo hrano.

Bila je precej pobožna in je vsak dan molila ter prosila Boga, da jo ozdravi. Molila je očenaš in zdravamarijo ter druge molitve, ki jih je poznala. Redno je molila vsak dan vsaj eno uro. Med molitvami je v mislih vprašala Najvišjega: "Zakaj? Zakaj sem bolna, ko sem prišla v tako divjino opravljat samarijansko delo in ga docela dobro opravljam?" Boga je znova in znova spraševala, toda odgovora ni dobila.

Dnevi in meseci so bežali, toda njeno stanje se ni spreminjalo. Nazadnje je preteklo osem let, ne da bi se izboljšalo. Ni mogla obvestiti najbližje naselbine belcev ali bolnišnice, ker za to ni bilo nobene možnosti. Telefona ni bilo, v bližini ni bilo nobene redne avtomobilske ali karavanske povezave. Če bi lahko hodila, bi lahko čez nekaj dni prispela do evropske naselbine. Črneci bi jo lahko spremljali. Toda brez nje ne bi mogli iti. Ko bi vstopili na ozemlje drugega plemena, bi jih lahko ubili. Tako ni bilo nobene rešitve, kako ji pomagati.

Nekega dne je začela šteti, kolikokrat je že molila. Ugotovila je, da je opravila približno tri tisoč molitev. Molila je tri tisoč ur! Toda Bog ni niti s prstom mignil zanjo. Neizprosnost Boga jo je zlomila. Verjela je, da Bog obstaja. Očitno dela nekaj narobe. Verjetno moli napačno. Zato je prenehala moliti na dosednji način in si sama sestavila kratko molitev. Zvenela je približno tako: "Dragi Bog, torej prav, predajam se. Če meniš, da naj ležim tu še nadaljnja leta in nazadnje umrem v tej bambusovi koči, potem to sprejemam. Povsem se predajam v Tvoje roke. Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi. Ne moja volja, ampak Tvoja naj se zgodi."

Večkrat je molila tako, iz globine svojega srca, s ponižnostjo. Potem je imela občutek, da ji je odleglo. V njej je zavladal globok mir, kakršnega ni dolgo poznala. Občutila je popolno sprostitev

telesa in duha. Skoraj tako, kot bi se na novo rodila. Čez nekaj dni je zmogla sedeti na svojem ležišču in še nekaj dni kasneje napraviti nekaj korakov. Njeno stanje se je vidno izboljševalo, kar jo je naravnost osupnilo.

Zelo začudena se je vprašala: kako je mogoče, da ji toliko molitev, ki se jih je naučila doma, ni pomagalo, ena sama pa je naredila tak čudež? Premišljala je o tem, dokler ni ugotovila, za kaj gre. Vsak dan je sicer molila in prosila Boga za ozdravitev, hkrati pa je hotela Boga prisiliti, da bi naredil to, kar si želi ona. Ni pomislila na to, da ima lahko Bog razlog, da reče NE! Končno je ugotovila, kje je bila napaka. Molila je, toda obenem je bila prepričana: „Kako zelo se žrtvujem za črnce. Kako nesebična sem. Kako sem pomembna. Kako sem vsak dan dobrodelna. Kako me spoštujejo črnici. Bog mora biti gotovo očaran od tega, kar delam, in ko bom zapuščala zemljo, mi bodo priredili dobrodošlico številni angeli, opevali me bodo v svojih pesmih in z njimi se bom dvigala naravnost v nebesa.“ Rečeno z drugimi besedami: prevzela se je zaradi svoje pomoči do soljudi. Iz njenih molitev se je izgubila poslednja sled ponižnosti. Tako jo je Bog pripeljal do tega spoznanja.

Sedaj se vrnimo k ženi slavnega župnika Petra. Prebrala je prigodo o ženski v džungli in ugotovila, da ima sama pravzaprav enak odnos do svoje bolezni. Ves čas svoje bolezni je v mislih očitala Bogu, zakaj ji vendar ne pomaga, ko pa je njen mož na tako odgovornem položaju, ko ga spoštuje in mu zaupa toliko ljudi, ona pa bi mu tako rada pomagala pri njegovem delu. Tačas pa leži tukaj in se mora pustiti negovati. Tako je Previdnost poslala nadnjo bolezen, da bi dobila nauk.

Nauk si je vzela k srcu. Sprijaznila se je z boleznijo, se spravila z Bogom, uvidela vzgojno moč svoje nemoči in v sebi našla mir. Od tega trenutka dalje se je njeno stanje začelo izboljševati, čeprav je trajalo več mesecev, dokler ni bila spet povsem zdrava in se je lahko lotila svojih obveznosti.

ODPUSTITI SEBI IN DRUGIM – POGOJ ZA DUHOVNO DOŽIVETJE

Sredi New Yorka, med nebotičniki, stoji cerkva stara sto petdeset let. Američani jo spoštujejo verjetno tako, kakor mi (Čehi – op. prev.) spoštujemo cerkev sv. Jurija iz devetega stoletja na Hradčanih.

Samoumevno je, da ne more biti kdorkoli župnik na tako znamenitem kraju. Dolgo časa je upravljal to župnijo Norman Vincent Peale, znan po svojem velikem razumevanju za probleme ljudi. Napisal je knjigo *Positive Imaging*, ki je izšla v ZDA leta 1983 kot plod njegovih življenjskih izkušenj in je bila prevedena v več tujih jezikov [26].

Iz nje povzemam kratko zgodbo.

N. V. Peala so nekoč poklicali v bolnišnico k neki pacientki. Ženska je imela težko življenje in je prestala veliko hudega. Določeni ljudje so se zelo grdo vedli do nje. Nalagali so jo in prevarali. Skoraj uničili so jo, zaradi tega jih je sovražila. Sovraštvo je preželo vse njene misli, zato so bile večinoma črne. Dolgo je bila v krču zaradi sovraštva, stalno se je vračala k spominom na zlo, mržnjo, maščevanje, hudobijo, razžaljenost, nepravico, kar ni samo zaznamovalo njenega obraza z gubami, in je ni le dolgotrajno živčno izčrpavalo, ampak je moralo puščati tudi posledice na njenem zdravju. To se je pravkar dogajalo. Ženska je pripovedovala župniku, da večino časa prebije v bolnišnici. Tožila je, da je na kraju svojih moči in nikjer ne vidi izhoda, nikjer ne vidi rešitve.

Župnik ji je poskušal dopovedati, da odpusti tem ljudem, pa najsi so ji storili še tako krivico. Toda pri tem ni imel posebnega uspeha. Povedala mu je, da jim ne more odpustiti vsega, kar so ji prizadejali. Jeza in sovraštvo sta preplavila njeno notranjost. Videti je bilo, da se ne dasta nikakor odstraniti. Čeprav ji je župnik razložil, da je očitno njeno duševno stanje razlog za to, da leži tako dolgo v bolnišnici, je bilo videti, da se ni zmožna odreči svojim grenkim spominom. Vedno znova se je razburila, dobivala je napade besa, znova mu je razlagala, da je njen gnev upravičen, in da v njenem položaju ne bi mogel nihče ravnati drugače. Z leti se je nakopičilo toliko tega, s čimer so jo prizadeli, da se tega nikakor ne da izbrisati. Ugovarjal ji je in jo prepričeval, da s tem uničuje samo sebe. Ob tem je obmolknila, in videti je bilo, da išče odgovor. Toda nazadnje jo je spet preplaval gnev.

Župnik jo je večkrat obiskal in nenehno iskal rešitev. Toda vedno zaman. Nekega dne je hodil po ulicah in pogledoval v izložbe. Iskal je božična darila za svoje otroke. V eni od prodajaln z igračami je zagledal malo vedro za premog z lopatko. Vedrce je bilo napolnjeno s premogom. Dejansko so bile to črno pobarvane lesene kockice. Uprl je pogled vanj in dobil zamisel. Kupil ga je in takoj odhitel k ženski v bolnišnico. „Za vas imam božično darilo,“ je dejal. „Toda to ni le darilo. Poleg tega bom še nekaj zahteval od vas. Če me ne boste ubogali, potem vam ne morem pomagati. Vendar bi bilo prav, da me ubogate. Saj gre za vaše zdravje in za to, da boste šli lahko spet domov. In ne le za to, ampak da boste odšli z lahkim srcem in osvobojeni težkih spominov. Razumem, da sovražite te ljudi, toda sovraštvo je kot bumerang. Vrne se k vam in vas napade. Prav to počnete že leta. Kaj ko bi tokrat poskusili storiti drugače? Mar ni vredno poskusiti?“

Spomnite se nekega posameznega dogodka, samo kakšne morda povsem nepomembne prigode, ko so vas ti ljudje prizadeli. Z lopatko zajemite košček premoga in si predstavljajte, da so bili njihovi črni naklepi tako črni kot ta košček premoga. Tako trdo kot je ta košček premoga, tako trdo je bilo srce teh ljudi. Potem vrzite ta kos premoga pod posteljo tako, da ga ne boste videli. Hkrati se znebite spomina na ta dogodek. Znebite se ga kot strupa, zla, krivice. Mislite na to, da ga brišete iz svojega spomina in da se ne boste več vračali nanj. Za to si vzemite ves dan. Prepovejte si misliti na

to.

Naslednji dan, ko se boste v tem že izpopolnili, poiščite drug tak dogodek in storite z njim enako. Delajte to vsak dan. Iz svoje zavesti odstranjajte drugega za drugim. Tudi če bo šlo za nepomembne dogodke, boste občutili, kako vam bo odleglo. Vaš um, obdan s temo, ki je bil mesece in mesece izpostavljen vsemu grdemu, se bo začel razjasnjevati. Ves svet se bo začel razjasnjevati. Prepričan sem, da bo postopoma začelo okrevati tudi vaše telo in bo z olajšanjem sprejelo vsak tak vaš korak.“

Ženska je prijela igračo, se nasmehnila in rekla: „Očitno gre za šalo. Kako bi mi lahko tole pomagalo?“ Ogledovala je vedro z lopatko, preudarjala o tem, potem pa rekla, da bo torej poskusila.

„Odlično,“ je rekel župnik. „Ko ne bo več v vedru nobenega premoga, poprosite sestro, da vam ga pobere izpod postelje in začnite ponovno od začetka. Prišel vas bom pogledat.“

V naslednjih dnevih in tednih je bilo vedno bolj očitno, da se je poskus posrečil. Na obrazu ženske je bilo vse bolj vidno olajšanje, njena krčovitost je izginjala, dobivala je drugačno barvo. Vse bolj je okrevala, dokler ni prišel dan, ko so jo lahko odpustili iz bolnišnice. Postala je zdrava in močna ženska, ki je zavestno krenila po poti krščanstva in se je brez sovraštva in mržnje zmogla ozreti na svojo preteklost. Ko se je zaključil ta dolgotrajni proces, je obiskala župnika in mu vrnila vedro z lopatko ter pripomnila, da ga ne potrebuje več. Župnik ga je shranil kot simbol zdravilne moči, simbol sposobnosti odpuščanja.

Norman V. Peale opozarja torej na to, da predstavlja odpuščanje veliko psihično olajšanje in je pogoj za ozdravljenje. Zanimivo je, da ne pove kaj več v zvezi z našim doživetjem Boga. Dokler namreč sovražimo, ne moremo doživeti Boga. Sovraštvo je tako groba vibracija, da do nas ne bo spustilo odrešilnega žarka Svetega Duha.

Ni le pomembno, da odpustimo nekomu drugemu, ampak tudi samemu sebi.

Eden od mojih kolegov je leta 1968 pobegnil z družino v Švico. Precej je obvladal nemščino in malo tudi francoščino, vendar ne do te mere, da bi lahko dobil kakšno boljše delovno mesto. Zato je sprva delal kot kopač. Po enem letu se je zaposlil kot korektor v tiskarni.

Njegova žena je prav tako delala, vendar je čez čas zbolela in nazadnje umrla v nekem gorskem sanatoriju. V tistem času sta živela v mestu Winterthur in tja jo je dal prepeljati in pokopati.

Če živita dva skupaj več let in nazadnje eden od njiju odide, predstavlja to za tistega, ki ostane, veliko psihično obremenitev, ne glede na to, ali je bil njun zakon idealen ali manj idealen. Pogosto traja dve leti, dokler se ovdoveli ne navadi in se notranje ne prilagodi spremembi ter ne začne živeti svojega lastnega nadaljnjega življenja. V tem času, ki je zelo stresen, zelo pogosto zbolijo za sladkorno boleznijo, ki spada med bolezni s psihičnimi vzroki.

Tudi moj kolega je znova in znova pisal, kako hodi trikrat na dan na pokopališče, nosi tja rože, in tudi doma ima na več krajih fotografijo svoje žene s prižgano svečko. Videti je bilo, da čuti potrebo po tem, da se razjoka in tako olajša bolečino ob pisanju pisem.

To še ne bi bilo nič posebnega. Huje je bilo, da mi je tako pisal leto, dve, tri, štiri leta. Rekel sem si, da tu nekaj ni v redu. Zato sem ga po petih letih obiskal za nekaj dni, da bi ugotovil, kaj se z njim pravzaprav dogaja. Dogajalo se je to, kar se je vsa leta: trikrat na dan je hodil na pokopališče in doma je imel ženine fotografije, ob katerih je gorela svečka.

Od časa do časa ga je obiskalo nekaj Čehov, ki so tudi živeli v tem mestu, in neka Švicarka, s katero je prijateljeval. Pri enem takem obisku, kjer so bili tudi ti Čehi in Švicarka, sem bil neprijetno presenečen nad tem, kako je z njo ravnal. Ona je na primer nekaj rekla, on pa, da s tem dejansko nekaj prikriva, da ima v ozadju slab namen ali laž ipd. Očital ji je neiskrenost, hinavstvo, pohlep.

Ko je Švicarka odšla, in njega ta hip ni bilo v sobi, so me rojaki vprašali, če sem opazil, kako grozno ravna z njo, ter da jo občudujejo, da sploh zdrži z njim.

Tudi jaz sem si s tem belil glavo. Naslednje dni sem ga spraševal o njegovem otroštvu in družini. Postopoma se je pokazalo, kaj je vzrok za njegovo ravnanje. Njegov oče je na enak način ravnal z njegovo materjo. Njegova mati tega ni več zaznavala. Vedela je, da gre za besedičenje, ki ni naperjeno proti njej, da ne gre za nezaupanje, niti za nenaklonjenost. Bil je dober mož in oče, toda tole je bilo njegovo neumno govorjenje, kateremu sčasoma ni pripisovala nobenega pomena in ga vedno avtomatično preslišala.

Njegova pokojna žena je to doumela in prav tako ignorirala, navsezadnje tudi ta Švicarka. Le on se ni mogel s tem sprijazniti. Vedel je, da dela nekaj narobe, toda tega ni znal opredeliti. Ni vedel, zakaj to počne, in ni vedel, kako bi se znebil tega.

Zadnji dan pred svojim odhodom sem mu poskušal razložiti, kako otroci posnemajo svoje starše, ne da bi se tega zavedali. Posnemajo njihove kretnje, držo, besedne fraze, ton govora, njihove vrline in slabosti. Če bi se do potankosti spomnil, kako je ravnal njegov oče z njegovo materjo, in se zavedel, da ga kopira, kar je slabo, bi vse skupaj izginilo.

Po treh tednih sem od njega spet prejel pismo. Bilo je popolnoma drugačno kot prej. Iz njega je velo veselje do življenja, optimizem. Bilo je očitno, da se je znebil svoje slabosti.

Kaj je bilo to, kar mu je vsa zadnja leta delala težave? Šlo je za podzavesten občutek krivde.

Čez leto dni je umrl.

Če živite v takih življenjskih razmerah in se nikoli ne sprostite, ter nikoli v vas ne zavlada mir vsaj v času molitve, meditacije, ne morete pričakovati, da bi v vas prodrli odrešilen božanski sij.

Ljudje se včasih pritožujejo, da jim kdo škoduje ali da imajo kruto usodo. Če pa poznajo zakon karme, bi morali vedeti, da smo si vse, kar prihaja k nam od zunaj, sami ustvarili v preteklosti s svojim vedenjem in dejanji. Zlo ali krivice, ki nas prizadenejo, so energije, ki smo jih mi sami nekdanj poslali kakšnemu posamezniku ali skupini oseb. Človek, ki nam škoduje, je zaradi neznanja storil napako, da je sprejel to našo energijo, in nas z njo napada. Za to bo moral plačati. Ni torej pravzaprav naš sovražnik, ampak v veliki meri naša žrtev.

Položaj, v katerem se nahajamo, je posledica obnašanja do svoje okolice v preteklosti. Lahko bi rekli, da smo pravzaprav podobni dramaturgu, ki si je izmislil sedanje stanje, ga načrtoval, ne da bi se tega zavedal. Igralci smo in naša naloga je, da svojo vlogo odigramo čim bolje. Če reagiramo na zlo z zlom, si ustvarjamo slabo situacijo za prihodnost. To se bo ponavljalo tako dolgo, dokler ne bomo dojeli, da smo mi sami tisti, ki stojimo kot siva eminenca v ozadju vsega tega dogajanja. Če torej igramo neko vlogo na odru življenja, se ne bi smeli postavljati, ko nastopamo kot pomemben ali močan človek. Ne bi smeli biti nesrečni, ko igramo vlogo berača, sužnja ali nekoga, ki je na smrtni postelji. Gre za začasno vlogo v dolgi verigi življenj. Morali bi se zamisliti, kakšno priložnost in možnost nam daje situacija in narediti iz tega tisto najboljše, kar je mogoče.

Naša ponižnost pomeni tudi sprejemanje krivic, ne da bi pri tem protestirali. Posledica tega bo dejstvo, da ne bomo nikomur ničesar zamerili, pa naj bo to posamezniku ali naši usodi. Ko ne zamerimo, odpade vprašanje odpuščanja.

Kdor je imel vsaj eno duhovno doživetje, ve, da od zunaj ne more ničesar vplivati na zarodek Boga v nas. Ta žari, pa naj bomo v kakršnikoli situaciji, v nebesih ali v peklu. Prizadet je lahko samo naš ego. Prav zaradi tega, ker je ego prizadet, smo primorani iskati Boga. Prizadetost je torej za nas pravzaprav blagoslov. Drugače si ne bi prizadevali, da se zamislimo nad seboj. Prej ali slej se bomo začeli vesti tako, da ne bomo reagirali negativno in bomo dosegli svoj mir. To bo veliko olajšanje in naše življenje se bo zelo poenostavilo. Seveda pa to ni lahko. Morda nam lahko pomagajo besede, ki jih je izrekel Jezus na križu: „Gospod, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.“ Odpusti tudi meni, ki težko prenašam posledice svojih dejanj. Odpusti mi, da sem nekoč razvil sile, ki so ustvarile to situacijo. Odpusti tudi tistemu, ki mi škoduje. Do neke mere sem ga pripeljal do tega in karma bo nanj delovala tako, kakor zdaj deluje name.

Če obstaja karma, potem je vse, kar se nam dogaja, pravilno. Ko to dojamemo, pomeni to velik korak naprej v našem razvoju. Problem odpuščanja se potem sploh ne pojavi.

DUHOVNA DOŽIVETJA, IZZVANA S HOLOTROPNIM DIHANJEM

Kaj je holotropno dihanje in do kakšnih duhovnih doživetij včasih prihaja, opisuje dr. Stanislav Grof v svoji knjigi *Dobrodružství sebeobjevování* (prevod angleškega originala *The Adventure of Self-Discovery* – op. prev.) [49].

DUHOVNO DOŽIVETJE OB ZDRUŽITVI Z VSEM USTVARJENIM

Čutila nam povedo, da nas obdajajo stvari, rastline, živali. Vse v pojavnem svetu ima svojo obliko, velikost, barvo, trdoto, maso itd.

Toda fizika uči, da je to le navidezno. Vsaka snov je sestavljena iz molekul in molekule iz atomov. Atom ima jedro in elektrone, ki krožijo okrog jedra. Če izrazimo maso atoma v kilogramih, znaša nič celih, potem sedemindvajset ničel in nato neko število. Če bi povečali atomsko jedro do velikosti dvonadstropne hiše, bi bil elektron velik kot nogometna žoga in bi krožil – če bi šlo npr. za atom vodika – po trasi Sahara – Kavkaz – Ural – Arktični ocean – Atlantski ocean – Sahara. Elektroni krožijo okrog jedra v nekaj lupinah, tako da je atom po notranji strukturi podoben čebuli.

Atom je torej tako rekoč tako prazen, kakor medzvezdni prostor. Elektroni krožijo s tako hitrostjo, da so vsak trenutek na kateremkoli položaju svoje poti, s čemer ustvarjajo videz celovite snovi. V tisočinki sekunde menda deset tisočkrat obkrožijo jedro. Kako so povezana ta spoznanja z duhovnimi vprašanji, ustrezno obravnava knjiga *Skryté dimenze života* (Skrite dimenzije življenja – op. prev.) [17], ki sta jo napisala M. Mihulová in M. Svoboda.

Če je torej snov nekaj, kar tako rekoč ne obstaja in nam daje le tak videz, je obratno energija, ki je skrita v atomu tako neznanska, da to presega naše predstave. Jedrska eksplozija nastaja s cepljenjem uranovega jedra. To še ne pomeni, da je ta neverjetna moč skrita le v uranovem atomu, temveč v kakršnemkoli atomu. Razlika je v tem, da človeštvo še ni našlo načina, kako sprostiti to energijo. En sam gram kakršnekoli snovi vsebuje toliko energije, da bi lahko dvignila vlak s petsto naloženimi vagoni v višino več sto kilometrov. Sila, s katero jedro atoma veže nase elektrone, ni privlačna sila, zato ker je njegova masa premajhna za tako drobne elektrone, ki rotirajo na veliki razdalji. Gre za neko drugo silo. Tista, ki poganja elektrone po njihovi poti, ni sredobežna sila. To kar se tiče njihove poti in hitrosti, pa spet presega naše znanje o sredobežni sili. Spet gre za neko drugo silo. Torej je tu neka druga sila, ki drži skupaj atome, da ustvarijo molekulo. Obenem imamo več kot sto vrst atomov.

Obdaja nas torej nešteto energij, obdajajo nas polja sil in vibracije, ki delujejo na naše telo. Telo pa je samo po sebi prav tako neizmeren skupek polj in vibracij. Obenem tudi telo ustvarja vibracije s tem, ko nam bije srce, dihamo, se gibljemo, oddajamo zvoke. Prav tako ustvarjajo vibracije naši možgani in živčni sistem, torej misli in emocije. Tako ustvarjene vibracije lahko opazujemo na elektroencefalografu, ki ga ima vsaka bolnišnica.

Nešteto različnih vibracij nastaja samo od sebe v naravi ali jih namerno ustvarja človek. Če bi se želeli omejiti na vibracije, ki jih lahko izmerimo, torej na število nihajev na sekundo oziroma na Hertze, bi lahko sestavili naslednjo tabelo.

Pregled vibracij

Približno število nihajev na sekundo	Odgovarjajoča kvantna energija v ergih*	Oblika (kako se izrazijo)
1 do 50	66×10^{-28} do -27	tip
16 do 20 000	66×10^{-27} do -25	slišni zvok
10 000 do 100 milijonov	66×10^{-24} do -20	radijski valovi
približno 1 bilijon	66×10^{-20} do -16	radar, mikrovalovi
1 do 100 bilijonov oziroma 10^{12} do 10^{14}	66×10^{-16} do -14	infrardeči žarki
100 do 1000 bilijonov oziroma 10^{14} do 10^{15}	66×10^{-14} do -13	vidna svetloba, čustva, misli, značaj, astralna modrina
1000 bilijonov do skoraj trilijon oziroma 10^{15} do 10^{18}	66×10^{-13} do -11	ultravijolični žarki

skoraj trilijon do 10 trilijonov oziroma 10^{17} do 10^{19}	66×10^{-11} do -9	žarki X (rentgenski žarki)
10 trilijonov do skoraj 1 kvadrilijon oziroma 10^{18} do 10^{23}	66×10^{-10} do -5	žarki gama
10^{20} in višje	66×10^{-8} in višje	elektroni
10^{23} in višje	66×10^{-5} in višje	kozmični fotoni
?	?	zarodek Boga v nas, duh, Nadjaz, atman
?	?	Duša vseмирja, Bog

*erg je stara enota za energijo, tj. 10^{-7} Joula – op. prev.

Pojasnila k tabeli v nadaljevanju:

- Uporaba potenc:
 10^{14} (deset na štirinajsto) = 1 in 14 ničel = 100 000 000 000 000 = 100 bilijonov
- Pod 16 nihajev in nad 20 000 nihajev je neslišni zvok, infra in ultrazvok. Uporabljajo ga v medicini in vojaškem sektorju (ultrazvočna puška).
- Infrardeči žarki so elektromagnetni valovi, ki so nosilec toplote. Te nevidne žarke oddajajo vsi viri toplote, tudi motorji, grelne žarnice, človeško telo. Uporabljajo jih v fotografiji, na vojaškem področju in pri raziskavah. Ultravijolični žarki povzročajo porjavlost kože pri sončenju in se uporabljajo tudi v fotografiji. Imajo dezinfekcijski učinek.
- Žarki gama so elektromagnetni valovi, ki nastajajo pri razpadu atomov (radioaktivnost). Uporabljajo jih v medicini.
- Elektroni so osnovni delci snovi, ki pa ob določenih okoliščinah izražajo lastnosti elektromagnetnih valov, odgovarjajoč primerni frekvenci.
- Kozmični fotoni so elektromagnetni valovi neznanega izvora, ki padajo na zemljo iz vseh smeri.
- V območju vidne svetlobe se prav tako nahajajo vibracije, ki jih ustvarja duševno življenje ljudi. To so čustva, misli, značaj (astralno, mentalno in eterično „telo“). Vibracije teh treh teles se deloma prekrivajo in njihov razpon se pri različnih ljudeh nekoliko razlikuje. Sem spada tudi izvenčutno zaznavanje. (*Odstavek je iz ameriške revije Keepers of the Flame Lessons, št. 23, 1967.*)

Kakšno zvezo ima vse to z duhovnim doživetjem?

Kot fant sem nastavljal obraz in odprte dlani soncu. Znal sem vpijati vase sončno energijo. Večkrat sem se znova in znova srečal z ljudmi, ki so trdili, da zmorejo objeti drevo in sprejemati njegovo energijo [51]. Spet drugi so si v skalovju sezivali čevlje in nogavice in z nogami vlekli vase energijo iz skale, na kateri so stali. Zdravniki zdravijo nekatere bolnike s telesnimi ali psihičnimi težavami tako, da jih pustijo jahati na konju. Ti ljudje sprejemajo del konjske mirne avre tako, da se ga dotaknejo.

O teh energijah sem bral v zanimivi knjigi inž. Michala Burde *Vesmír v nás* (Vesolje v nas – op. prev.) [3]. Zavedel sem se, da pravzaprav lahko črpamo energijo iz česarkoli v našem okolju, zato ker vse predstavlja skupek izredno številnih različnih energij. Sedel sem na stopnicah, ki peljejo k vhodu bloka v naselju Nisa v našem mestu. Posamezne hiše so med seboj povezane z betonskimi hodniki in začel sem vpijati energijo iz teh hodnikov. Ugotovil sem, da zadeva deluje. Dovolj je, da se le poistovetimo s snovjo iz naše okolice, v katero se usmerimo, in ugotovili bomo, da smo z njo na nek poseben način notranje povezani. Iz nje lahko črpamo energijo, obratno pa lahko energijo tudi oddajamo, npr. rastlinam, živalim ali tudi človeku. Na ta način lahko npr. pospešimo kalitev semen, rast sadik, celjenje ran, izginjanje tumorjev, vplivamo na razvoj levkemije, množitev kvasovk in še mnogo drugega, kar sta ugotovila ameriška zdravnik dr. Larry Dossey in dr. Carl Simonton, Avstralec dr. Ainslie Meares in še cela vrsta drugih med svojimi dolgoletnimi raziskavami [9, 34, 16].

Psihiater dr. Daniel J. Benor se je npr. usmeril na vpliv človeške osredotočenosti na plesni,

kvasovke in bakterije v laboratorijskih pogojih. Na primer deset ljudi je zavestno poskušalo upočasniti ali ustaviti rast kulture plesni tako, da so se nanje osredotočili za petnajst minut iz razdalje 1,5 metra. Kulture so nato dali v epruvete za nekaj ur. Od celotnega števila sto štiriindevetdesetih epruvet se je pri sto enainpetdesetih pokazala upočasnjena rast v primerjavi s kontrolnimi epruvetami.

Ta spoznanja je uporabil James Redfield v svoji slavni knjigi *Celestinske proroktvi* (Celestinska prerokba – op. prev.) [27]. Udeleženci poskusa so obdarili sadike s svojo dobroto in prijaznostjo. Pri tem so mislili na to, kar te potrebujejo za svojo rast – prst, hranilne snovi, sončno svetlobo, vlago. Svojo pozornost so jim posvečali večkrat na dan, sedli so k njim za nekaj minut in se osredotočili nanje. Zaznavali so njihovo lepoto, se zavedali njihove edinstvenosti in fizične prisotnosti. Spoštovali in občudovali so jih. Saj so eden od čudežev narave, ko iz neznatnega semena zraste velika koristna rastlina. Tako ravnanje je imelo za posledico, da so rastline rastle hitreje od kontrolnih sadik, bile so močnejše, brez odmrlih listov, mrčes jih ni vidno poškodoval, izredno zdravo so izgledale in imele višjo hranilno vrednost.

Ugovarjali boste, da lahko tako vplivamo le na živo naravo, torej na rastline in živali, morda na njihove dele ali funkcije, toda nikoli na „neživo“ naravo. Imeli boste pomisleke, ali lahko resnično črpamo moč iz „mrtve“ snovi, ko nismo zmožni vplivati nanjo z močjo svojih misli.

Prisostvoval sem poskusu, ki je ovrgel take pomisleke. To se je zgodilo že pred leti v toplicah Sedmihorky (na severu Češke – op. prev.), kjer je predaval gospod Jung. Nahajajo se nedaleč od Kozákova, kjer boste z lahkoto našli v hribih kakšen poldrag kamen. Tam smo pobrali dva kamna, ki sta bila podobna kremenu. Ko smo ju razbili, se je izkazalo, da je bil eden izmed njiju znotraj mlečno obarvan, drugi je imel na robu vijolični nadih. Gospod Jung ju je za hip držal v rokah in se osredotočil nanju. Potem se je izkazalo, da sta izginila tako mlečni nadih kot tudi vijolični rob, in oba kamna sta bila znotraj popolnoma prosojna. Gospod Jung je hotel s tem dokazati, da ne obstaja snov, ki bi bila „neživa“.

Če se boste ob tem zamislili, boste osupnili nad tem, kako neznanski vpliv ima naše mišljenje, naš odnos do sveta na okoliški svet in na našo usodo. Gre za to, ali smo pozorni in pazljivi.

Večina ljudi ima do narave prav nasproten odnos. V svoji naglici komajda posvečajo pozornost okolju. Smatrajo za samoumevno, da sonce zahaja, da raste trava, da lahko gredo nakupovat v samopostrežno trgovino. Toda kot televizijski gledalci bi morali vedeti, kje povsod so poplave, izbruhi vulkanov, potresi, ki prizadenejo na stotisoče ljudi. Po izbruhu vulkana boste komaj lahko uzrli sončni zahod, komajda kje travo, ko poplave uničijo tisoče kilometrov zemeljske površine. Lahko se vam zgodi, da bo najbližja trgovina dvesto kilometrov daleč in ne boste imeli nobene možnosti, da bi prišli do nje.

Usoda mi ni omogočila doživeti kakšne velike naravne katastrofe, da bi me naučila ceniti to, kar imam. Toda omogočila mi je doživeti zavzemanje Berlina s strani Rdeče armade v aprilu in maju 1945. Tri tedne ni bilo elektrike, radia, časopisov, nobenega javnega prevoza, torej tudi nobene preskrbe. Bili smo povsem neobveščeni, kaj se dogaja streljaj od nas. Ponekod so imeli tekočo vodo, drugod ne. Med razvalinami in v kletih je živelo še dva milijona ljudi. Velemesto je postalo velikanska ječa, iz katere ni bilo kam pobegniti. Po nekaj dneh so se ljudje zaradi takega stanja zgrnili na ulice in izropali trgovine, restavracije, skladišča, tovarne, ter si prizadevali najti kaj za pod zob. Z žepnimi noži in sekirami so prodrli v klavnice, kjer je bil med mrhovino še tu pa tam kakšen uporaben kos mesa. Ne vem, koliko je manjkalo, da bi se ljudje zaradi hrane začeli

medsebojno napadati. Mrtvi so ležali povsod – na cestah, po vrtovih, na poljih. Ničesar ni bilo, s čemer bi jih lahko odvažali, ni bilo kam. Tako smo začeli kopati skupinske grobove, kjer se je dalo, vsaj dvanajst metrov stran od vodnjakov.

V teh razmerah ste se lahko naučili ceniti vsako novo jutro, ko ste bili še živi. Ceniti vsak večer, ko ste imeli kam položiti glavo, tudi trde krušne skorje, lonček pitne vode. Sredi te pogube pa ste intenzivno zaznavali lepoto narave, čar cvetic, spev ptic nad poljanami s stotinami padlih. V predmestju Spandau, kjer sem takrat živel, je prišlo do masakra ostankov nemške armade.

Prezir do narave, vzvišen odnos do nje so nam najbrž vcepili starši in stari starši. Bili so pod vplivom religije, ki je v preteklosti igrala veliko vlogo v družbi. Prva Mojzesova knjiga (Geneza) [1,26 in 1,28 ter 1,29] namreč pravi: „Naredimo človeka po svoji podobi, kot svojo podobnost! Gospoduje naj ribam morja in pticam neba, živini in vsej zemlji ter vsej laznini,... Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita; gospodujta... Dajem vama vse zelenje s semenom, ki raste po vsej zemlji, in vse sadno drevje, katerega sadje nosi seme...“

Ni torej čudno, da se ljudje vedejo do narave kot nespametni vladarji, lastniki, zato ker zemljo pogosto uničujejo, namesto da bi skrbeli zanjo. Če se boste ločevali od narave ali boste do nje celo vzvišeni, se ne boste nikoli notranje spojili z njo in ne boste doživeli Boga, ki je izza vsega pojavnega sveta, zato ker je to ustvaril.

Minila je že vrsta let, odkar sem obiral sadje in se je pod menoj zlomila lestev. Padel sem na gredo in si zlomil dve vratni vretenci. Četrto leta nisem mogel delati. Od tega sem mesec dni skoraj nepremično ležal v bolnišnici. Tako sem imel možnost zamisliti se nad seboj. Zavedel sem se npr., da je vrt pred našo hišo, za katerega skrbi moja žena, najlepši daleč naokoli. K temu sploh ne prištevam čara krokusov, narcis, lobelij. Najbolj sem mislil na krasne barvite vrtno draguše, in prosil ženo, da bi mi jih nekaj prinesla v bolnišnico. Od takrat bolj zaznavam naravo, ki obdaja našo samotno hišico s čudovitim razgledom, gozdove, travnike, oblake. Daje mi večji občutek izpolnjenosti kot karkoli drugega. Tako sem začel zaznavati samega sebe kot del velikanskega energijskega cikla, energij, ki tvorijo pojavni svet, kar mi je prineslo harmonijo, mir in občutek, kakršnega imamo pri dobro opravljenem delu.

To je imelo za posledico, da sem intenzivno zaznaval fizično prisotnost vsega v svoji bližini, tudi vrhove dreves na obzorju. Zelo se je okrepila moja sposobnost zaznavati lepoto vsega. S tem, ko sem začel spoštovati vse ustvarjeno, se je okrepilo tudi spoštovanje do samega sebe.

Tudi vi poskusite. Čim večje občudovanje in odobravanje boste občutili do kakršnekoli pojavnosti oblike življenja, tem bolj se boste približali Bogu, ki je to ustvaril. S tem boste bolj zaznavali sebe kot Njegovo delo in občutili boste Njegovo prisotnost v sebi, kadarkoli se boste umirili in obrnili svojo pozornost navznoter.

DUHOVNO DOŽIVETJE NA PRIPROŠNJO

Če torej sprejmete nazor, da vesolje ni nastalo slučajno, ampak da je nastal vsak atom in molekula zahvaljujoč neki visoki inteligenci, potem je moralo biti tu nekaj ali nekdo, ki jih je ustvaril. Nekateri smeri uporabljajo naziv Kozmična inteligenca, ali Duša vsemirja, ali Neskončna sila. Večini ljudi je najbližji naziv „Bog“. Ostanimo torej pri tem nazivu.

Če torej nekdo prezira naravo in jo nepremišljeno ali namerno uničuje, nasprotuje Božjim načrtom. Če se s svojimi stališči, mislimi in dejanji vživljamo v naravo, ji ne poskušamo škodovati, ampak ravno obratno vplivamo na njeno ohranjanje in podpiramo njen razvoj, potem ravnamo v skladu z Božjimi načrti. Potem sodelujemo s Stvarnikom. S tem Bog preneha biti nekaj oddaljenega, nedosegljivega, nezaznavnega. Je nekdo, s katerim hodimo z roko v roki. Ne le to, da je On naš Oče, ampak mi smo sinovi in hčere Boga.

Če bi si želeli, da bi doživeli Boga, zadostuje zaprositi za to. Tako je, kot je zapisano v evangeliju po Mateju (7,7 – 7,11): „Prosrite in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo. Ali pa: kdo med vami bo dal svojemu sinu kamen, če ga bo prosil kruha? Ali mu bo dal kačo, če ga bo prosil za ribo? Če torej vi, ki ste ste hudobni, znate svojim otrokom dajati dobre darove, koliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih, dajal dobro tem, ki ga prosijo.“

Ko boste šli spat, zadržite v mislih naslednjo željo: “O Bog, če obstajaš, dovoljujem Ti, da nocoj vstopiš v mojo zavest.“ Ali pa: „...prosim Te, daj se mi prepoznati.“ Potrebno je, da s to mislijo zaspate.

MOLITVE IN AVTOSUGESTIJA

Vrhunski kardiolog svetuje: molite trikrat na dan

Ameriški zdravnik dr. Larry Dossey [9] je pred mnogimi leti naletel na znanstveno študijo, ki je dokazovala močan vpliv molitev na zdravljenje. Do tedaj še nihče ni slišal, da bi obstajale klinične raziskave, ki bi potrjevale, da imajo molitve zdravilne učinke, in tako je domneval, da gre za osamljeno študijo. Ko pa je začel iskati literaturo v knjižnicah in si prizadeval ugotoviti učinkovitost molitev, je ugotovil, da obstaja mnogo poskusov, ki izkazujejo njihov pozitiven vpliv na krvni tlak, rane, srčne napade, glavobole, tesnobo. V drugih študijah so spet raziskovali vpliv molitev na vodo, encime, bakterije, gobe, kvasovke, rdeča krvna telesa, semena, sadike, alge, ličinke moljev, miši, piščance. Tako so vplivali na procese kot so encimska aktivnost, hitrost rasti levkemičnih belih krvničk, množina mutacij pri bakterijah, kaljivost in hitrost rasti raznih semen, delovanje celic, ki določajo utrip; hitrost celjenja ran, velikost pogubnih in nenevarnih novotvorb, čas, ki je potreben, da se kdo zbudi iz narkoze; električna upornost kože, hitrost razpada rdečih krvničk in količina hemoglobina v krvi.

Obenem je bilo nenavadno, da učinek molitve ni bil odvisen od tega, ali sta bila oseba, ki je molila, in predmet, na katerega naj bi molitev delovala, drug drugemu blizu ali pa je bila med njima znatna razdalja. Do zdravljenja ali vplivanja je prihajalo ne glede na medsebojno razdaljo. Zdelo se je, da ni nič zmožno ustaviti ali blokirati učinek molitve. Četudi je bil predmet, na katerega so vplivali, nameščen v prostor, obložen s svinčenimi ploščami, ali v nekakšno kletko, ki je bila zaščitena proti vsem znanim oblikam elektromagnetne energije, je učinek molitve ostajal enak. Če bi prišli do podobnih rezultatov zdravniki pri raziskovanju novih zdravil ali pri novem kirurškem postopku, bi bilo to zagotovo razglašeno v svetu za senzacijo. Nenavadno je, da raziskovanje učinkov molitev ni povzročilo nobene senzacije, in da so ljudje na to reagirali z zadrego in molkom.

Pred kratkim (ob nastanku te knjige – op. prev.) je bila objavljena skrbno pripravljena znanstvena študija, ki jo je predlagal kardiolog dr. Randolph Byrd. Ukvarjala se je z zanesljivim vrednotenjem vloge Boga pri zdravljenju. Dr. Byrd pravi, da se je tega domislil med dolgo molitvijo. Računalnik je izbral 393 pacientov, ki so deset mesecev redno obiskovali oddelek za kardiologijo splošne bolnišnice v San Franciscu. Razdelili so jih v dve skupini: za prvo skupino 192 pacientov so doma molili določeni verniki, za drugo skupino, ki je štela 201 pacientov, ni molil nihče.

Študija je bila načrtovana na osnovi trdnih kriterijev, ki so jih običajno uporabljali pri kliničnih raziskavah v medicini. Pacienti so bili izbrani povsem naključno, izdelali so dve vrsti zaščite, da ne bi nihče mogel vplivati na rezultat. Niti pacienti, niti sestre, niti zdravniki niso vedeli, kdo spada v katero skupino. Temu se pravi dvojno slepi poskus. Dr. Byrd, ki je vse organiziral in se šteje za praktičnega kristjana, je za sodelovanje prepričal nekaj verskih skupin, ki so imele za nalogo moliti za določene paciente.

Vsaka skupina je dobila krstno ime pripadajočega pacienta s kratkim opisom njegove diagnoze in zdravstvenega stanja. Kdor je molil, torej ni poznal osebno svojega pacienta, ni poznal njegovega polnega imena, niti njegovega naslova. Molivci naj bi molili trikrat na dan, kako naj molijo, je bilo prepuščeno njim. Vsak molivec je molil za nekaj pacientov. Za vsakega pacienta je molilo pet do sedem ljudi.

Potek zdravljenja pri pacientih, za katere so molili, je bil znatno boljši kot pri drugi skupini.

Ti pacienti so petkrat manj pogosto potrebovali antibiotike. Le trije so potrebovali antibiotike, medtem ko pri drugi skupini šestnajst pacientov.

Trikrat manj pogosto se je pri njih pojavila voda na pljučih, torej pljučni edem. Voda v pljučih se pojavlja pri moteni srčni funkciji. Voda se je pojavila pri šestih pacientih, v drugi skupini pri

osemnajstih.

Nihče od pacientov, za katere so molili, ni potreboval dihalne podpore, pri kateri vpeljemo v sapnik cevko, priključeno na ventilator. Iz druge skupine je dvanajst pacientov potrebovalo to dihalno podporo. Zdravniki to imenujejo „nadzorovano dihanje“.

Tudi skrajno skeptični zdravniki so se morali strinjati, da so rezultati raziskave dr. Byrda vredni pozornosti. Med njimi je bil tudi dr. William Nolan, ki je pred tem izdal knjigo, v kateri se je poskušal znebiti neresnice glede vpliva vere na proces zdravljenja. Rekel je: „Zdi se, da je študija temu kos s podrobnim raziskovanjem. Morda bi morali zdravniki začeti pisati na svoje recepte: „Molite trikrat na dan.“

Dr. Moody nam je celo poročal, kako so molitve rešile življenje majhni deklici. Gotovo se spominjate, da je v svoji prvi knjigi *Življenje po življenju* smatral za trenutek klinične smrti tisti hip, ko se je ustavilo srce in dihanje pacienta, ko je njegov krvni tlak tako padel, da ni bil več merljiv in ko so se na spodnji strani telesa začele pojavljati mrliške lise in zenice niso reagirale na svetlobo. Kritiki so mu očitali, da ni spremljal električne aktivnosti možganov. Dokler ta obstaja, pacient ni mrtev, in je to, kar pripoveduje, plod njegove fantazije.

Ta kritika je povzročila, da so v vrsti držav priredili zakonske predpise v tem smislu, da se smatra za trenutek klinične smrti popolno izginotje električnih možganskih impulzov. Zasedovati se jih da na elektroencefalografu (EEG), ki ga imajo v vsaki bolnišnici.

Nadaljnja raziskava pa je dokazala, da to ni res. Dr. Moody je ponovno pregledal petdeset primerov klinične smrti, ki jih je zajel v svoji prvi knjigi. Ugotovil je, da so bili mnogi med njimi v trenutku smrti priključeni na EEG in da aparat ni izkazoval nobenih električnih nihajev v možganih. Kljub temu so po oživitvi zmogli povedati, kaj so doživeli v tem času. Torej ni šlo za halucinacije, ampak za dogodke, ki so se zgodili izven fizičnega telesa, ko je delovanje možganov že povsem prenehalo. Po drugi strani je ugotovil primere, ko so imeli pacienti zastoj srca in dihanja že nekaj ur, tako da si nihče ne bi upal trditi, da so bili še živi. Kljub temu je EEG zaznal nihaje.

Dr. Moody je nadaljeval s temi raziskavami nekaj let in v svoji tretji knjigi *THE LIGHT BEYOND* strnil doživetja približno tisočih pacientov, ki so jih po klinični smrti ponovno oživili. Tako je potrdil pravilnost svoje prejšnje raziskave.

Prav v tej tretji knjigi opisuje dr. Moody primer, ki sem vam ga želel citirati: „Majhna deklica je bila priključena na kisikov dihalni aparat, monitor srčnega utripa in EEG. Čez nekaj časa je začel EEG kazati vrednost nič. Zdravniki so bili prepričani, da je deklica mrtva, in so hoteli odklopiti ostale aparate. Po naključju so bili prisotni starši, ki so zavrnilo odklop aparatov. Odločili so se, da bodo molili pri hčerkici in se pri tem menjavali s sorodniki. Upali so, da bo Bog napravil čudež in bo spet oživela. To se je resnično zgodilo. Čez nekaj ur je EEG spet začel kazati vrednosti in deklica je ozdravela. Zdravnik, ki je o tem pripovedoval, je omenil, da je pravkar končala šolanje, da je bila nadarjena in povsem zdrava.“

Ta izkušnja kaže, da ne bi prišlo do ozdravitve, če bi se zanašali na EEG. Zdi se, da je aktivnost možganov lahko tako šibka, da jo aparat ne zazna.

Iz tega nadalje izhaja, da sploh nimamo zanesljivega pokazatelja, po katerem bi se dalo določiti, ali je pri pacientu nastopila smrt ali ne.

* * *

Na čem temelji trditev, da molitev zdravi? Gre za vibracije. Elektroencefalograf zaznava električne možganske impulze v območju od 0 do 50 nihajev na sekundo [Hz]. Sovraštvo, maščevalnost, jeza, krutost, agresivnost itd. so tisto najslabše, kar je v človeku; sprožajo vibracije s frekvenco okrog 40 Hz in več. Zanihajo korenko čakro, kar smo že pojasnili. V knjigi *Dokazi o obstoju reinkarnacije in karme* je opisan laboratorijski poskus, iz katerega izhaja, da take destruktivne vibracije bolj uničujejo nas same kakor pa tistega, proti kateremu smo jih poslali.

Nižje število nihajev v sekundi imajo emocije, ki so sicer negativne, toda ne destruktivne: sumničenje, dvomi, nejevolja, strah, žalost, občutek zapuščenosti itd. Še nižje vibracije ustvarja koprnenje tako, da si nekaj želimo, hočemo, občutki samozavesti in drugo. Te vibracije zanihajo čakro sončnega pleteža.

Navedene tri skupine vibracij, ki jih zazna elektroencefalograf, imajo frekvenco od 14 do 50 Hz in zdravniki jih imenujejo vibracije beta. Približno 80% našega budnega stanja preživimo v teh vibracijah.

20% preostalega časa živimo v vibracijah alfa, tj. Od 7 do 14 Hz. To so trenutki pomiritve, zbranosti pri reševanju kakšnih nalog, pri počitku, ko se sprostimo idr.

Vibracije od 4 do 7 Hz imenujejo zdravniki vibracije theta. Dosegamo jih v globoki meditaciji, preden zaspimo, ko tonemo v spanec.

Vibracije od 1 do 4 Hz se imenujejo vibracije delta. Pojavijo se v bližini klinične smrti.

Visoke vibracije nas torej izčrpavajo in uničujejo, nasprotno pa nizke vibracije sploh ne obremenjujejo našega organizma. Omogočajo mu, da se regenerira, da krepi imunski sistem. Ko pridemo v stanje, ko si ničesar ne prizadevamo, ničesar ne želimo, do fizične in duševne sprostitve, kakršne večina ljudi ni nikoli doživela, lahko pride do duhovnega doživetja.

Pri takem doživetju prodira v nas subtilna energija, ki jo občutimo kot blaženost, ki se je ne da primerjati z ničemer; prinaša uteho, mir, harmonijo, nekaj, kar nas preprosto izpolnjuje, zadovoljuje. Ta energija lahko pride od znotraj, toda tudi od zunaj, od zgoraj, v obliki enega ali več žarkov, ali pa nas žarki kar preplavijo. Potem govorimo o žarkih Svetega Duha ali o žarkih iz našega Nadjaza, iz nirvane. Do tega pride ob molitvi, mantranju, meditaciji. Pri tem ni važno ali molimo k Bogu, Jezusu, svetemu Tadeju, svetemu Antonu ali Mariji itd. Moliti je potrebno k tistemu, na katerega se notranje najbolj odzivamo. Drugoverci molijo k svojim bogovom in v tem ni nobene razlike.

Če ne verujete in vam Bog ali Jezus ne pomenita ničesar, se obračajte k svoji podzavesti. Ameriški psiholog Dr. Joseph Murphy pojasnjuje v svoji knjigi *The Power of Your Subconscious Mind* (Moč vaše podzavesti) [21], kako zelo je zmogljiva naša podzavest in kako velike zmožnosti ima, če pristopimo k njej z zaupanjem, spoštovanjem in ljubeznijo. Če kdo ne verjame v Boga in bi se hotel s svojo prošnjo obrniti nanj, bi si Ga moral predstavljati kot najpopolnejše, najmočnejše in vsevedno bitje. Kakor nekakšno silo, ki prodira skozi vesolje in je povsem poleg vas ter vas blagoslavlja, kakor hitro imate dober namen.

Kako z avtosugestijo najti primerneža moža

Na svoje zdravje in psiho lahko torej vplivamo tako, da se bodisi obračamo z molitvijo k Bogu bodisi k naši podzavesti z izvajanjem avtosugestije. Vplivamo lahko tudi na našo usodo. Dr. Murphy navaja naslednji primer:

„Neka verna vdova, stara petinsedemdeset let, je živela sama in ni imela nobenih obveznosti. Zato je hodila na razna predavanja. Poslušala je tudi Murphyjevo predavanje o zmožnostih naše podzavesti. Na njem je razlagal, da z večkratnim ponavljanjem avtosugestije vplivamo na našo podzavest, ki obvlada ne le naše zdravje in psiho, ampak tudi okoliščine, v katerih živimo. Naša podzavest je povezana s podzavestjo drugih ljudi ne glede na oddaljenost in soustvarja razmere, v katerih živimo, dogodke, ki nas prizadenejo. Z avtosugestijo, ali kako bi to imenovali, lahko vplivamo tudi na svoje okolje.

Če torej lahko z avtosugestijo vplivamo na podzavest drugih in svoje okolice, je pri tem pomislila na to, da bi se lahko poskusila znebiti svoje osamljenosti. Zato si je pripravila tako avtosugestijo:

'V tem mestu živi mož, ki me nujno potrebuje. Sem z njim srečno poročena. Je prijazen, ljubeč in

veren. Ustvarjena sva drug za drugega.'

Besedilo te avtosugestije si je iz dna srca ponavljala naglas večkrat dnevno, zjutraj, čez dan in preden je zaspala. Hkrati si je predstavljala sebe in tega moža, kako dobro shajata skupaj. To je delala štirinajst dni, nakar ji je neki znanec pred neko trgovino predstavil upokojenega lekarnarja. Bil je tudi vdovec. Poblizje sta se seznanila. Vdova je ugotovila, da je prijazen in veren ter do nje poln razumevanja. Natančno je ustrezal opisu, ki ga je navedla v avtosugestiji. Teden dni zatem jo je zaprosil za roko in nato sta se skupaj odpeljala na poročno potovanje v Evropo. Tako se je utrdilo vdovino mnenje, da jo je zbližala z lekarnarjem inteligenca njenega podzavestnega prepričanja, ki je delala v skladu z Božjim načrtom, Božjo namero.“

Najbolje je, da od Boga ne zahtevamo ničesar

Mladi John F. Kennedy je imel vsako nedeljo možnost govoriti s svojim škofom. Njegova družina je bila tako bogata in vplivna, da je vabila gospoda škofa na kosilo. Kennedy ga je nekega dne vprašal, ali lahko zahteva kaj od Boga.

Škof mu je poskušal razložiti, da molimo zato, da bi se približali Bogu, da bi ga začutili v sebi in bi nas to okrepilo za nadaljnje življenje ter nam dalo mir in harmonijo. Ljudje običajno molijo šele potem, ko kaj želijo od Boga, ampak to ni pravilno. V večini primerov ne vedo, kaj prosijo.

Kennedy ga je vprašal, kaj meni s tem, da ne vedo. Odgovoril mu je, da si predstavljajo vse lepo, kar bi se zgodilo, če bi se njihova želja uresničila. Ne računajo s tistim, kar je nelepo.

Nato ga je škof vprašal, kaj bi si torej Kennedy želel. „Želel bi postati predsednik Združenih držav,“ je odgovoril.

In postal je predsednik.

Čez tri leta so ga ustrelili.

Ni vedel, kaj prosi.

* * *

Joseph Weed piše v svoji knjigi *The Wisdom of Mystic Masters* (Modrost mojstrov mistike) [41] o mladem delavcu, ki je začel zahajati k rozikrucijanom in je sprejel njihov nauk. Tam je slišal o moči molitve in moči dolgo ponavljajoče se prošnje. Zaradi svoje nespameti se je odločil uporabiti to zakonitost za pridobitev 5000 \$. Nekaj mesecev je izvajal vizualizacijo, torej predstavljal si je, da mu nekdo daje ta denar, si to ponavljal in predstavljal do vseh podrobnosti. V resnici tega denarja sploh ni nujno potreboval. Nekega dne je padel v stroj, ki mu je strl nogo. Na srečo je lahko hodil skoraj normalno s pomočjo specialne obutve, ko so ga odpustili iz bolnišnice, čeprav je prišel ob ves prednji del stopala. Družba, kjer je bil zaposlen, mu je plačala račun v bolnišnici in mu dala polno plačo za čas, ko je tam ležal. Glede na razmere v Ameriki so se torej vedli do njega več kot dostojno.

In ne samo to. Tistega dne, ko je spet nastopil službo, ga je poklical k sebi generalni direktor in mu ponudil ček za 5000 \$ pod pogojem, da podpiše izjavo, s katero se obvezuje, da od družbe ne bo zahteval več nobene druge odškodnine.

Delavec se je šele v tem trenutku zavedel, kakšno napako je naredil. Sam je odgovoren za to, kar se je zgodilo. O svojem dogodku je pripovedoval v rozikrucijanskem krožku, da bi tako opozoril druge. S ponavljanjem kakšne molitve ali želje se kopiči energija, česar bi se moral vsakdo zavedati, usmerjena je v določeno smer, in če je ne usmerimo pravilno, se lahko zgodi, da čez čas izbruhne na neželen način.

Bog bi mu gotovo izpolnil njegovo željo brez tragičnih posledic, če bi resnično potreboval denar,

če ga ne bi imel za prehrano ali za preživljanje svoje družine. Tu pa je izvirala njegova želja iz pohlepa oziroma iz dosti nizkih nagibov, izid je bil torej tak, kakršnega si je zaslužil.

Ko boste Boga za kaj prosili, se zavedajte, da Bog ni bedak.

* * *

V mestu Landsdale v državi Pensilvanija ima sedež organizacija Spindrift. Že omenjeni zdravnik dr. Larry Dossey obvešča v svoji študiji *The Science of Prayer* (Molitev kot znanost) [9] o laboratorijskih poskusih, ki so jih izvajali pri tej organizaciji deset let in ki naj bi dali dokaz glede vpliva molitev na rast plesni. In ne samo to. Z njimi naj bi ugotovili, kakšen način molitve ima najboljše učinke. Ugotovili so razliko med usmerjenimi in neusmerjenimi molitvami, kar je bil eden izmed njihovih največjih prispevkov. Tisti, ki uporabljajo usmerjeno molitev, imajo popolnoma določen cilj, predstavo ali izid, ki ga je treba doseči. Svoja prizadevanja usmerjajo, poskušajo jih voditi v določeni natančni smeri. Lahko molijo, da bi izginil rak določenega organa, da bi se popravilo stanje po srčnem infarktu, da bi izginila določena bolezen.

Temu nasproti je neusmerjena molitev, ko se približamo Bogu tako, da ne opredelimo njenega cilja; molivec tedaj nima v mislih nekega specifičnega učinka. Pri neusmerjeni molitvi vernik ne poskuša reči vesolju ali Bogu, kaj naj dela. Prepričan je, da bo storil to, kar je prav.

Spindrift je predlagala poskus, v katerem so preskušali usmerjene in neusmerjene molitve. Študija je spremljala rast plesni na površini riževega gojišča za bakterije, ki ga bakteriologi in mikologi normalno uporabljajo. Plesen so oslabili s splakovanjem v alkoholu, kar jo je poškodovalo in upočasnilo njeno rast, vendar je ni uničilo. Gojišče s plesnijo se je nahajalo v skledi, ki so jo z vrvico razdelili na dva dela. Ena stran sklede je bila kontrolna, na drugo so vplivali z molitvijo. Ko so uporabili usmerjeno molitev, da bi pospešili rast, se ni zgodilo nič. Rast je ostala statična. Ko pa so nadomestili usmerjeno molitev z neusmerjeno, pri kateri verniki niso imeli v mislih nekega konkretnega izida, je ustrezna stran sklede povečevala svojo rast in tvorila med rastjo nove koncentrične kroge.

Poskusi, ki so jih izvedli pri organizaciji Spindrift, so zelo pomembni za uporabo v takih primerih, ko ne vemo natančno, za kaj naj bi molili. Vzemimo na primer, da bi hoteli vplivati na življenjske procese v telesu na tak način, da bi spodbujali zdravilni proces v določenem organu. Bi morali moliti za povečanje ali zmanjšanje prekrvavitve tega področja? Bi morali moliti za znižanje ali zvišanje števila določene vrste krvnih celic? Za zvišanje ali znižanje koncentracije določene kemikalije v krvi? Ta vprašanja spravijo v zadrego specialista, kaj šele laika. Poskusi pri Spindriftu nam v tej smeri prinašajo uteho. Kažejo, da ni potrebno natančno vedeti, kaj bi moralo nastati v telesu, da bi prišlo do ozdravitve. Zadostuje, če bomo molili za to, kar je najboljše – torej v bibličnem smislu: „Zgodi se tvoja volja!“

Če imate kakšne izkušnje z molitvami, boste lahko razumeli, zakaj ima neusmerjena molitev večji učinek. Molitev nas približa k Bogu, vendar pa nam ne omogoča, da bi se zlili z Njim. Bog ali Sveti Duh ali nirvana ali Brahma ali kot bi temu rekli, se ne nahaja v območju razmišljanja, predstav. Nahaja se za tem, izven tega. V nekaterih cerkvah molijo med bogoslužjem, potem pa pride na vrsto molitev brez besed, ko je v kapeli popolna tišina. Molitev vernike približa k Bogu, toda največji občutek božje prisotnosti se pojavi v trenutku, ko nastane tišina. Zato mora imeti molitev večji učinek, ko ne razlagamo Bogu, kaj bi hoteli in kaj ne bi želeli, ampak se predamo v Njegove roke s stališčem: „Ne moja volja, ampak Tvoja naj se zgodi.“

Gospa Ljudmila J. iz našega unitarskega krožka je zelo natančno občutila, da jo molitev mnogo bolj približuje k Njemu, ko se samo izroča v roke Gospoda, kakor pa če bi za kaj prosjčila. V tišini je čutila Njegovo prisotnost, ki je osrečevala njeno telo in duha ter povzročala, da je bila vedno čila in zdrava, kakor je le mogoče. Izraz v njenih očeh in tudi njeno celotno izžarevanje je bilo prijetno.

Šla je še dlje. Zavedala se je, da za življenje potrebuje zelo malo, če ima Boga na svoji strani. Večino stvari, ki jih ima, pravzaprav ne potrebuje, lahko bi jih pogrešila in njeno življenje se zaradi tega ne bi spremenilo. Pri svojih sosedih je videla na podstrehi zaboj povsem zanimivih knjig, ki jih

že leta ne berejo. Hkrati pa v mestni knjižnici nimajo denarja za nakup knjig in mnogi bralci bi si jih radi hvaležno izposodili. Po omarah imajo povsem dobre stvari, ki jih že dolgo ne nosijo, obenem pa so pri nas in po svetu ljudje, ki nimajo ničesar dati nase. Z navdušenjem je brala o indijskih beraških menihih, ki smejo imeti v lasti le obredno oblačilo na sebi, vrv okrog pasu, iglo, britev in skledico za hrano.

Bogu je začela torej ponujati vse, kar ima. Med molitvijo je ponavljala, da „Mu *daje, daje, daje* vse“, da bi s tem ravnal kot želi, da polaga svoje življenje v Njegove roke in da Mu bo služila. Naj le namigne, kaj naj stori.

To je dodajalo njenim molitvam nenavadno moč. In ne samo to. Kadarkoli je pomislila, da bi kaj potrebovala za gospodinjstvo ali za obleči, se je kmalu pojavil kdo, ki ji je to dal, ali pa je to našla v second handu. Natančno to, kar si je želela. In to za smešno ceno. Potem je povedala, da se ji v življenju ni godilo nikoli tako dobro kot sedaj.

Tvoja vera te je pozdravila, tvoja nevera skoraj ubila

Imel sem približno trinajst let, ko sem bil vprašan pri uri zemljepisa. Profesor mi je dal enico, zato ker nisem nič znal. Bilo je na začetku šolskega leta in nisem pričakoval, da bo že spraševal.

Ta profesor je imel navado, da takega dijaka ni več mesecev spraševal. Šele pred polletnim spričevalom ga je izprašal iz snovi za pol leta. Šlo je za obliko kazni.

Vedel sem za to. Na vsak način sem hotel dobiti dobro oceno in sem se se učil in učil. Toda obvladati snov za tako dolgo obdobje, to ni bila enostavna zadeva. Snovi je bilo toliko, da se je morda ni dalo zadržati v spominu. Učil sem se na vso moč. To je imelo za posledico, da sem bil zaradi učenja izčrpan in z živci v slabem stanju, ko se je bližal izpit. Tako slabo je bilo, da če bi me vprašali, kdaj sem se rodil, se ne bi spomnil.

Skrbelo me je, da se bo izpit končal katastrofalno. Nekako mi je prišlo na misel, da bi odšel tik pred izpitom na zadnje šolsko stopnišče, kjer ni bilo nikogar, in tam sem glasno znova in znova ponavljal: „Obvladam vse povsem popolno. Naj me vpraša karkoli, bom odgovoril takoj in pravilno.“

Mislil, da takrat še nisem ničesar vedel o avtosugestiji in da je šlo za nekakšno intuicijo ali notranji glas, ki me je vodil k temu. Ponavljal in dopovedoval sem si to pet ali deset minut ter nato odšel v razred. Vprašan sem bil takoj na začetku ure. Ko sem prišel do katedra, je iz mene neposredno izžarevala gotovost, da obvladam snov. Profesor mi je postavil vprašanje, nato še eno, potem pa me je z dobro oceno poslal v klopi.

Tako sem ugotovil, da lahko z avtosugestijo vplivam na svojo psiho.

O tem sem pripovedoval prijatelju, ki smo mu pravili „bledi suhec“. Žolčnik mu ni deloval. Sicer ga je imel, vendar ni izločal žolča. Njegov prebavni trakt ni zmožal razgraditi maščob in jih prebaviti. Zato je imel sivo blato in se ni mogel zrediti, pa naj je še tako jedel.

Poslali so ga v bolnišnico. Tam so hoteli ugotoviti, ali bi žolčnik vendarle začel delovati, če bi ga spodbudili s kakšno snovjo. Veliko snovi je prihajalo v poštev in to je bilo potrebno preizkusiti. Kako so to preizkušali? Mladeniču so vpeljali v želodec cevko, nato so mu nekaj vbrizgnili vanj. Potem so ga postavili na glavo in preiskovali želodčno kislino, ki je iztekala iz cevke. Ali so ugotovili za kaj gre, do danes ne vem. Pač pa se je pri vsej proceduri pojavilo nekaj, kar je bilo zelo zanimivo.

Ko so mu v kopalnici vpeljevali cevko, so mu dali gumijast plašč. Tudi sestra je imela oblečen tak plašč, kajti brž ko se je cevka dotaknila požiralnika, je začel bruhati. To se je dogajalo vsem. Kljub temu bruhanju je bilo potrebno vpeljati cevko vse do želodca in nato umiriti pacienta. Prišlo mu je na misel, da bi si moral sugerirati nekaj, kar bi preprečilo bljuvanje. Sicer je bil to test za živce, zanj in za sestro, ki mu je to izvajala. Zato si je začel ponavljati zjutraj, ko se je zbudil, čez dan, ko se je spomnil, in zvečer pred spanjem: „Že dolgo nisem imel v ustih ničesar tako dobrega,

kot je ta cevka. Cevka je nedvomno prijetna in brž ko si jo dam v usta, jo pogoltnem kot malino, ne da bi trenil. Povsem dobro mi dene. Cevko imam potem hipoma v želodcu.“

Takole je ponavljal ves dan in tudi tedaj, ko je šel v bolnišnico in so mu v kopalnici oblekli gumijasti plašč. Ponavljal je, ko je prijemal cevko in si jo dajal v usta. Resnično je šla skozi požiralnik, ne da bi se kaj zgodilo, v rekordnem času jo je imel v želodcu in bil hkrati povsem miren.

Tisti hip je pomislil, da je pravzaprav zmagal in se mu ni treba več prizadevati, in tako je prenehal misliti na to. V tem trenutku je začel bruhati. Trajalo je precej časa, dokler ni začela avtosugestija spet delovati in dokler se ni spet umiril. Bilo je zanimivo, da je kljub bruhanju cevka ostala v želodcu in se sploh ni premaknila. Medicinska sestra je povedala, da še ni imela takega primera v svoji praksi, pa dela tu že lep čas.

* * *

Bilo je pred vojno na nekem velikem tovornem kolodvoru v Chicagu. Zjutraj so prišli v službo premikači, kretničarji in čistilci vagonov ter začeli opravljati svoje dolžnosti. Pri malici je eden izmed njih manjkal, vendar temu niso pripisovali posebnega pomena. Šele ob koncu izmene, ko se ta človek spet ni pojavil, se jim je to zdelo čudno, in so ga začeli iskati. Končno so ga odkrili v nekem vagonu – bil je mrtev. Šlo je za vagon hladilnik za prevoz mesa in rib. Delavec je bil zaprt vanj in je bil zmrznjen. Pri premikanju vagona so se vrata očitno zaloputnila, od znotraj se niso dala odpreti in moški je pač zmrznil. Zato so delavci poklicali zdravnika in policijo.

Zdravnik in policist sta prišla zelo hitro in začela raziskovati primer. Čez nekaj časa je zdravnik izjavil, da je delavec umrl zaradi zmrznjenja, ter da ni zasledil znakov nasilja. Policist pa je izjavil, da tako ni mogel umreti, zato ker je hladilna naprava vagona izklopljena. V vagonu je bilo sicer hladno, bistveno hladneje kot zunaj, toda ni zmrzovalo.

Zdravnik in policist sta se sporekla in odšla, vsak od njiju je poslal tja komisijo, ki je ponovno raziskala primer. Komisija je končno zavzela stališče, da je človek sicer zmrznil, toda nikakor ne zaradi mraza, ampak zaradi avtosugestije. Ko so se zaloputnila vrata, in ni mogel ven, niti ni nikogar priklical, se je tako bal, da bo zmrznil, da si je s tem sugeriral zmrznjenje in zaradi tega resnično zmrznil. Obstaja mnogo podobnih primerov, iz katerih izhajajo, da ima avtosugestija resnično takšno moč.

Kako najti izgubljeno stvar

Dr. Murphy navaja v svoji knjigi [21] pripetljaj, ki ga je doživel. Izgubil je zlat prstan, nakit iz družinske dediščine. Ne le da je imel veliko vrednost, pač pa bi mu družinski člani zamerili, da ni pazil nanj. Zato je v hiši vse pregledal, tudi na vrtu, toda vse zaman.

Potem se je odločil, da bo prosil za pomoč svojo podzavest. Nagovoril jo je tako, kakor bi nagovoril vsakogar: „Moja draga podzavest, ti obvladaš vse stvari. Ti veš, kje je ta prstan. Pokaži mi, kje ga bom našel.“ To si je večkrat ponavljal, ko je šel spat, in s temi besedami v mislih je zaspal.

Zjutraj se je nenadoma prebudil in v ušesih so mu še dozveneale besede, kakor bi ga kdo nagovoril: “Vprašaj Roberta.“ Robert je bil sosedov devetletni sin in ni mu bilo jasno, kaj bi lahko imel skupnega s prstanom. Izkazalo se je, da je Robert našel prstan na vrtu, ko se je igral s psi. Misлил je, da gre za ničvreden okrask in ga doma položil na mizo, ne da bi govoril o tem s starši.

Izkazalo se je, da je imela podzavest prav. Podzavest vam bo svetovala, če jo pred spanjem prosite in če ji zaupate, jo spoštujete. Nič ni bolj enostavnega od tega.

Kako z molitvijo do stanovanja

Dr. Murphy pripoveduje v knjigi *Infinite Power for Richer Living* (Neskončna moč za bogatejše življenje) [22] naslednjo zgodbo:

V mestu Beverly Hills je živela mlada poročena ženska, ki se je odločila kupiti družinsko hišo. Posrednica ji je dala nekaj naslovov, toda nobena ponujena hiša ji ni bila všeč. V tistem času je obiskovala predavanja o naši zavesti in podzavesti in o tem, kako lahko prosimo naše astralno telo ali našo podzavest, da bi nam svetovala. Vsak večer pred spanjem je začela moliti. V svoji molitvi je prosila svojo podzavest, da bi jo pripeljala do prostorne hiše z vrtom, ki bi se nahajala sredi mesta in bi bila lepa na pogled. Večkrat je poskušala zaspati s to molitvijo.

Rezultat tega so bile sanje, ki so se ji šestkrat ponovile. Sanjalo se ji je, da se sprehaja po hiši, ki jo je hotela kupiti. Seznanila se je z njenimi stanovalci, pobožala je njihovega psa, se po špansko pogovorila z njihovo služkinjo. Oglevala si je hišo od garaže do podstrešja. Všeč ji je bila. Ko se je zbudila, ni bila gotova, ali niso bile te sanje le nekakšna fantazija, ali pa ta hiša resnično obstaja. Predvsem pa ni vedela, kje se nahaja.

Naslednji teden je šla z možem v cerkev. Po končani maši sta se nekoliko vozila po okolici. Nenadoma je od daleč zagledala hišo, ki jo je poznala. Bila je hiša iz sanj. Ko sta se pripeljala k njej, je bila na vrtu tabla z napisom: Hiša naprodaj, na voljo za najem. Z možem sta vstopila in bila je presenečena, da je notranjost povsem ustrezala njenim sanjam. Tudi pes in španska služkinja sta bila tu. Problem je bil v tem, da so bili ljudje zaradi nje nekoliko osupli. Služkinja je pobegnila in pes je renčal nanjo. Lastnik hiše se je potem opravičil in pojasnjeval, da so nekajkrat zgodaj zjutraj, preden so vstali, slišali nekoga hoditi po hiši, in njihov pes je začel lajati. Hitro so vstali in zagledali neko njej zelo podobno žensko, kako si ogleduje hišo.

Mlada ženska jim je pojasnila, da je zaprosila svojo podzavest, da bi se razgledala po okolici za kakšno hišo in da se ji je to očitno posrečilo. Ponoči je vstala, zapustila svoje telo, ki je ostalo ležati v postelji, zmožna je bila priti skozi vrata na ulico. Tako je prišla k njim. Sama je bila presenečena, ko je ugotovila, da ta hiša resnično obstaja in da tako dobro pozna njeno notranjost.

Pri tem je bilo zanimivo to, da so jo prebivalci hiše videli kot prikazen, in ne le videli, ampak tudi slišali njene korake. Lastniki, njihova služkinja in pes. Ko so si tako izmenjavali svoje vtise, je med njimi zavladovalo harmonično vzdušje, ki je nazadnje pripeljala do tega, da sta zakonca kupila hišo.

Kako vas podzavest lahko obvaruje pred sleparskim poročnim mešetarjem

Mlada ženska je pripovedovala dr. Murphiju, da si je pred spanjem večkrat ponavljala vprašanje: „Neskončna modrost, ki bivaš v moji podzavesti, daj mi nasvet glede tega, ali naj vzamem gospoda X. Y. za moža.“

Nato je imela nenavadne sanje: Videla je svojega zaročenca v ječi in pred njegovo celico je stal oborožen policist. Nek moški glas jo je vprašal: „Poznaš tega moža?“

Tako se je prestrašila, da se je prebudila. Prepričana je bila, da je bil ta človek v zaporu njen zaročenec. Takoj zjutraj je telefonirala svojemu bratu, ki je bil zaposlen v kriminalističnem oddelku tega mesta. Prosila ga je, da zahteva informacije o njenem zaročencu. Čez nekaj dni se je izkazalo, da je njen zaročenec poročen, svojo ženo je pustil v New Yorku, in pet let je bil v zaporu. Z vsem tem se ji seveda ni pohvalil.

Razdrla je zaroko in bila hvaležna svoji podzavesti, da jo je obvarovala hudega.

* * *

Iz vseh teh primerov vidimo, da se lahko obrnemo na svojo podzavest ali na Boga, uporabimo

avtosugestijo ali pa molimo. Menim, da bodo imeli neverujoči večji uspeh, če se obrnejo na podzavest, zato ker smatrajo podzavest za nekaj, kar je del njih samih. Nanjo se bodo obračali s popolnim zaupanjem in vero, z globokim prepričanjem, da lahko dobijo pomoč. Spoštovali jo bodo, ko bodo videli, da resnično deluje, potem ko bodo prebrali primere. Če pa gre za vernike, ki si predstavljajo, da je Oče naš v nebesih, torej je oddaljen od njih, potem se bo nedvomno zgodilo, da bo ostal ta Bog oddaljen in prošnja, ki mu jo bodo poslali, ne bo imela velikega učinka, zato ker zaupanje in vera Vanj ne bosta dovolj močni. Le tedaj bi imeli uspeh, če bi imeli z Bogom dolgoletne izkušnje, če bi dojemali Boga kot del samega sebe ali kot bitje, ki je takoj na dosegu roke, brž ko se obrnejo nanj.

Nazadnje bi rad opozoril, da tudi misel, ki si jo pogosto ponavljamo, ne da bi jo želeli imeti kot avtosugestijo ali molitev, lahko deluje tako kot ti dve. V že omenjeni knjigi *Moč vaše podzavesti* [21] je naveden naslednji primer:

Neko dekle je imelo artrozo, ki jo je povsem pohabila. Poleg tega je imelo neozdravljivo kožno bolezen. Dolgotrajno prizadevanje raznih strokovnjakov in specialistov ni prineslo niti rahlega izboljšanja. Njen oče si je stalno močno želel, da bi pomagal svoji hčeri. Vendar nikjer ni bilo niti najmanjših izgledov za to. Nekoč je dejal: „Svojo desno roko bi dal za to, da bi se moja hči pozdravila.“ To poved si je pogosto ponavljal, ko je pripovedoval znancem o tem. Ponavljal si jo je dve leti.

Potem se je zgodilo nekaj nenavadnega. Nekoč je odšla vsa njihova družina na izlet in imeli so hudo nesrečo. Trčili so v drug avto. Oče je bil hudo ranjen in je pri tem prišel ob vso desno roko do ramena. Njegova hči se je potem v nekaj dneh kakor po čudežu pozdravila. Izginil je tako artritis kot tudi kožna bolezen.

Čeprav se ta primer ni najbolje iztekkel, bi bilo lahko še mnogo huje. Predstavljajte si, da bi si oče dve leti ponavljal približno take besede:

„Ubogi otrok, kako trpi. Bojim se, da se tega ne bo nikoli rešil. Ko jo tako opazujem, ji je iz dneva v dan huje. Potre me, ko jo vidim, kako trpi. Kakšna nesreča nas je zadela. Prevzame me tesnoba, ko gremo k zdravniku, kaj nam bo spet rekel. Moja žena je zaradi tega vsa izmučena in zamorjena.“

V takih okoliščinah bi verjetno ne bil ob roko, vendar bi poslabšal hčerino stanje, pravzaprav bi jo počasi ubijal. Najhuje je to, da večina ljudi počne prav to. Stalno vidijo samo slabo. Venomer se pritožujejo nad razmerami: nad državo, da gre za brezizhoden položaj in da ne bo nikdar bolje. Potem se čudijo, da zares ni bolje. Gre za tipičen odnos nergačev, črnogledov, pesimistov. Ti se potem pritožujejo, da nimajo prijateljev, da nimajo s kom spregovoriti. Nič čudnega ni, da vsakdo beži od njih, zato ker jih deprimira stik z njimi.

* * *

Če bi vam morda prišlo na misel, da si izmislite avtosugestijo, s katero bi nekomu škodovali, opustite to idejo. Zloba, maščevalnost, jeza in podobna čustva zanihajo korensko čakro in na njene vibracije podzavest sploh ne reagira. Destruktivna energija, ki bi jo tako ustvarili, vas bo kasneje napadla po zakonu karme.

DUHOVNO DOŽIVETJE, KI GA POVZROČI MOLITEV

V svojem življenju sem obiskal številne cerkve in molilnice najrazličnejših cerkva, toda nikoli nisem izvedel, kaj je treba doseči z molitvijo, in kako moliti, da bi to dosegli.

Razumem, da je težko opisati, kaj naj bi dosegli. V prejšnjih poglavjih sem to večkrat poskusil, vendar je mogoče, da pri kom ne bo odziva. Noben opis ne more dobro izraziti resničnega stanja, ki bi odgovarjalo temu, kar si človek predstavlja.

Toda kako je to mogoče doseči? Po kakšnih načelih se moramo ravnati, sem izvedel šele kot upokojenec leta 1984 v mistični šoli Summit University v Kaliforniji. Če ste brali to knjigo od začetka in ne od konca, potem že veste, za kakšna načela gre.

Najtežavnejši je pojem samega Boga, našega Očeta, Vsemogočnega, Stvarnika, Kristusa, Odrešenika, Gospoda našega, če bi ostali pri krščanstvu. Ali, če hočete, Duše veselja, Kozmične Inteligence, Vesoljne Ljubezni, Vsemogočne sile. Uporabite katerikoli naziv, ki vam odgovarja. Kar se tiče tega, kakšen je Bog, je morda dovolj jasno razvidno iz prejšnjih poglavij - Bog je Ljubezen, ki ne zahteva ničesar; je ljubezen, ki se le daje.

Brž ko ste sprejeli Njegov obstoj, se pojavi vprašanje: kakšen je vendar naš svet? Kako lahko Bog dopušča kaj takega? Saj je vse huje in huje.

Ni huje. Stara generacija bo vedno govorila, da je huje. Venomer je enako, samo oblike se nekoliko spreminjajo. Recimo, šli boste pogledat v prvi razred osnovne šole, kako se otroci učijo črke. Šli boste tja znova čez leto dni, čez deset let, čez petdeset let. Otroci se bodo venomer učili črke. Ne recite, da je huje. Jasno vam bo, da gredo otroci skozi izobraževalni program, da napredujejo iz svojega razreda v višji razred.

Naš planet je šola, ki ima več sto razredov. Na prvi pogled ni očitno, da ljudje napredujejo. Nauk o reinkarnaciji in karmi to pojasnjuje do podrobnosti. Nekaj o tem boste našli v seznamu literature. Ko boste enkrat doživeli Boga, boste občutili, da to, kar se dogaja na svetu, ni slučajno, ni nesmiselno. Vse ima svoje vzroke in posledice, za vsem je zakonitost. Če gre za zakonitost, ne more biti nepravilnosti. Te zakone je aktivirala nekakšna Kozmična Inteligenca, tako da Bogu ni treba napraviti črtice za vsak vaš „greh“ in si izmišljati nagrade za vsako dobro dejanje. Mi sami sprožimo energije, ki nas prizadenejo ali nagradijo. Brž ko boste to ugotovili, boste zelo presenečeni nad tem, da je svet pravšen tak, kakršen je. Smisel našega življenja ni nekaj doseči v naši okolici, ampak da bi dosegli nekaj v sebi. Zunanji svet je nekaj takega kot objekt za usposabljanje ali vadbeni center. V načrt usposabljanja spada najslabše in najboljše, česar je zmožen človek. To povzroči, da se začnete bolje obnašati do svoje okolice; prijaznejši boste, izogibali se boste temu, da bi komur koli škodili tako, kakor se izogibamo telesnim poškodbam. Rezultat takega odnosa se pojavi hitro – v vaše dobro. Odkrili boste modrost v vsem, kar obstaja, začeli boste popolnoma zaupati Bogu in ga povsem spoštovati.

Če torej pridobimo tak odnos do Boga, potem vsaka misel Nanj pomeni molitev. Tudi ta, ko od Njega nekaj hočemo. Obstajajo seveda manj učinkovite in zelo učinkovite molitve. Obstaja sedem načel.

1. K molitvi pristopite samo tedaj, če imate duhovne potrebe. Če molite doma, bi morali imeti prostor, kjer vas ne bo nihče zmotil. Prezračeno, pospravljeno, čisto sobo. Bog ne hodi v nered. Morali bi biti spočiti. Učinkovita molitev zahteva dobro zbranost, globoko senzibilnost. Kajenje in alkohol otopi človeka, odvzame senzibilnost. Molite stalno na istem mestu. Stene in stvari, ki vas obdajajo, čez čas prestrežejo vibracije vaše molitve in ustvarijo vzdušje, ki vam olajša molitev.
2. Molitev mora priti iz globine srca. Kaj menimo s tem? Če boste le mehanično ponavljali kakršno koli molitev in pri tem mislili na kaj drugega, bo ta povsem brez učinka. Predstavljajte si, da ste doživeli brodolom na morju in ste na splavu. Daleč na okrog ni videti ničesar, razen nekaj ladijskih razbitin. Nahajate se izven običajnih ladijskih poti. Imate

na razpolago veliko časa za premišljevanje o tem, kaj ukreniti. Časa je toliko, kolikor vas deli od smrti zaradi žeje, lakote, sončne pripeke. Vendar pravzaprav nimate kaj za ukreniti. Obide vas misel, kaj če ta Bog vendarle obstaja? Pripravljeni ste poskusiti vse. Začeli Ga boste klicati. Klicali ga boste s kakršnimi koli besedami. Klicali boste, kakor da vam gre za življenje. To je: iz globine srca. Tako klicanje zaniha srčno čakro.

3. Klicali boste na glas, če potrebujete pomoč od zunaj. Lahko v mislih, če bo šlo za nekaj, kar je v vas. To zaniha grleno čakro.
4. Predstavljali si boste, da vam Bog pošilja rešitev. Predstavljanje oziroma vizualizacija zaniha čakro „tretjega očesa“.
5. Vaš glas bi moral biti napolnjen s popolnim zaupanjem Vanj.
6. Vaš glas bi moral biti napolnjen z vsem spoštovanjem do Njega.
7. Vaš glas bi moral vsebovati vsaj šibek žarek ljubezni do Njega. Če to poskušate prvič, si lahko mislite: Zakaj bi Ga ljubil, ko Ga sploh ne poznam? Poskusite s šibkim žarkom. Če se tega lotite dobrosrčno in s čistim namenom, se bo zgodilo nekaj takega, da se o tem ne boste nikdar več spraševali.

* * *

Najobičajnejša krščanska molitev je Očenaš. Posvetimo se mu zdaj. Začenja se takole: Oče naš, ki si v nebesih. To bi morali moliti iz globine srca. Pri tem se predpostavlja, da razumemo, kar govorimo. Nima smisla govoriti nekaj, česar ne razumemo ali celo nekaj, s čimer se ne strinjamo. Kaj takega nikdar ne more prihajati „iz globine srca“. Je Bog res v nebesih? Da, je. Toda ne le tam. Če si predstavljamo, da je v nebesih, torej oddaljen od nas, bo ostal oddaljen. Ampak to ne drži. Bog je vseprisoten. Prežema celotno vesolje, torej tudi naš planet, torej vse, kar je na njem. Prežema tudi vsakega izmed nas. Sposobni smo Ga občutiti, doživeti. Pravilno bi se torej glasilo:

OČE NAŠ, KI SI VSEPRISOTEN.

Potem se nadaljuje: Posvečeno bodi Tvoje ime, pridi k nam Tvoje kraljestvo.

Ste razumeli? Naj odstranimo parlament, senat, predsednika itd.? Četudi bi Bog prevzel funkcijo predsednika, se ljudje zaradi tega ne bi spremenili, svet se zaradi tega ne bi spremenil. Toda spremenil bi se, če bi Božje kraljestvo zavládalo v nas samih, kajneda. Torej:

POSVEČENO BODI TVOJE IME, PRIDI V NAS TVOJE KRALJESTVO!

ZGODI SE TVOJA VOLJA KAKOR V NEBESIH TAKO NA ZEMLJI.

DAJ NAM DANES NAŠ VSAKDANJI KRUH

in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo...?

Mi odpuščamo svojim dolžnikom? Včasih da, včasih ne. Prej ne. Glasiti bi se moralo:

IN ODPUSTI NAM NAŠE DOLGE, ČE TUDI MI ODPUŠČAMO NAŠIM DOLŽNIKOM.

In ne vpelji nas v skušnjava...?

Je Bog tu zato, da ne bi bili izpostavljeni skušnjavi? Če bi to držalo, se ne bi nikoli naučili, kaj je skušnjava, kako se ji postaviti po robu, in kako doseči, da bi za nas prenehala obstajati ter da ne bi nanjo reagirali. Glasiti bi se moralo tako:

IN NE ZAPUSTI NAS V ŠKUŠNJAVI ali

IN NE POGUBI NAS V ŠKUŠNJAVI...

Temveč reši nas vsega hudega...?

Predstavljate si, da si postrežete svinjino z narezanimi kruhovimi cmoki in zeljem (češka narodna jed – op. prev.), vklopite televizor, in Bog se bo smukal okrog vas, da vas ne bi nikoli doletelo nič hudega? Če nas doleti kaj hudega, smo si to nedvomno ustvarili sami in nas prizadene samo po zakonu vzroka in posledice. Zato bi se moralo glasiti:

REŠI NAS VSEGA HUDEGA V NAS... Itd.

* * *

To je moj privatni Očenaš. To še ne pomeni, da vam ga priporočam. Molitev spada med zelo zasebne zadeve in je le od vas odvisno, če molite in na kakšen način. Besede v molitvi so sicer pomembne, toda prav tako je važno, koliko zaupanja, spoštovanja in ljubezni vložimo v svoj glas, kajti s to ljubeznijo ustvarjamo vibracijo, ki se približuje Vesoljni Ljubezni. Ustvarjate polje sil, ki vas spaja z Vesoljno Ljubeznijo in po tej vibraciji k vam struja sij, o katerem smo govorili. Čim več ljubezni vložite v molitev, tem močnejše polje ustvarite in tem več Vesoljne Ljubezni ste deležni.

Četudi se boste zelo potrudili, ni nujno, da se vam bo posrečilo. Ne bo se posrečilo zlasti tedaj, če ste človek, ki živi pretežno v grobih vibracijah. Na primer, če ste togotnež, pohlepnež ali lakomnež, nergač. Prej se bo posrečilo tistim, ki so potrpežljivi, vljudni, prijazni. Če imate odnos z Bogom, bo prej prišla svetloba, ko se boste spomnili nanj, četudi nič nočete od njega. Če ste hvaležni usodi za to, kar imate. Če se dnevno zahvaljujete Bogu.

Pomembno je tudi, kaj jeste. Rdeče meso, tj. goveje, svinjsko, ustvarja grobe vibracije. Belo meso, tj. perutnina, kunci, ribe, ustvarjajo nežnejše vibracije. Še nežnejše ustvarja vegetarijanska hrana. Ko sva z ženo leta 1975 obiskala dr. Paula Bruntona v Švici, sva ugotovila, da ni jedel le mesa, ampak tudi prav ničesar, kar je živalskega izvora, tj. masla, jajc, skute, sirov itd. Celo za oblačenje ni uporabljal ničesar, kar bi bilo izdelano iz živalskih vlaken, ampak le iz vlaken rastlinskega in umetnega izvora. Dejal je, da iz blaga zaznava vibracije in da ga motijo živalske vibracije.

Glede na kratkotrajna duhovna doživetja, ki so kot preblisk, povzroči primerna dolgotrajna molitev tihi občutek prisotnosti nečesa svetega, kadarkoli usmerimo svojo pozornost navznoter. Ko se poglobi ta občutek, ga lahko dosežemo tudi sredi dela in hrupa. Pri tem nam lahko pomagajo kratke molitve ali mantre. Frančišek Asiški je na primer molil takole: „Moj Bog in moje vse.“ Ali pa v težavah: „Bog, usmili se nas.“ Nekomu zadostuje, da si tiho zapoje „Om“, ali pa verz iz sodobnih ritmičnih manier:

„Luč sem, o Kristus, gospod moje duše,
le svobodnost za vedno skozi mojo dušo veje.“

Sami morate preskusiti, kaj deluje na vas.

Ko ste prišli v ta stadij, ste končali fazo iskanja, ki je trajala nekaj deset življenj. Na koncu tega iskanja ste odkrili sami sebe. Sedaj preostaja le to, da se naučite, kako se kar največ odpreti Vesoljni Ljubezni in kako jo obdržati v sebi. Samo od vas je odvisno, koliko jo boste uspeli sprejeti vase. Tako kot je napisano v Razodetju 22.17: „Pridite in zajemite žive vode zastoj.“

DUHOVNO DOŽIVETJE, KI GA POVZROČIJO ZUNANJI VPLIVI

Duhovna žarišča na Zemlji

Iz prejšnjih poglavij izhaja, da lahko pride do duhovnega doživetja, ko se umirimo. Rešilni žarek se pojavi iz naše notranjosti ali obratno od zunaj.

To lučko svetosti ima vsakdo v sebi, toda le nekateri so jo kdaj občutili. Ko se značaj prečisti do te mere, da bi lahko nežna vibracija tega sija vstopila v zavest, se zgodi nekaj, kar pripelje do prvega duhovnega doživetja.

Obstajajo pa tudi zunanji vplivi, ki pripomorejo k takemu dogodku. V mistični šoli, kjer sem se več mesecev učil mantra joga, so trdili, da nima samo človeško telo veliko akupunkturnih točk, ampak da jih ima tudi naš planet. Te točke so na človeškem telesu kot mali plamenčki na Kirlianovi fotografiji. Za te kraje na zemeljski obli je značilno močno duhovno izžarevanje. V knjigi manter te šole [45] so navedli dvaindvajset glavnih duhovnih žarišč na zemlji, od katerih nekatera očitno poznate, če berete duhovno literaturo. Na primer Darjeeling v severni Indiji ali gora Mount Kailas v Himalaji. O tem lepo piše Dr. Brunton v svoji knjigi *Poustevník v Himalájích (Puščavnik v Himalaji)* [44].

Sam sem imel možnost obiskati le dve taki žarišči. Leta 1984 sem živel mesec dni na severnem obrobju Yellowstonskega narodnega parka na višini 1650 metrov nad morjem. Žarišče leži nekoliko južneje v državi Wyoming. Ko sem zjutraj zapustil stanovanjsko prikolico in se razgledal po neskončni dolini reke Yellowstone, obkroženi z več kot 3000 metrov visokimi vrhovi, sem občutil tako intenzivno svetost, da bi se morda dala rezati.

To ni bilo povezano z lepoto pokrajine. Dolina je pusta, tako rekoč nenaseljena, brez ptic, s snegom na gorskih vrhovih. Šlo je za nekaj, kar je bilo v zraku. Zadostovalo je, da se umirite, in preplavilo vas je tako, da ste bili povsem notranje izpolnjeni, brez želja, ne da bi si karkoli prizadevali. Vtis, ki ga v ljudeh poskuša izzvati arhitektura cerkva, svetišč in katedral, se vam zdi potem kakor čisti ponaredek. Toda doli v mestih, prenapolnjenih z ljudmi, ima cerkev zagotovo svoj pomen.

Drug tak kraj z žariščem je mesto Oldenburg na Spodnjem Saškem. Tam sem lahko bival le nekaj ur. Obiskali smo restavracijo, lekarno in cerkev. Občudoval sem ljudi, kako so bili prijazni do nas in med seboj. Vse je prevevalo prijazno vzdušje, dobra volja in ustrežljivost. Še danes se tega spominjam.

Nekateri moji znanci so nekaj časa živeli v Parizu in so mi pripovedovali o vtisih, ki so jih dobili o tem mestu. Tam so občutili notranje zadovoljstvo in srečo, kar se je včasih razvilo v neznansko veselje. Za to navidez ni bilo vzroka. Toda tega ne boste ugotovili, če boste tam kot turist dva ali tri dni in predirjali galerije slik in kraje z znamenitostmi. Pogoj za to je, da se najprej dobro naspite, da boste sveži in šli nato na primer v park, kamor ne zaide noga turista, kjer je mir. Sedli boste na klopcu, se fizično in psihično sprostiti ter poskusili zaznavati dušo tega mesta.

Prav tako sem slišal pripovedovati o vzdušju na drugem žarišču, ki se nahaja na severnem robu otoka Kreta. Najbližje naši deželi (Češki – op. prev.) je žarišče južno od Krakova v poljskih Tatrah. To je „morsko oko“ v dolini Ribjega potoka pod Mięguszowieckimi vrhovi.

Udeležba na duhovnih shodih

Tako doživetje lahko v vas izzovejo tudi shodi ljudi, ki si prizadevajo za duhovni napredek, ali pa

cerkve ali molilnice; še posebej take, kjer je nekaj generacij verujočih pustilo vibracije svojih molitev. Toda ni jih lahko odkriti. Ne morete se ravnati po tem, kateri cerkvi pripada stavba, ali kateri usmeritvi ali veri. Vse je odvisno od ljudi, ki so se tam shajali. Po vojni sem doživel take vibracije v kletnem prostoru, ki je bil provizorično urejen v molilnico. Tudi od tega ni odvisno, če so zbrani na shodu prepričani, da je bil Jezus Bog, ki se je rodil v človeškem telesu, ali pa je bil Jezus človek na visokem duhovnem nivoju. Ni odvisno od tega, če je bila njegova mati Marija bitje, vredno čaščenja, kot to vidimo pri katoliškem kultu Marije, ali če je bila navadna ženska, kot so prepričani evangeličani. Če obstaja Sveta trojica ali ne obstaja. Če boste tam doživeli Boga ali ne, ni odvisno od tega, kakšen verski nauk boste sprejeli. Zagotovo boste sprejeli takšen nauk, ki ustreza vašemu razumevanju. Način vašega razumevanja za samo doživetje ni odločilen.

Po vojni sem nekaj časa prihajal v adventistično molilnico v Libercu. V tem času sem bil pogosto deprimiran. Dve uri bivanja v tem okolju me je vedno postavilo na noge za ves teden. Bili so izredno dober kolektiv, z globoko vero. Ponavljal se bom, če bom rekel, da se je dal tam občutek svetosti tako rekoč rezati.

Začel sem se pogovarjati z neko žensko. Pripovedovala je, da nikdar ni imela odnosa do vere, toda njen mož jo je prepričal, da pride vsaj za dve uri. Torej je prišla. To okolje je nanjo vplivalo tako močno, da je postala navdušena adventistka. Pripovedovala je, kako je pri svojem prvem obisku nenadoma čutila, da veruje. Rekla je: „Nenadoma sem čutila, da verjamem. Toda nisem vedela v kaj.“ S tem je hotela reči, da je imela duhovno spoznanje, da je v sebi občutila to, kar imenujejo kristjani žarek Svetega Duha. Zmotno je domnevala, da je to spoznanje povezano z nekim določenim verskim naukom in da drugi ljudje z drugačnim duhovnim naukom ne bi mogli narediti enake duhovne izkušnje. Šele potem se je začela seznanjati s tem, kar oznanjujejo adventisti za razliko od na primer katolikov ali evangeličanov. Morda je celo stopila v katoliško in evangeličansko cerkev in ni naletela na enako vzdušje, kar jo je prepričalo, da imajo edino adventisti prav. To je način, kako ljudje postanejo fanatiki.

Prav bi bilo reči na tem mestu, da duhovnega doživetja ne povzroči ena sama vibracija. Ravno tako kot zvok, ki ga prestrezamo s sluhom, nima samo ene vibracije. Svetloba, ki jo prestrezamo z vidom, nima samo ene same frekvence. Najnižji slišni zvok je najgloblji ton orgel, ki ga razvije največja piščal. Tako globok je, da ga le delno slišimo, prej ga zaznavamo z vibriranjem cerkvene klopi. Najvišji slišni zvok oddajajo ključi. Najgloblji zvok ima šest nihajev na sekundo, najvišji dvajset tisoč. Lestvica vibracij, ki v ljudeh razvijejo duhovno doživetje je mnogo razsežnejša. V življenju sem srečal več skupin ljudi na višji ravni duhovnega razvoja, ki so s svojo pobožnostjo, molitvami ali meditacijo ustvarjali vzdušje svetosti. Vendar pa je bilo to vzdušje povsod nekoliko drugačno, prav tako, kakor če v neki hiši obiščete nekaj sob, enako velikih in podobno opremljenih, toda drugače poslikanih. Vsakemu človeku ustreza drugačna vibracija, ki se spreminja skozi vse življenje.

Prva doživetja sem imel pri približno sedmih letih. Nastala so ob spontani meditaciji. Štirideset let kasneje sem našel opis take meditacije v knjigi dr. Paula Bruntona *The Quest of the Overself (Iskanje Nadjaza)* [2]. To ni bilo povezano z nobeno religijo ali s Kristusom, kašnim svetnikom, avatarjem ali mojstrom na višavah. Šele v pokoju, ko sem se lahko bolj posvetil tem vprašanjem, sem imel podobno doživetje z Jezusom, Marijo, arangelom Mihaelom, potem pa z vnebovzetimi mojstri, katere najbrž ne poznate, kot so sveti German (francosko Saint Germain – op. prev.), Serapis Bey, Hilarion, El Morya, Buda (Buddha), Nada, Lanto. Če je imel kdo doživetje samo z enim takim bitjem, se prav lahko zgodi, da bo verjel, da ga le to bitje lahko pripelje k Bogu, in postal bo fanatik.

Devetindevetdeset celih, devet odstotka ljudi razume pod besedo „vera“ verjeti v nekaj, za kar ne obstajajo dokazi. To v njih povzroča nezaupanje. Le eden izmed tisoč ljudi želi s tem izraziti, da je kdaj v sebi občutil Božjo prisotnost. Zaradi tega prihaja do nerazumevanja med verujočimi in neverujočimi in je beseda „vera“ zavajajoča. Jaz se z verovanjem ne ukvarjam. Duhovno doživetje je nekaj konkretnega, kar lahko opišemo, kar lahko večkrat doživimo. Tako konkretno je, kakor

občutek lakote ali sitosti ali pa občutek sreče ali nesreče. Edina razlika je v tem, da vas hrana za nekaj ur nasiti, eno samo duhovno doživetje v življenju vam lahko dá gotovost, da ima življenje smisel, dober smisel, in da to, čemur pravijo ljudje Bog, obstaja, ter da če boste sledili duhovni poti, vas to pripelje do tega, da boste živeli v miru in harmoniji s samim seboj ter s svetom z občutkom popolne izpolnitve.

Bivanje v samostanu

Obstaja še drug način za močan duhovni vpliv, mnogo učinkovitejši kot dve uri bivanja v kakšni molilnici ali na duhovnem shodu. Gre za bivanje v ustreznem samostanu, ašramu ali podobni skupnosti; za kraj, kjer lahko živimo med ljudmi z enakim zanimanjem tedne in mesece, mogoče tudi leta. Toda težko bi iskali tako skupnost v naši republiki (v Češki republiki – op. prev.), če gledate na stvari kot jaz. Posebno za časa starega režima pri nas ni obstajalo nič takega. Hkrati sem si od otroštva želel živeti vsaj nekaj časa v samostanu. Namera, da bi našli tak kraj izven naše države, se vam bo zdela neizvedljiva, toda vseeno vam moram reči, da ni nič bolj enostavnega.

Če boste želeli dalj časa živeti med duhovno naprednimi ljudmi, ki so tolerantni in ne mislijo, da je Bog ustvaril ta planet le za kristjane, potem boste s to željo samodejno gotovo mnogokrat zaspali, ne da bi se namerno obračali k Bogu ali na svojo podzavest. Taka duhovna želja ima vibracijo alfa, morda še nižjo. Zato se bo vaša duša ali vaše astralno telo podalo iskat tak kraj, ko boste zaspali. Zanj to ne predstavlja problema, zato ker je menda sposobno obleteti naš planet v dveh minutah in pol. V mojem primeru je našlo mistično šolo v Kaliforniji in čez čas tudi rešilo vprašanje, kako naj pridem tja in kako rešiti finančni problem. Pri tem mi ni bilo treba tako rekoč niti migniti s prstom.

Tam smo se učili sodobne dinamične mantre, ki so tako učinkovite, da se je energijsko polje študentov zelo ojačalo in njihova avra se je tako razsvetlila, da ni bila razsvetljena le cerkev, ampak tudi dvorana, jedilnica pod palmami, grede z vrtnicami v samostanskem vrtu, mali ribnik z labodi in kip Jezusa sredi vsega tega. Pri treh ljudeh sem videl nad glavo majhne žareče točke, tako da sem prišel do zaključka, da to, čemur pravijo katoliki svetniški sij, resnično obstaja.

Moja prva duhovna doživetja niso bila povezana z vero, zato dolgo nisem bil tesneje povezan s krščanstvom. Toda vedno sem bil prepričan, da je moral Jezus zelo izžarevati (njegova avra – op. prev.), kar je vplivalo na mnogo ljudi okrog njega, tako da so mu sledili in sprejemali njegov nauk. Njegovo veliko izžarevanje potrjujejo njegove besede, navedene nekje v bibliji, da „...se je nekdo dotaknil roba mojega oblačila in moč je šla iz mene.“ S to močjo je zdravil in delal „čudeže“. Duhovna energija, ki jo vsebuje avra, se resnično sprošča, če se koga dotaknemo, ali pa če se dotaknemo živali ali nečesa, kar je zelo prevodno, npr. železo. Zato se v tem samostanu ni bilo dovoljeno med seboj dotikati, da bi ta energija ostala ohranjena v našem energijskem polju in bi jo lahko uporabili za duhovni napredek človeštva, za pomiritev bojujočih se strani, za zaščito, za zdravljenje idr.

Zlahka boste razumeli, da je bilo trimesečno življenje v takem okolju, kolikor je trajala prva stopnja mantra joge, spodbudno samo po sebi. Človeka je notranje preoblikovalo. Avtomatično ste postali mirni, uravnovešeni, harmonični. Tam niste naleteli na človeka, ki bi bil čemerren ali bi se celo jezil. Če bi imeli kakršenkoli problem ali bi vas kaj mučilo, ste se lahko obrnili na kogarkoli, četudi ga niste poznali, ta pa je naredil največ, kar se da, da bi vam pomagal z nasvetom ali uslugo. Nikoli vas ni zavrnil. Med prebivalci samostana je vladalo popolno zaupanje, ni bilo kraj. Nikoli v življenju nisem bil v takem kolektivu. Starost študentov je bila od sedemnajst do sedemdeset let. Ob prihodu so vsakega fotografirali, prav tako ob odhodu. Obe fotografiji smo dobili kasneje nalepljeni drugo ob drugi. Včasih ste imeli pomisleke, če gre za istega človeka.

Doma sem potem mantral vsak dan. Ko sem se tja vrnil po dveh letih na tečaj druge stopnje, sem stal že prvi dan v jedilnici pri švedski mizi (samopostrežni – op. prev.) in rekel Avstralki, ki je stala zraven mene ter je bila tam prav tako z menoj pred dvema leti: „Ste videli Irko, ki je bila tu zadnjič z

dvema otrokoma? Malo prej sem jo videl. Je popolnoma drugačna.“ Avstralka se je obrnila k meni in rekla: „Tudi vi ste povsem drug človek.“

Srečanje z duhovnim učiteljem

Poslednji vir mogočnega duhovnega vpliva, ki sem ga doživel, je bilo srečanje z velikim duhovnim učiteljem. Že prej sem navedel, da je dr. Paul Brunton obiskal našo deželo leta 1937 in 1948. Takrat sem še hodil v šolo. Kasneje sem se srečal z veliko ljudmi, ki so takrat obiskali dr. Bruntona, ti so mi pripovedovali o tem, o čemer do zdaj še nisem slišal. O njegovem izžarevanju. Kako je to delovalo na tiste, ki so lahko sedeli v dosegu njegove avre. Posameznike je sprejemal na četrte ure. Toda izžarevanje je bilo opazno tudi na hodniku, kjer so čakali ljudje. Mnogi med njimi so čutili, da to kar so vse življenje navidezno iskali zaman, izžareva iz tega človeka, in so jokali.

Naslednja priložnost za obisk pri dr. Bruntonu se nam je ponudila šele leta 1975. Takrat je živel v mestecu Montreux pri Ženevskem jezeru in sprejel naju je z ženo nekajkrat vedno za približno štiri ure. Tak učitelj v visoki starosti izžareva vse šibkejše in nežnejše, tako da nisem zaznal njegovega vpliva. Opredelil bi ga lahko kot občutek, da sem se močno potegnil vase. Čeprav je Montreux slikovit kraj z veliko cvetja, labodi na jezeru in Savojskimi Alpami na nasprotnem bregu, mi od tega ni ostalo v spominu skoraj ničesar. Bil sem kakor v sanjah. Odvrnitev pozornosti od zunanjega sveta in usmeritev navznoter pa je bila tako močna, da sem še po nekaj mesecih, ko sem šel enkrat nakupovat – živimo v samoti in del poti grem med travniki in njivami – imel občutek, da če bi me kdo napadel in udaril, se zaradi tega ne bi niti vznemirjal. Moje telo je bilo nekaj, kar sem pravzaprav ne bil jaz. Napadalcu bi morda tudi „nastavil drugo lice“. Istočasno sem opazil, da mi je ugasnilo spolno poželenje v kakršni koli obliki. Šele čez pol leta sta se moja duša in telo začela vračati v prvotno stanje. Tako je bil vpliv tega učitelja, čeprav v njegovi prisotnosti navidezno brez učinka, v resnici globok in dolgotrajen.

Drugo pomembno srečanje je bilo leta 1986 s predstojnico samostana, našo Guru-Ma, gospo Elizabeth Clare Prophet. Nekaj mesecev sem jo videl vsak dan pri oltarju, toda bilo je precej daleč. Vprašal sem se: „Kakšen človek je pravzaprav?“ Pred zaključkom tečaja mi je omogočila kratko osebno srečanje. Približno četrte ure sem sedel od nje oddaljen meter in pol, v njeni avri, govorila sva o duhovnih vprašanjih, o razmerah v naši državi (tedaj je bil na Čehoslovaškem totalitaren komunističen režim – op. prev.). Ti kratki trenutki so vplivali name najbrž z enako močjo, kakor šest mesecev bivanja v samostanu. Poskusil bom opisati njen vpliv, čeprav je to težko vsaj približno ustrezno izraziti.

Predstavlajte si, da bi nekdo v vaši bližini namestil protiletalski žaromet in ga usmeril v vas. Toda ta svetloba ne bi osvetljevala vaše postave, ampak bi bila nevidna in bi vas osvetljevala od znotraj. In ne bi šlo le za sij. Bila bi mogočen tok ljubezni, vendar drugačne ljubezni, kot jo poznamo. Gre za ljubezen, ki žari na vse strani, in ki ne zahteva ničesar. Za ljubezen, ki se jo le daje. Sprejmi je toliko, kolikor si je zmožen sprejeti. Kakor pravi v bibliji knjiga Razodetje 22,17: Pridite in zajemite žive vode zastonj. Gre za nekaj, kar vas povsem presune. Kar vas povsem izpolni.

V našem mestu živi zdravnica dr. J. L. Delala je več let v tukajšnji kaznilnici, kjer je skrbela za več sto preiskovancev in obsojencev. Gre za tako uničujoče okolje, da jih od desetih na novo sprejetih paznikov do kraja meseca osem odide. Tam je delala šestnajst let in ves čas se je ukvarjala s vprašanjem, kako si ohraniti duševno ravnovesje v stresnih pogojih. Študirala je psihologijo in spoznala, da so izvori psihičnih problemov mnogo globlji od tistih, ki jih lahko odkrije psihologija. Postopoma je dobila v roke tudi razno duhovno literaturo, ki prodira v občutljivejše zakonitosti... Prakticirala je razne duhovne in relaksacijske tehnike. Poslušala je meditativno glasbo, takoj ko je prišla domov, in poslušala jo je vse do trenutka, ko je šla spat, da bi lahko sploh zaspala. Kljub temu se ji ni posrečilo eliminirati vseh negativnih vplivov.

Potem se je končno ponudila priložnost za dopust in odločila se je priključiti k skupini interesentov, ki so odšli v južno Indijo v ašram Šri Sai Babe, za katerega je izvedela. Ašram se nahaja v vasi Puttaparthi v distriktu Andra Pradeš. V tistem času smo pri nas vedeli o njem zelo malo. Toda izkazalo se je, da je velik duhovni učitelj in bivanje v njegovem samostanu je zelo vplivalo na duhovno rast.

Vrnila se je čez tri tedne. Izgledala je deset let mlajša, mirna, harmonična, razsvetljena. Bila je drug človek.

VPLIV PREPRIČANJA, DA NISMO TELO, PRI SMRTNI NEVARNOSTI

Kako preživeti v koncentracijskem taborišču

Večina Plzenčanov ve, kdo je prof. Karel Makoň. Gospod Makoň je bil med vojno v koncentracijskem taborišču in tam se mu je zgodilo nekaj nenavadnega. Nekega dne je prišel k njemu paznik in ga odpeljal v betonski bunker, kjer je bilo že več jetnikov. Postopoma so prihajali še drugi. Ko jih je bilo dvajset, so jih pazniki postavili v vrsto in čakali. Čez nekaj časa se je pojavil častnik SS s steklenico piva v roki in z razpeto bluzo. Pivo je postavil na klop in slekel bluzo ter jo obesil na klin. Potem je pobral s tal železno palico in z enim silovitim udarcem v glavo ubil prvega jetnika. Nato je srknil pivo in ubil naslednjega.

Gospod Makoň je bil osemnajsti v vrsti in je z zanimanjem gledal esesovčevo početje. Že kot otrok je imel več duhovnih doživetij in je vedel, da se ne da ubiti duše in da telo ni nenadomestljivo. V preteklosti je doživel izven telesno stanje, ko se je njegova duša ali astralno telo oziroma kako bi temu rekli, gibalo izven fizičnega telesa in on je pri tem videl, slišal, imel svoj spomin, svoj značaj, lahko se je odločil kam iti. Lahko se je vrnil v telo, kot pri zavestnem spancu ali pri začasni klinični smrti. Zato je gledal na esesovčevo početje kot na izražanje človeške neumnosti ali neinformiranosti. Ko je prišel esesovec prav k njemu in se odločal, ali naj se še enkrat napije ali ne, se mu je gospod Makoň nasmehnil s pogledom, kakor bi hotel reči: „To je garanje, kajne?“

Esesovec je presenečeno obstal. Nekdo, ki naj bi bil v naslednjih trenutkih ubit, je bil tu očitno umirjen in uravnovešen, kakor da ne bi šlo za nič posebnega. Nad tem se je zamislil. Tega ni razumel. Povsem se mu je zagnusilo. Ubiti koga v takih okoliščinah je bilo zoprno. Odvrigel je palico in odšel s pivom ter bluzo. Gospod Makoň je preživel koncentracijsko taborišče in je desetletja vodil duhovni krožek v mestu Plzeň.

Opomba avtorja: Nekateri bralci pravijo, da je dogodek potekal drugače. V kritičnem trenutku se je menda prof. Makoň brezpogojno predal Gospodu in postal za esesovca neviden. Prof. Makoň je umrl leta 1993. Zahvaljujem se za pripombe.

Kako se je rabelj odrekel svojega poklica

V samostanu v Kaliforniji sem stanoval v sobi z nekim fantom iz države Oregon. Preživljal se je z razvažanjem časopisov. Ko je slišal, da sem iz Čehoslovaške in da je Nemčija takoj zraven, mi je rekel, da se že dolgo pripravlja na pot v mesto Hannover. Ko sem ga vprašal, kaj hoče početi tam, mi je pripovedoval svojo zgodbo.

V regresiji v pretekla življenja se je videl, kako je žolnir v rimski legiji. Napredovali so skozi Evropo, plenili, in če so naleteli na odpor, so se bojevali. Bili so v premoči, zato se pogosto niso niti bojevali, ampak so samo usmrčevali. Nekje v okolici Hannovra se je zgodilo, da se je lotil starca. Usmrtitve so izvajali tako, da je morala žrtev poklekniti in žolnir ji je snel glavo. To ni enostavno. Človek mora imeti moč in dobro obvladati meč, da bi zadel vrat. Pri tem starcu je bilo nenavadno to, da je bil popolnoma miren. V roki je držal rožni venec in molil ter povsem ignoriral vse dogajanje. Žolnir mu je torej odrezal glavo, toda potem se je nad tem zamislil in si rekel: „Zakaj to pravzaprav počnem?“ Nekako mu je postalo odvratno. Premišljal je, da bi s tem prenehal. Žolnirji so se zavezovali služiti dve leti, in tako je sklenil, da se bo vrnil domov, ko se izteče njegov rok.

Rekel sem mu, da verjetno ne bi imelo smisla potovati v Hannover zaradi dogodkov, ki so se

zgodili pred toliko stoletji. S tem bi ne rešil ničesar. Menil sem, da je veliko bolj pomembno, da bi se v tem življenju potrudil in nikomur ne bi škodil na kakršen koli način. Rajši naj ljudem pomaga. Nekaj časa je razmišljal in nato soglašal z menoj. Zadeva ga je ob koncu takratnega življenja obremenjevala, zato si je pri ponovni utelesitvi izbral za rojstni kraj srednjo Italijo in pozneje postal član skupnosti svetega Frančiška Asiškega.

Ste opazili, da je v tem primeru, enako kot v primeru gospoda Makoña, strah privlačil nasilje, odsotnost strahu pa je nasilje odbijala.

Kako preživeti lastno usmrtitev

Leta 1945 so prišli k nam (na Češko – op. prev.) rdečearmejci in pripovedovali, da je bilo takih občin kot so bile naše Lidice, v Rusiji in Ukrajini na stotine. V nekem takem primeru so Nemci obkolili vas in sklenili vse odrasle može postreliti z utemeljitvijo, da je nekdo iz vasi streljal nanje, čeprav so bili tam samo civilisti. Može so zbrali na trgu, jih po dvanajst postavili k zidu in streljali.

Med možmi, določenimi za usmrtitev, je bil tudi mladenič, ki ni imel občutka, da bi z izgubo telesa izgubil vse. Ali drugače rečeno, da bi bila smrt nekaj tako tragičnega, kakor ljudje običajno mislijo. Vse to mu ni porušilo duševnega ravnovesja. Premišljal je, kako bi se rešil. Bili so obkoljeni, ni se dalo pobegniti. Ni se dalo povzpeti na kakšno drevo, niti umakniti v kakšno luknjo ali se kako drugače skriti. Tu ni bilo prav nobene rešitve. Zato je začel opazovati, na kakšen način so Nemci izvrševali usmrtitve. Dva vojaka sta ležala na tleh in streljala z lahkima strojnicama, in to tako, da je vsak začel iz svojega konca in streljal proti sredini. Streljala sta v višini prsi. Ko sta dosegla sredino vrste in je kdo od mož še stal, sta ga ponovno zasula z rafali. Ujetnikov je bilo veliko in Nemci so precej hiteli, in tako ustreljenih niso pokončali do kraja. To pomeni, da poveljujoči častnik ni pregledoval na tleh ležečih trupel, ko so postrelili eno vrsto, in ni streljal s svojega revolverja morebitnih preživelih.

Mladeniču je prišlo na misel, da bi se lahko postavil kolikor mogoče v sredino vrste, in ko bi začeli streljati, bi se zgrudil že preden bi ga dosegli streli. Bilo je nevarno, da bi lahko kdo opazil, če bi se zgrudil prehitro, in ga prišel še preveriti. Štel je sekunde in določil čas trajanja od začetka streljanja do tedaj, ko krogle dosežejo tiste, ki stojijo na sredini. Odmerjanja sekund se je naučil v vojski. Določil si je čas, ko naj bi začel padati, da bi imel v trenutku, ko bi ga dosegli streli, glavo že nižje, kot je bila višina prsi njegovega soseda.

Ko je prišel na vrsto, da se postavi k zidu, je stopil v sredino in začel padati pravi trenutek. Padel je na tla in njegovi sosedi so padali zraven njega. Čutil je, da ni ranjen. Kmalu je prišla naslednja vrsta jetnikov. Stali so tik ob njegovih nogah. Negibno je obležal, dokler se ni stemnilo in so se Nemci umaknili. Nato se je izkopal izpod trupel in odšel.

DUHOVNA DOŽIVETJA Z JEZUSOM IN DRUGIMI

Zadnjih petnajst let sem znova in znova predaval o duhovnih doživetjih in ljudje so me poslušali z večjim ali manjšim zanimanjem. Sčasoma sem ugotovil, da ga je velika večina, če je imela kakšno doživetje, dosegla drugače kot jaz. Dosegli so ga z vero v Jezusa Kristusa. Verovali so, da je Stvarnik, Odrešenik, Zveličar, Mesija. Vse, kar vidimo okrog sebe, živo in neživo, je ustvaril Bog. Naše najhujše bolečine in trpljenje ne pomenijo nič pred Njegovim obličjem. On zmore vse, zadostuje, da le verjamemo vanj.

„Gospod, nisem vreden,
da prideš pod mojo streho,
ampak le z eno samo Tvojo besedo
ozdravljena bo moja duša!“

„On je ustvaril svet – v svoje veselje – z eno samo Besedo. Takoj zatem so se prikazale gore, pričele so teči reke. Ustvarila se je zemlja in nebo, oceani, morja, ozemlja in razvodnice. Sonce, Mesec in peščen svet so se pojavili od nikoder, da bi dokazali Njegov obstoj. Prišle so vse oblike živih bitij: ljudje, živali in ptiči; bitja, ki letajo, govorijo, slišijo. Vse sposobnosti so jim bile dane na Njegovo zapoved. Prvo mesto je bilo dodeljeno človeštvu in Njegovo védenje je bilo vloženo v človeško razmišljanje. On je poslal v svet Kristusa [56].“

In tako je vera v Kristusa ključ do neskončne blaženosti in odrešitve zemeljskega trpljenja. Zato ker je on Bog, ki se je utelesil, ali Sin Božji, Mesija ali avatar. Apostol Pavel je napisal v svojem pismu Rimljanom 10,9:

„Kajti če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod,
in boš v svojem srcu veroval,
da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen.“

Jezus je to izrazil takole (Janez 11,25 oziroma 11,26):

„Kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre.
In vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl.“

Moj problem je bil v tem, da nisem imel nikdar podobne vere, nisem je potreboval. Nikoli se nisem osredotočal na kakšno bitje na svetu ali v nebesih in ni mi bilo jasno, zakaj naj bi to počel. Nisem potreboval vere ali cerkve.

Tudi moj odnos do biblije je drugačen kot pri tistih, ki so prepričani, da je biblija sveta in nezmotljiva. Nedvomno vsebuje veliko življenjskih in duhovnih resnic, ampak tudi zmote. Včasih pri popolnoma osnovnih zadevah. En primer za vse:

V vsej tej knjigi poskušam razložiti, da imamo v sebi zarodek Boga, le odkriti ga je potrebno in aktivirati. To trdijo vse vzhodne religije in joge ter ezoterični nauki. Tudi biblija to zatrjuje:

„Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?“ (1. pismo Korinčanom 3,16)

Ali: „Tudi mi, ki imamo prvine Duha...“ (Pismo Rimljanom 8,23)

Ali (nemška biblija): „Das Königreich Gottes ist innerlich in euch.“ („Božje kraljestvo je znotraj v vas.“ Lukas 17,20)

Ali prav tako angleška biblija: „The kingdom of heaven is within you.“ („Nebeško kraljestvo je v vas.“)

Ali prav tako ruska biblija: Božje kraljestvo je...“vnutri vas“.

Ali prav tako češka biblija: Božje kraljestvo je *med vami*.“

Razumel bi, da so Češki bratje (verska skupnost – op. prev.) pri sestavljanju [Krališke biblije](#) (češko [Bible kralická](#) – op. prev.) napravili napako ali pa niso razumeli, kaj prevajajo. Ne razumem pa, da se ta napaka ponavlja v vseh nadaljnjih izdajah vključno z zadnjo ekumensko.

V edino tolažbo nam je lahko francoska biblija: „Le royaume de Dieu est au milieu de vous.“ („Božje kraljestvo je sredi vas.“)

Naj bo tako ali drugače, dejstvo je, da so moji slušatelji znova in znova govorili o veri in Jezusu, kar je bilo meni težko doumljivo. Kdo je bil torej Jezus?

Od kristala do Kristusa

Kirlianova fotografija je pokazala, da ima človek avro, ki sega do sedem metrov od telesa. Avra odraža stanje naše zavesti, trenutno razpoloženje, značaj, stopnjo duhovnega razvoja, zdravje notranjih organov. Živali imajo manjšo in enostavnejšo avro, še manjšo rastline, in najmanjšo kristali. Avra, ki jo ima kristal, je torej zametek primitivne zavesti ali zarodek primitivne duše. To pomeni, da so bili tu zametki primitivnih duš že v času, ko se je začela naša zemlja ohlajati in so se tvorili prvi kristali.

Nekatere kamnine so v nekaj milijonih let razpadale in skupaj z drugimi elementi izoblikovale bolj komplicirane spojine. Nadaljnji procesi so pripeljali do nastanka najprimitivnejših rastlinskih in kasneje živalskih celic. Tako so se tudi nekatere duše začele razvijati v kompleksnejše tvorbe. Perzijski pesnik Jalal-ud-Din Rumi je o tem v enajstem stoletju n. št. napisal:

„Moja duša je šla skozi deželo rastlin
in se rodila najprej kot žival.
Moja duša je šla skozi deželo živali
in se rodila prvič kot človek.
Moja duša gre skozi deželo ljudi
in se rodi kot avatar.“

Vse zlo, ki ga povzroči človek, nastaja zaradi tega, ker so duše, ki zapuščajo deželo živali in prehajajo v deželo ljudi, nevedne, ravnajo nagonsko, ne poznajo sočutja, nimajo vesti. To se šele začne razvijati v več deset življenjih. Stopnja inteligence, sočutja in vesti različnih ljudi se v odvisnosti od števila preživetih življenj diametralno razlikuje, od nič do maksimuma.

Kdo je torej avatar?

V češčini (tudi v slovenščini – op. prev.) imamo besedo „vnebohod“. Krščanstvo priznava, da je odšel Jezus v nebesa. Od tedaj dalje cerkev ni omenjala, da bi odšel v nebesa še kdo drug, kar je nenavadno, ko pa je od takrat minilo dva tisoč let. Pri tem je Jezus jasno povedal, da „...kdor Vanj veruje, bo dela, ki jih On opravlja, tudi sam opravljal, in še večja“ (Janez 14,12).

Tudi v nauku o reinkarnaciji obstaja vnebohod. Ko zaključimo reinkarnacijski cikel, dosežemo določeno stopnjo popolnosti, bomo trajno zapustili fizični svet in se razvijali dalje izven njega. Zaključku reinkarnacijskega cikla pravimo tudi „vnebohod“. Vsak dan menda na svetu kdo „odhaja

v nebesa“.

Po drugi strani manjka v češčini izraz za nebeško bitje, ki je prostovoljno sestopilo iz nebes in se spustilo v materijo ter se rodilo kot človek. Tako bitje, kakor pravi krščanstvo, je bil Jezus. Ne omenja pa, da bi kdo drug v zadnjih dva tisoč letih tako sestopil na zemljo.

Angleško rečejo vnebohodu „ascension“ in sestopu visokega duhovnega bitja ali Boga v fizično telo „descension“. Tako bitje se imenuje „the descent“ in prav za to nam manjka češki izraz. Toda če pogledamo v sanskrtski slovar, ugotovimo, da descent pomeni „avatar“. Beseda avatar je v češčini že običajnejša. Kdor se je ukvarjal z duhovnimi vprašanji in pogledal v literaturo o vzhodnih religijah, se je srečal z besedo avatar. Avatarji, ki so se pojavili v javnosti in postali veliki učitelji, so npr. Buda, Krišna, Babaji (češko Babadži, angleško Haidakhan Babaji – op. prev.) in drugi. Menda je na tisoče drugih, ki niso imeli za nalogo pojavljati se v javnosti, ampak delujejo anonimno, glede na nalogo, ki jim je bila poverjena pred utelešenjem.

Kaj zna avatar? Avatar je baje vseveden, dela „čudeže“, zna se materializirati in spet dematerializirati. Materializirati zna tudi karkoli drugega, ne samo lastno telo. Je poln velike modrosti, izžareva svetost, pozna preteklost, sedanjost in prihodnost vsakogar, na kogar se usmeri. Hkrati se zdi, da znajo včasih podobne stvari tudi bitja, ki so precej nižja od avatarja. Ni vendar rečeno, da je avatar Bog, če bi izhajali iz tega, da je Bog le en sam. Je bil torej Jezus avatar?

Kako se znebiti obsedenosti

Po evangeliju je Jezus odpravil obsedenost več ljudem. (obsedenost, obsesija je bolezensko duševno stanje – op. prev.)

Eden izmed velikih duhovnih učiteljev prejšnjega stoletja, Dr. Paul Brunton, je obiskal našo deželo (Češko – op. prev.) leta 1937 in 1948. Zaradi političnih dogodkov so bili z njim dolgo časa pretrgani stiki. Šele leta 1975 je lahko poklical k sebi v Švico nekaj učencev. Med njimi je bila tudi gospa Tanja X. iz Prage. Prinesla mu je žalostno vest. Ena izmed njegovih dijakinj, gospa Andulka S., prav tako iz Prage, je bila že tretjič v Psihiatrični bolnišnici Bohnice. Prijatelji, ki so jo obiskovali, so pripovedovali, da ji je iz oči sršelo sovraštvo in je govorila prostaško, čeprav je bila v normalnem stanju nežna in obzirna. Vsi so bili prepričani, da je obsedena. Tanja je prosila dr. Bruntona za pomoč. Zamislil se je in čez nekaj trenutkov začel govoriti o nečem drugem. Tanja je bila zaradi tega v zadregi, toda bilo ji je nerodno, da bi naprej spraševala.

Ko se je vrnila domov, je ugotovila, da živi Andulka v svojem stanovanju. Izkazalo se je, da je tistega dne, ko je Tanja govorila z dr. Bruntonom, padla v zdravilišču na stopnicah in si poškodovala kolčni sklep. Odpeljali so jo v bolnišnico. Čez mesec dni se je vrnila z berglami. Naslednji dan so zdravniki ugotovili, da je normalna in so jo poslali domov.

Duhovno bitje, ki jo je obsedalo, ni več zanimalo pohabljeno telo.

Vstajenje od mrtvih

Po evangeliju je Jezus obudil Lazarja in Jairovo hčer od mrtvih.

V knjigi *Satja Sai promlouvá* [56] je navedeno, da obstajajo pisni zaznamki o tem, da je Sai Baba v vasi Puttaparti v južni Indiji obudil od mrtvih Roberta Cowana, Radhakrišno (Radha Krishno) in dr. Boseja.

Svami Jogananda (Swami Yogananda) pripoveduje v svoji knjigi [59] o dogodku iz življenja

Babajija:

Babaji se je s svojo skupino mudil v gorah Himalaje, ko jih je dohitel neki tujec. Povedal je, da ga išče že več mesecev zato, da bi Babajija zaprosil za sprejem med svoje učence. Babaji je odklonil njegovo prošnjo. Toda tujec je vztrajno prosil in rekel, da sicer življenje nima zanj nobenega smisla. Če ga ne sprejme, bo skočil s skale. Babaji je rekel: „Pa skoči.“ Tujec je stekel in zares skočil. Babaji je nato poslal svoje učence, da bi v globeli poiskali raztreščeno tujčevo truplo in mu ga prinesli. Tujca je potem obudil v življenje in dejal: „Šele sedaj si pripravljen, da postaneš moj učenec. V prejšnjem stanju te nisem mogel sprejeti.“

Jezusova spremenitev

V evangelijih po Mateju, Marku in Luku beremo:

„Čez šest dni je Jezus vzel s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza in jih peljal na visoko goro, na samo. Vpričo njih se je spremenil: njegov obraz je zasijal kot sonce in njegova oblačila so postala bela kot luč.“

Nihče od evangelistov torej ni bil pri Jezusovi spremenitvi. Zato opis ni preveč ustrezen. Bolje je to opisal dr. Brunton v svoji knjigi *Orient* [47] v zvezi z Maharišijem: „Večino dneva Mahariši ni vzbujal pozornosti. Ko pa se je luč Svetega Duha dotaknila njegovega uma in žarela iz njegovih oči, ni postal le drugačno, ampak nadrejeno bitje. V tej spremembi je bilo nekaj nadnaravnega. Vsakomur je bilo jasno, da ga je oživila neka sila, z drugačnim življenjem ali drugačno prisotnostjo kot je bilo njegovo običajno jastvo (kar opredeljuje koga, da je jaz; ego – op. prev.).“ Vendar to ni trajalo, niti ni moglo trajati dalj časa. Luč je izginila in Mahariši se je vrnil spet v vsakdanjost.“

Še boljše opisuje „Spremenitev“ P. Jogananda [59] v zvezi z Babajijem:

Bivši vodilni član kongresne stranke je v sodnem procesu septembra 1971 tožil Babajija, da si jemlje pravico izdajati se za Baba Haidakhana (Babajijevo polno ime). Babaji je prišel na sodišče in potrdil, da se imenuje Baba Haidakhan ter da ima sto trideset let (Babaji se je rodil leta 1840). Po videzu jih je izkazoval trideset.

O tem dogodku je pisal izdajatelj tednika *Sandesh Sagar* v mestu Haldwani 20. 09. 1971. Chandramanijeva pripoved o njegovih stikih z Babajijem obsega v knjigi celo poglavje. Z več ljudmi je šel k Babajiju, da bi mu očital, kaj je izjavil na sodišču, zato ker večina ljudi njegovim besedam ne bo verjela in bo prepričana, da gre za žalitev Babajija. Zaradi izjave je nato prišlo do zmede. Toda Babaji je odgovoril: „To je problem teh ljudi, da dvomijo, le vera vodi k resnici.“ Chandramani pa se ni zadovoljil s tem odgovorom. Rekel je, da naj napravi kakšen čudež, da bo odpravljen dvom pri ljudeh. Čudež, ki bi ga lahko videl vsakdo, drugače ga bodo imeli ljudje za sleparja. Babaji je njegove ugovore zavrnil, češ da se čudeži dogajajo nenehno. Chandramani mu je spet nasprotoval in dejal, da ne bo zapustil tega kraja, dokler ne izve vse resnice. Za nalogo si šteje napisati o tem v časopisu, in ko bo to storil, naj bi bilo to sporočilo ljudem, ki bi okrepilo njihovo vero.

Babaji je nato zaprl oči, in kaj je potem videl Chandramani, se ne da izraziti z besedami. Babaji je začel na lepem izzarevati, sij je izhajal iz njega na vse strani in zagrnil prisotne z osupljivim vtisom svetosti. Ni pa bil to samo sij, v tem je bilo razumevanje vsega, kar je bilo, v tem je bila modrost, ljubezen in neskončno odpuščanje. Bilo je doživetje, ki je zaznamovalo življenje vseh prisotnih. Chandramani je bil prepoten po vsem telesu, planil je v jok in se mu vrgel k nogam. Zatem je prosil Babajija, da bi ustavil vizijo, kajti odgovorila je na vsa njegova vprašanja in odpravila dvome pri vseh prisotnih.

Lebdenje

Evangeliji pripovedujejo, kako so bili učenci na ladji daleč od brega. Ladjo so obvladovali valovi, ker je pihal veter. Jezus je šel k njim, tako da je hodil po gladini. Učenci so se prestrašili, mislili so, da gre za privid. Šele potem so prepoznali Jezusa. Ko je stopil na ladjo in se je polegel veter, so se mu tisti, ki so bili na ladji, klanjali in rekli: „Resnično si Božji Sin.“

Nekoč je prišel Buda na svojem romanju po Indiji s svojimi učenci na breg reke. Tam je sedel jogi v položaju lotosa, očitno zelo dolgo, zato ker so si okrog njega termiti zgradili termitnjak. Romarji so sedli in čakali, da se jogiju povrne normalna zavest. Nato ga je Buda vprašal: „Kako dolgo meditiraš tukaj?“ „Petnajst let,“ je odgovoril. „Kaj si s tem dosegel?“ „Zmorem prekoračiti reko, hodeč po vodni gladini.“ „In temu si posvetil toliko let življenja? Tamle je brod. Prevoznik bi te prepeljal čez za najmanjši kovanec, ki sploh obstaja.“

V zadnjem času (dejansko pred časom, ko je avtor pisal to knjigo – op. prev.) so bili milijoni televizijskih gledalcev priče, kako lebdi David Copperfield na velikem odru in pri tem drži v naročju še dekle.

V petnajstem stoletju pred našim štetjem je živel v Indiji pesnik in veliki duhovni učitelj Valmiki. Bil je prvi veliki pesnik, ki je uporabljal sanskrt. Njegov ep *Yoga Vasistha* ima 32000 verzov in ga še danes občudujemo zaradi pesniške lepote in duhovne vsebine. Napisan je v obliki pogovora med modrecem Vasistho in učencem princem Ramo.

Navajam del osmega pogovora.

Princ Rama je dejal: „Povejte mi, gospod, vi, ki imate največja duhovna védenja, zakaj telesa človeških bitij, ki se jim ni treba več uteleševati (=avatarjev) niso vidna, ko se dvigajo v nebo?“

Presvetli Vasistha je odgovoril: „Veste, princ Rama, sposobnost dvigovanja v nebesa ali letanje po zraku je prirojeno vsem letečim bitjem kot so ptiči ali mrčes.

Letanje po zraku v nobenem primeru ni zaželeno za živečega, osvobojenega jogija. Sposobnost letanja si lahko pridobijo tudi ljudje, ki niso duhovni in se niso osvobodili fizičnih spon ter so nevedni zaradi izumetničenih fizičnih sredstev, kot so določene mantre in druge tehnike nižjih stopenj joge. Duhoven jogi se ne zanima za letanje po zraku, ampak le za duhovno védenje. Zadovoljen je z duhovnim védenjem in s povezanostjo z Najvišjim (angleško Supreme Soul – op. prev.) v celoto in se ne vmešava v prakse nevednih praktikov lažne joge... S pomočjo manter in še z drugimi metodami lahko tako modri kot nespametni pridobijo sposobnost letanja po zraku, toda dejanski jogi je oddaljen od takih zadev in si jih ne želi. Zadovoljstvo najde v sebi in počitek v Brahmanu [57].“

Materializacija predmetov

Biblija opisuje, kako je Jezus spremenil vodo v vino, ko ga je zmanjkalo na svatbi; kako je nasitil pet tisoč lačnih romarjev, čeprav so imeli le pet hlebov in dve ribi. Ozrl se je v nebo in jih blagoslovil, nato je hlebe razlomil in jih dal učencem, učenci pa množicam. In vsi so jedli in se nasitili. (Mt 14,17)

V Sai Babinem ašramu v južni Indiji se dnevno zbere pet do petnajst tisoč romarjev. Sai Baba hodi med njimi, daje jim blagoslov oziroma daršan ter tu in tam komu materializira v dlan sveti pepel „vibhuti“ ali pa riž, včasih prstan, zapestnico, nakit, kipec, sliko, knjigo, sladkarijo, sadje. Zdravi težave s srcem, rak ipd. Nekemu Američanu, ki je vztrajno prosil, je materializiral živo opico. To

delo vsak dan že sedemdeset let. O tem so nam pripovedovali češki romarji, ki znova in znova potujejo tja. (V času nastanka te knjige je Sai Baba še živel – op. prev.)

David Copperfield materializira in dematerializira stvari na odru in izven njega pred očmi tisočih ljudi za vstopnino, ki je za nas precej visoka.

Moja sestra Marija živi trideset let v ZDA in se tako kot jaz zanima za duhovna vprašanja. Tam se je srečala s skupino, ki priznava za svojega guruja žensko vietnamske narodnosti, imenuje se Suma Ching Hai. Vzgojili so jo katoliški starši, njena babica je bila budistka. Od najzgodnejšega otroštva dalje je izkazovala izredno zanimanje in razumevanje za različne verske nauke. Doštudirala je v Angliji, nekaj časa živela v Nemčiji, govori tekoče vietnamsko, kitajsko, angleško, francosko in nemško. Potuje po vsem svetu in predava.

Sestra mi je poleg njene revije poslala tudi magnetofonski trak, ki ga je Ching Hai posnela v angleščini. Z ženo sva že večkrat poslušala posnetek in naju je prijetno presenetila njena modrost, poznavanje duhovne poti in odnos do ljudi. Prijaznost in vedrina sta značilni za njeno izvajanje.

Nekaj let kasneje se je Ching Hai vrnila v Azijo in postala redovnica v nekem himalajskem samostanu. Tam je našla svojega učitelja, ki jo je naučil posebne meditacije, imenuje se meditacija Quan Yin. Quan Yin je ime kitajske boginje. S tem imenom sem se srečal tudi v samostanu, kjer sem živel, njen kipec sem si pripeljal domov. Ching Hai je zahvaljujoč svojemu napredku na duhovni poti in umetnosti pripovedovanja čez čas postala sama učiteljica. Svoje učence ima po vsem svetu.

Za učenca se lahko prijavi vsakdo, ki se obveže, da bo izpolnjeval pravila življenja, katera poznamo tudi mi. To pomeni, da nikomur ne škodujemo. S tem je povezano tudi vegetarijanstvo, resnicoljubnost, da ne krademo in ne uporabljamo omamnih in drugih podobnih sredstev. Učenec se nadalje obvezuje, da v primeru, ko bo vpeljan in bo ugotovil, da je zmožen materializirati in dematerializirati predmete, lebdeti v zraku in delati druge čudeže, ne bo uporabljal teh sposobnosti, ker gre le za jogijske trike, ki nimajo nič skupnega z duhovnim prizadevanjem [50].

Zdravljenje z molitvijo in polaganjem rok

Evangeliji velikokrat omenjajo, da je Jezus koga ozdravil. Ne navajajo, kako je to delal. Nekateri so se pozdravili samo s tem, da so se dotaknili resic njegovega oblačila. Drugi so bili ozdravljeni s tem, da se jih je Jezus dotaknil. V drugih primerih se mu ni bilo treba niti dotakniti ali pa je celo koga pozdravil na daljavo.

Zdravljenje z molitvijo od blizu in na daljavo obravnava poglavje *Molitve in avtosugestija* na predhodnih straneh. Pri tem je samoumevno, da ima molitev bitja, kakršen je bil Jezus, tisočkrat večji učinek kot molitev stotih ljudi, čeprav tudi verujočih.

Poleg zdravljenja z molitvijo obstaja zdravljenje s polaganjem rok. Pred dvajsetimi leti so mi operirali žolčnik. Po vrnitvi domov sem lahko užival le trde žemlje in grenak čaj. Zato me je poslal zdravnik z letalom v Košice in nato naprej v Bardějov (oba kraja sta na Slovaškem – op. prev.), kjer sem pil tri tedne njihovo vodo in jedel njihovo hrano. Ta čas pri njih je bila moja prebava v redu. Po povratku domov sem se moral vrniti k rogljičem in čaju. Zdravnik me je zato poslal v zdravilišče Karlovy Vary. Stanoval sem v hotelu Thermal. Zgodovina se je ponavljala. Čez tri tedne sem bil spet doma, nezmožen normalnega prehranjevanja.

Nekdo mi je svetoval, da se odpeljem v Prago k zdravitelju [Josefu Zezulki](#). Zdravilska dejavnost je bila takrat kazniva, toda gospodu Zezulki so jo dovolili, zato ker je veliko zdravnikov pošiljalo k njemu paciente, katerim niso mogli pomagati. Zezulka jim je resnično pomagal. Dali so pogoj, da ne sme prejemati plačila za zdravljenje.

Gospod Zezulka je držal nad prizadetim delom telesa roke ne da bi se me dotaknil. Izgledalo je,

kakor da bi s prsti pobiral nekaj s kože, nato si jih je ožigal nad razžarjenim lesnim ogljem. To je nekajkrat storil. Pri njem sem bil morda nekaj več kot deset minut. Po tretjem obisku so težave izginile in lahko jem normalno vse do danes.

Bitje, kakršno je Jezus, ne bi za tako ozdravitev potrebovalo deset minut, ampak deset sekund. Zdravstvena zavarovalnica je tedaj investirala vame nekaj deset tisočakov, a rezultat je bil enak ničli. Gospod Zezulka me je ozdravil in to me ni stalo tako rekoč ničesar.

V vsakem večjem mestu pri nas so danes zdravilci, ki uporabljajo metodo reiki ali kaj podobnega. So tudi taki, za katere zdravi nekdo drug. Npr. gospod Vlastislav Prokeš predava o duhovnih vprašanjih in med predavanjem zdravi zanj nefizično bitje, ki ga on imenuje Duh Resnice. Na začetku predavanja vpraša, če ima kdo izmed prisotnih kakšne bolečine. Ko se predavanje zaključi, se vedno prijavi veliko ljudi, ki pravijo, da so bolečine izginile.

Zdravljenje je najlažji način, kako pridobiti privrženca. Zdraviti se hoče tako rekoč vsakdo in taka čudežna ozdravitev napravi na ljudi globok vtis.

Materializacija in dematerializacija lastnega telesa

Leta 2000 se je vrnila iz Sai Babinega ašrama skupina Čehov, ki so pripovedovali prigodo, ki se jim je tam pripetila. Sai Baba je med daršanom materializiral nekemu Amerikancu ročno uro. Toda to ni bila navadna ura. Bila je zelo draga. Amerikanec se je najprej veselil, nato pa je postal žalosten. Tujci pogosto izvažajo iz Indije različne spominke, zato jim cariniki posvečajo večjo pozornost. Ta ura sicer ni bila umetniški suvenir, ampak je bila opazna zaradi svoje izjemne vrednosti in Amerikanec zanjo ni imel dokumenta. Poskušal je to pojasniti Sai Babi. Ta se je zamislil in nadaljeval z daršanom. Čez čas se je vrnil k Amerikancu in mu predal blagajniško potrdilo nekega newyorškega zlatarstva. Zaradi tega je Amerikanec osupnil. Po vrnitvi v domovino je poiskal to zlatarstvo in vprašal, če gre za pravi dokument. Prodajalci so povedali brez oklevanja, da je pravi, ker se zelo dobro spominjajo človeka, ki je prišel ponj. Bil je zelo majhne postave, zavil v oranžno ogrinjalo, glavo mu je krasilo obilo črnih kodrov.

Janez Bosco je ustanovil leta 1859 v Torinu salezijanski red. Znano je, da se je v času življenja večkrat pojavil istočasno na dveh krajih. V zgodovini katoliške cerkve ne gre za osamljen primer.

Že omenjeni Chandramani pripoveduje o dogodku iz življenja Babajija [59]:

Leta 1973 sta bivala Chandramani in Babaji skupaj v templju. Prvi je pripovedoval drugemu, da so njegovo ženo nenadoma napadle tako hude bolečine, da je mislila, da tega ne bo preživela. Babaji ni na to ničesar odvrnil.

Ko je prišel Chandramani zvečer domov, mu je žena povedala, da se je pri njih nenadoma pojavil Babaji. Posipal jo je s svetim pepelom vibhuti in kmalu se je počutila zdravo. Chandramani se je z njo prerekal, da to ni mogoče, ker je bil ves dan skupaj z Babajijem v dobre tri kilometre oddaljenem templju. Toda žena je vztrajala pri svojem.

Ko je prišel naslednji dan spet v tempelj, ga je pozdravil Babaji z vprašanjem: „Se tvoja gospa že dobro počuti? Zakaj si se z njo prerekal? Zares sem bil pri njej v tvoji hiši.“ Chandramani je sklonil glavo in osramočeno molčal.

P. Jogananda piše v svoji knjigi *Životopis jogína* [59] (originalni naslov knjige *Autobiography of a yogi*, slovenski prevod v izdaji z naslovom *Avtobiografija jogija* – op. prev.), da Babaji pri svojem izginotju ni puščal mrtvega telesa. Sprejemal je fizično podobo in spet izginjal, kar je naredil mnogokrat pred svojimi učenci. Ni mu bilo treba ne jesti, ne piti, če ni želel. Lahko se je prikazal na več krajih hkrati v različnih podobah. Menda se je rodil okrog leta 1840. Obstaja mnogo prič, ki so ga videle v predpreteklem in preteklem stoletju. Včasih je bil petindvajsetletni mladenič in drugič

starec. Swami Kebalananda, Joganandov učitelj, je preživel nekaj časa z Babajijem v Himalaji. Jogananda se je z njim srečal leta 1920 pred svojim odhodom v Ameriko. Druge priče so se srečale z njim večkrat vse do leta 1973.

Jogananda nadalje piše:

„Kljub vsem modernim pridobitvam in udobju sedanje civilizacije je človeško življenje vseskozi negotovo. Človek nima občutka varnosti. Ne ve, kdaj ga lahko zadene nesreča, poškodba, kdaj bo tarča napada, kdaj bo zbolel in kdaj umrl, ne da bi se izpolnile njegove želje.

Tistega dne, ko bo znal človek pretvoriti svoje telo v njegovo osnovno energijo in prvotno zavest, se potem spet materializirati v živo človeško bitje, kakor je to storil Jezus in to delajo hindujski jogiji, takrat bo prost in svoboden ter ne bo trpel zaradi delovanja drugih snovnih oblik, ki se izražajo z bolečino, boleznijo, nesrečo ali smrtjo.

Versko prizadevanje naj vodi k odvrčanju naše zavesti od vere v umrljivo telo, podvrženo propadu, vodi naj k prepričanju, da sestavlja tkivo našega telesa nesmrtna, neuničljiva energija, ki je nekako zamrznila v obliko fizičnega telesa, in da to obliko vzdržuje božanska inteligentna kozmična energija znotraj nas in okoli nas. Sveto pismo pravi: 'Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.' Čista energija ne more biti poškodovana pri avtomobilski nesreči, zaradi revmatizma, slepega črevesa, raka ali tuberkuloze, in tudi ne more biti prebodena z mečem, ustreljena ali sežgana z ognjem.“

Če avatar materializira svoje telo na drugem kraju in ga potem zopet dematerializira, govorimo o „bilokaciji“ (bilokacija je sposobnost biti istočasno na dveh krajih – op. prev.). Če avatar najprej dematerializira svoje neživo telo in ga potem zopet materializira in oživi, govorimo o „vstajenju od mrtvih“. Prav to je storil Jezus.

Ne obstaja ničesar, kar ne bi zmožel avatar.

Vnebohod

Leta 1984 in 1986 sem študiral v samostanu Summit University v pogorju Santa Monice v Kaliforniji in sem se večkrat na teden udeležil bogoslužja, ki ga je vodila Guru-Ma. Včasih nam je obenem posredovala sporočila kakšnega nebeškega bitja. Lahko je bil to Jezus, Mati Marija, Buda, El Morya, Serapis Bey in mnogo drugih. Tako posredovanje smo imenovali „narek“.

Prejemali smo ga na tri načine. V prvih letih samostana, ustanovljenega leta 1958, ji je tako bitje dajalo misel za mislijo, ona pa jih je prenašala v stavke. Sčasoma se je izkazalo, da besedno izražanje takih misli ni bilo vedno natančno. Približno tako, kakor če po televiziji nekdo govori v tujem jeziku in ga tolmač simultano, tj. neprekinjeno, prevaja v naš jezik. Tolmač ima morda sekundo časa za prevod stavka. V takem trenutku je težko preprečiti nenatančnosti.

Nebeška bitja, ki smo jim rekli „Mojstri na višavah“ ali „Vnebohodni Mojstri“ („Ascended Masters“) so se zato odločila, da bodo dajala naši Guru-Ma besedo za besedo v ameriški angleščini. Ta način tolmačenja je skoraj izločil napake.

Obstajal pa je še en način nareka. Naša Guru-Ma je pri njem delno izrinila svoje astralno telo iz fizičnega telesa. Mojster je vstopil v zgornji del njenega telesa in govoril z njenimi usti. V takem primeru smo najmočneje občutili Božjo Prisotnost.

Med takim narekom se je včasih zgodilo, da se je telo Guru-Ma delno dematerializiralo. Hočem reči, da je postalo prozorno. Obstaja fotografija, na kateri stoji Guru-Ma pred oltarjem z obrazom proti prisotnim in skozi njo lahko vidimo oltar.

Ko je Jezus vstal od mrtvih, se je postopoma prikazal vsem učencem in drugim sledilcem. Prikazoval se je štirideset dni. Obenem je govoril z učenci, z njimi jedel, in nejevernemu Tomažu

dovolil, da se dotakne njegovih ran. Enkrat se je prikazal množici petstotih ljudi.

Nato je šel v nebesa. Učence je peljal z Jeruzalema ven proti Betaniji, se od njih poslovil, jih blagoslovil. Medtem ko jih je blagoslavljal, se je odmaknil od njih in se vzdignil v nebo (Luka 24,50). To pomeni, da se je njegovo telo počasi dematerializiralo, postajalo je prozorno, začelo je lebdeti in ko se je dvigalo, povsem izginilo.

Ne obstaja ničesar, kar ne bi znal avatar.

Vloga razuma in posluha znotraj vere

S poglavjem o Jezusu nisem razveselil verujočih. Čudeži, ki jih je delal, svetost, ki jo je izžareval, Njegova modrost, vse to je peljalo k Njegovemu čaščenju po božje. Najmočnejši občutek Božje prisotnosti imajo namreč ob predstavi, da je On NAJVIŠJI in EDINI ter da sedi na desnici Boga.

Njihovo doživljanje moti predstava, da bi tam sedel še kdo drug. Obenem pa nam pravi razum, da to ne more biti res.

Razkol med razumom in čustvi je torej vzrok za dva tisoč let medsebojnega nerazumevanja, sovraštva in pobijanja. Ni zdravila, ki bi pri vseh ljudeh odstranilo ta problem.

Kljub temu je rešitev pri posamezniku. Duhovno doživetje, ki ga sproži vera, je le prehodna faza. Občutek Božje prisotnosti bo postajal vseskozi intenzivnejši, dokler nekega dne ne ugotovimo, da Božja milost sestopa k nam močnejše, ko opustimo kakršno koli predstavo vključno s predstavo o Jezusu. Bog se namreč ne pojavlja na ravni prepričanj in predstav. Gre le za prepričanje ali predstavo o njem. To ni On, ampak odsev na mentalni ravni. Bog je neskončen in se ne da vrniti v neko predstavo. Brž ko boste enkrat občutili neskončnost vesolja in se boste zlili z njeno blaženostjo, boste ugotovili, da je zanjo kakršno koli prepričanje, čeprav še tako sveto, motilno, ter ga boste dali na stran. Toda to izkušnjo obdržite zase, zato ker bi jo razumeli le redki.

Skoraj sveti Judež

V samostanu smo se seveda spraševali, kaj se je zgodilo z učenci v teh dva tisoč letih. V nebo je šel samo eden: Janez, ki ga je Jezus najbolj ljubil. Ostali so bodisi v zadnji inkarnaciji, so torej Bodhisatve (razsvetljena bitja – op. prev.), ali pa se približujejo k temu. Med njimi je tudi Judež.

„Zakaj Judež?“ smo se vprašali. Jezus je bil vendar poslan na svet, da bi živel in umrl kot človek; da bi s svojim vstajenjem od mrtvih in z vnebohodom demonstriral sam na sebi, da obstaja odrešenje, da nam ni potrebno umreti za vedno, če bomo šli po njegovih stopinjah.

Za to je bilo potrebno, da bi ga kdo izdal. To vlogo je prevzel nase Judež, kar se je zgodilo preden se je utelesil. Z utelešenjem je bil izbrisan spomin na vse, kar se je zgodilo pred tem. Postal je torej Jezusov učenec, potem pa ga je nekaj neubranljivo sililo, da Ga izda. To navzkrižje je Judeža nazadnje pognalo v samomor.

Vse, kar se bo zgodilo, je jasno videl pred tem, preden se je utelesil. To nalogo je prevzel prostovoljno. Za to je bil potreben velik pogum in nadčloveško samozatajevanje. Šlo je za velik napredek na njegovi duhovni poti.

LITERATURA

- [1] (brez avtorja)
AŠTÁVAKRA-GÍTA
založba Avatar, Praga 1994
- [2] Dr. Paul Brunton, Ph.D. :
HLEDÁNÍ NADJÁ, Weinfurter, Praga 1939 (naslov izvirnika: The Quest of the Overself, 1937)
- [3] Ing. Michal Burda:
VESMÍR V NÁS (Vesolje je v nas), Pragma, Praga 1997
- [4] Hereward Carrington:
THE PHENOMENA OF ASTRAL PROJECTION, Samuel Weise, New York 1970
- [5] Hereward Carrington in Sylvan J. Muldoon:
THE PROJECTION OF THE ASTRAL BODY in nemški prevod DIE AUSSENDUNG DES ASTRALKÖRPER
- [6] Dr. Robert Crookall:
THE SUPREME ADVENTURE, London 1961
- [7] Dr. Ian Curie:
YOU CANNOT DIE, Toronto 1978
- [8] Dr. N. F. Čapek, K. Hašpl, Jar. Šíma:
TVŮRČÍ NÁBOŽENSTVÍ, Praga 1937
- [9] Dr. Larry Dossey:
THE SCIENCE OF PRAYER, revija Natural Health, San Francisco, marec 1994
- [10] Chalíl Džibrán:
PROROK (Prerok), Vyšehrad, Praga 1990 (naslov izvirnika: THE PROPHET, avtor Kahlil Gibran)
- [11] Allan Kardec:
LE LIVRE DES ESPRITS (Knjiga duhov), Lyon 1857 in prevod KNIHA DUCHŮ, Natajóga, Bratislava 1992 (češki prevod – op. prev.)
- [12] Michio Kushi:
THE BOOK OF THE MACROBIOTICS, Japan Publications Inc., Tokyo 1977
- [13] Lao Ce (Lao Tzu oz. Lao Zi):
O TAU A CTNOSTI, DharmaGaia, Praga 1997 (angleški prevod: TAO TE CHING)
- [14] Ján Maliarik:
UČITEL LÁSKY A PRAVDY (Učitelj ljubezni in resnice), Brno 1989
- [15] Catherine Marshall:
A MAN CALLED PETER, The Hearst Corp., New York 1951
- [16] Dr. Ainslie Meares:
WHAT CAN THE CANCER PATIENT EXPECT FROM INTENSIVE MEDITATION?
Australian Family Physician, Melbourne, maj 1980
- [17] M. Mihulová, M. Svoboda:
SKRYTÉ DIMENZE ŽIVOTA (Skrite dimenzije življenja), Santal, Liberec 1994
- [18] Miguel Molinos:
DUCHOVNÍ VŮDCE, Psyché, Jablonec n. N., 1992 (t. j. češki prevod knjige Guía Espiritual)
- [19] Dr. Raymond A. Moody Jr.:
LIFE AFTER LIFE, Atlanta 1975 in češki prevod ŽIVOT PO ŽIVOTĚ (Življenje po življenju), Odeon 1991
- [20] Dr. Raymond A. Moody Jr.:
LIGHT BEYOND, Atlanta 1989

- [21] Dr. Joseph Murphy:
THE POWER OF YOUR SUBCONSCIOUS MIND, New Jersey 1963 in češki prevod MOC
PODVĚDOMÍ, Praga 1993
- [22] Dr. Joseph Murphy:
INFINITE POWER FOR RICHER LIVING, New Jersey 1969 in nemški prevod
DIE UNENDLICHE QUELLE IHRER KRAFT, Genf 1981
- [23] Prof. Dr. Frederic Myers:
HUMAN PEERSONALITY AND ITS SURVIVAL OF BODILY DEATH, London 1903
- [24] Dr. Russel Noyes:
FROZEN TO DEATH, revija Omega (USA), 1976
- [25] Jiří Palka:
DŮKAZY O EXISTENCI PŘEVTVĚLOVÁNÍ A KARMY, Jablonec n. N., 1999
- [26] Norman Vincent Peale:
POSITIVE IMAGING, New York 1983 in nemški prevod LEBE POSITIV!, Zürich 1989
- [27] James Redfield:
CELESTINSKÉ PROROCTVÍ (Celestinska prerokba), Pragma, Praga 1996 (naslov izvirnika:
THE CELESTINE PROPHECY)
- [28] Peter Richelieu:
PUTOVÁNÍ DUŠE, Bollingenská věž, Brno 1992
- [29] Dr. George Ritchie:
THE RETURN FROM TOMORROW, USA 1963
- [30] Prof. Hubert Rohden:
KÁZÁNÍ NA HOŘE (Govor na gori), Rio de Janeiro 1979
- [31] Bill Schul in Ed Pettit:
THE PSYCHIC POWER OF PYRAMIDS, Fawcett Publications Inc., Greenwich, Conn. 1976
- [32] José Silva:
SILVOVA METODA, Radost, Praga 1992
- [33] José Silva in Robert B. Stone:
ČLOVĚK LÉČITEL, Radost, Praga 1994
- [34] Dr. Carl Simonton:
PSYCHOLOGICAL INTERVENTION IN THE TREATMENT OF CANCER,
Psychosomatic, Ft. Worth, Texas, marec 1980
- [35] Dr. Miluše Soudková:
SVĚTLO A NADĚJE (Luč in upanje), Faun, Praga 1999
- [36] Dr. Rudolf Steiner:
ZÁKLADY EZOTERIKY (Osnove ezoterike), Michael, Olomouc 1999
- [37] (brez avtorja)
TIBETSKÁ KNIHA MRTVÝCH (Tibetanska knjiga mrtvih), Svatá Mahatma, Brno 1990
- [38] Ingrid Vallieres:
PRAXIS DER REINKARNATIONSTHERAPIE, Stephanie Naglschmid, Stuttgart 1991
- [39] Richard Wagner:
REINKARNATION, Universelles Leben, Würzburg 1989
- [40] Dr. Helen Wambach:
LIFE BEFORE LIFE, New York 1979
- [41] Joseph J. Weed:
THE WISDOM OF MYSTIC MASTERS, Parker Publ., New York 1968
- [42] Dr. David Wheeler:
THE WAY TO THE OTHER SHORE, New York 1977
- [43] Dr. Carl Wickland:
THIRTY YEARS AMONG THE DEAD, Spiritual Press, London 1924

- [44] Dr. Paul Brunton, Ph.D. :
POUSTEVNÍK V HIMÁLAJI (Puščavnik v Himalaji), založba IRIS RR, Frýdek-Místek 1994
(naslov izvirnika: A Hermit in the Himalayas)
- [45] (brez avtorja)
PRAYERS - MEDITATIONS – DYNAMIC – DECREES, Summit University Press, P. O. B.
5000, Corwin Springs MT 59030, USA
- [46] John Baldock:
MALÁ KNIHA SÚFIJSKÉ MOUDROSTI (Mala knjiga sufijske modrosti), Volvox Globator,
Praga 1998 (naslov izvirnika: The Little Book of Sufi Wisdom)
- [47] Dr. Paul Brunton, Ph.D. :
ORIENT, založba IRIS RR, Frýdek-Místek 2000
- [48] Dr. Larry Dossey:
THE SCIENCE OF PRAYER, Mind Science Foundation, San Antonio, Texas 1994
- [49] Dr. Stanislav Grof:
DOBRODRUŽSTVÍ SEBEOBJEVOVÁNÍ, Gemma 89, 1992 (naslov izvirnika: The
Adventure of Self-Discovery)
- [50] Suma Ching Hai:
THE KEY OF IMMEDIATE ENLIGHTENMENT, 26. izdaja, Formoza 1996
- [51] Manfred Himmel:
AURA STROMŮ LÉČÍ (JAK NAVÁZAT KONTAKT SE STROMY A JEJICH
PŘIROZENOU ENERGIÍ), Alternativa, Praga 1999 (naslov izvirnika: Bäume helfen heilen)
- [52] Brat Lawrence:
PRAXE PROVÁDĚNÍ PŘÍTOMNOSTI BOŽÍ, Unitaria, Praga 1990 (naslov izvirnika: The
Practice of the Presence of God)
- [53] Ph.D. Frederick Lenz:
LIFETIMES (poglavje THE LAW OF CAUSE AND EFFECT), Fawcett Crest, New York
1979-86
- [54] Dr. Melvin Morse:
CLOSER TO THE LIGHT, Ivy Books, New York 1990
- [55] Romain Rolland:
MYSTICKÝ A ČINNÝ ŽIVOT DNEŠNÍ INDIE (2. del.: VIVEKANANDA), Eminent, 1995
(naslov originala: Essai sur la mystique et l'action de l'Inde vivante)
- [56] Sai Baba:
SATJA SAÍ PROMLOUVÁ (3. zvezek), Grafie, Ostrava 1998 (ang. izd.: Sathya Sai Speaks)
- [57] Hari Prasad Shastri:
THE WORLD WITHIN THE MIND, 4. izdaja, Shanti Sadan, London 1969
- [58] Gabriele Wittek:
ICH KAM – WOHER, ICH GEHE – WOHIN, Verlag Universelles Leben, Würzburg 1986
- [59] Paramahansa Jógánanda:
ŽIVOTOPIS JÓGINA (Avtobiografija jogija), Aquamarin, Praga 1995

BESEDA O AVTORJU

Jiří Palka se je rodil leta 1922 v Pragi. Preminil je leta 2011. Prva duhovna doživetja je imel pri sedmih letih. Nastala so ob spontani meditaciji. Štirideset let kasneje je našel opis take meditacije v knjigi dr. Paula Bruntona *The Quest of the Overself (Iskanje Nadjaza)*.

Skupaj s temi prvimi izkušnjami z Bogom je videl tudi samega sebe nekoč v preteklosti kot mladega moškega v beli srajci v zelo skromno opremljenem samostanu. Zaznaval je svetost tega kraja. Zato je vse življenje smatral kot nekaj samoumevnega, da obstaja reinkarnacija, in vse življenje si je želel, da bi živel vsaj nekaj časa v samostanu.

Zgodilo se mu je tudi to, da se je znašel izven svojega fizičnega telesa. Srečal se je tudi z nekom, ki je imel takšno doživetje. Pri tem je ugotovil, da je tudi izven fizičnega telesa pri polni zavesti, vidi in sliši, ima svoj spomin, svoj značaj, lahko gre, kamor hoče itd. Iz tega izhaja, da naši možgani niso sedež zavesti, ampak nekaj podobnega kot telefonska centrala med fizičnim telesom in nefizično zavestjo. Šele iz ZDA si je prinesel literaturo, po kateri so ta dejstva znana že desetletja. Po dr. Moodyju pa ima ta doživetja le okrog 10 % ljudi.

Ni soglašal z nekaterimi značilnostmi krščanske dogmatike, zato se je vse življenje posvečal duhovnim vprašanjem le privatno. Njegovemu prepričanju so odgovarjali predvsem teozofija, unitarizem in univerzalizem. Temeljijo na spoznanju, da je samo en Bog, vendar so mu ljudje v različnih delih sveta dali različna imena in na podoben način opisali poti k njemu. Petindvajset let se je ukvarjal z radža jogo, potem še dvajset let z džnana jogo. Bil je prevajalec v različnih izvoznih podjetjih in v oddelku informatike na raziskovalnem inštitutu.

Bivanje v samostanski mistični šoli Summit University¹ v pogorju Santa Monice v Kaliforniji in v njenih podružnicah med leti 1984 in 1987 je povzročilo preobrat v njegovem življenju. Začel je predavati o teh vprašanjih. V tistem času je bilo edino gibanje, ki je to omogočalo, Versko združenje unitarcev. Po nekaj letih je postal duhovnik tega združenja. V zadnjih dvanajstih letih se je pretežno ukvarjal z mantra jogo in z bhakti jogo. Imel je več kot 600 predavanj, ki se jih je udeležilo okrog 23000 ljudi.

Napisal je dve knjigi, prva ima naslov **Důkazy o existenci převtělování a karmy** (Dokazi o obstoju reinkarnacije in karme), druga knjiga ima naslov **Jak zažít Boha – zážitky nevěřících** (Kako doživeti Boga – doživetja neverujočih). Slednja opisuje osem različnih situacij, v katerih lahko pride do duhovnega doživetja, ne glede na to ali smo verni ali ne. Opisuje tudi osem drugih situacij, v katerih se lahko najdemo pri polni zavesti izven fizičnega telesa, ko vidimo, slišimo, lahko gremo, kamor hočemo, imamo svoj spomin, lahko se odločamo. Ne moremo pa komunicirati s fizičnim svetom. Vendar lahko za krajši ali daljši čas zapustimo svoje telo.

Napisal je tudi precejšnje število člankov, ki so izšli v različnih revijah, ki se ukvarjajo z duhovnostjo.

¹ Šola je delovala v okviru cerkve CHURCH UNIVERSAL AND TRIUMPHANT, ki jo je leta 1958 ustanovil Mark Prophet, ta cerkev nima podružnice v Češki republiki [članek Kaj je mistična šola?, J. Palka, revija SVOBODNÁ CESTA (Svobodna pot) – št.2, april-junij 2008, stran 30]